Sáng thế

1 Ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất.
2 Vả, đất là vô hình và trống không, sự mờ tối
ở trên mặt vực; Thần Đức Chúa Trời vận hành
trên mặt nước.
3 Đức Chúa Trời phán rằng: Phải có sự sáng;
thì có sự sáng.
4 Đức Chúa Trời thấy sáng là tốt lành, bèn
phân sáng ra cùng tối.
5 Đức Chúa Trời đặt tên sự sáng là ngày; sự
tối là đêm. Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là
ngày thứ nhất.
6 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Phải có một
khoảng không ở giữa nước đặng phân rẽ nước
cách với nước.
7 Ngài làm nên khoảng không, phân rẽ nước ở
dưới khoảng không cách với nước ở trên khoảng
không; thì có như vậy.
8 Đức Chúa Trời đặt tên khoảng không là trời.
Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày thứ
nhì.
9 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Những nước ở
dưới trời phải tụ lại một nơi, và phải có chỗ khô
cạn bày ra; thì có như vậy.
10 Đức Chúa Trời đặt tên chỗ khô cạn là đất,
còn nơi nước tụ lại là biển. Đức Chúa Trời thấy
điều đó là tốt lành.
11 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Đất phải sanh
cây cỏ; cỏ kết hột giống, cây trái kết quả, tùy

theo loại mà có hột giống trong mình trên đất;
thì có như vậy.
12 Đất sanh cây cỏ: cỏ kết hột tùy theo loại, cây
kết quả có hột trong mình, tùy theo loại. Đức
Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành.
13 Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày
thứ ba.
14 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Phải có các vì
sáng trong khoảng không trên trời, đặng phân
ra ngày với đêm, và dùng làm dấu để định thì
tiết, ngày và năm;
15 lại dùng làm vì sáng trong khoảng không
trên trời để soi xuống đất; thì có như vậy.
16 Đức Chúa Trời làm nên hai vì sáng lớn; vì
lớn hơn để cai trị ban ngày, vì nhỏ hơn để cai trị
ban đêm; Ngài cũng làm các ngôi sao.
17 Đức Chúa Trời đặt các vì đó trong khoảng
không trên trời, đặng soi sáng đất,
18 đặng cai trị ban ngày và ban đêm, đặng
phân ra sự sáng với sự tối. Đức Chúa Trời thấy
điều đó là tốt lành.
19 Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày
thứ tư.
20 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nước phải
sanh các vật sống cho nhiều, và các loài chim
phải bay trên mặt đất trong khoảng không trên
trời.
21 Đức Chúa Trời dựng nên các loài cá lớn, các
vật sống hay động nhờ nước mà sanh nhiều ra,
tùy theo loại, và các loài chim hay bay, tùy theo
loại. Đức Chúa Trời thấy điều đó là tốt lành.
22 Đức Chúa Trời ban phước cho các loài đó mà

phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho
đầy dẫy dưới biển; còn các loài chim hãy sanh
sản trên đất cho nhiều.
23 Vậy, có buổi chiều và buổi mai; ấy là ngày
thứ năm.
24 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Đất phải sanh
các vật sống tùy theo loại, tức súc vật, côn
trùng, và thú rừng, đều tùy theo loại; thì có như
vậy.
25 Đức Chúa Trời làm nên các loài thú rừng tùy
theo loại, súc vật tùy theo loại, và các côn trùng
trên đất tùy theo loại, Đức Chúa Trời thấy điều
đó là tốt lành.
26 Đức Chúa Trời phán rằng: Chúng ta hãy
làm nên loài người như hình ta và theo tượng
ta, đặng quản trị loài cá biển, loài chim trời, loài
súc vật, loài côn trùng bò trên mặt đất, và khắp
cả đất.
27 Đức Chúa Trời dựng nên loài người như
hình Ngài; Ngài dựng nên loài người giống như
hình Đức Chúa Trời; Ngài dựng nên người nam
cùng người nữ.
28 Đức Chúa Trời ban phước cho loài người và
phán rằng: Hãy sanh sản, thêm nhiều, làm cho
đầy dẫy đất; hãy làm cho đất phục tùng, hãy
quản trị loài cá dưới biển, loài chim trên trời
cùng các vật sống hành động trên mặt đất.
29 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nầy, ta sẽ ban
cho các ngươi mọi thứ cỏ kết hột mọc khắp mặt
đất, và các loài cây sanh quả có hột giống; ấy sẽ
là đồ ăn cho các ngươi.
30 Còn các loài thú ngoài đồng, các loài chim

trên trời, và các động vật khác trên mặt đất,
phàm giống nào có sự sống thì ta ban cho mọi
thứ cỏ xanh đặng dùng làm đồ ăn; thì có như
vậy.
31 Đức Chúa Trời thấy các việc Ngài đã làm
thật rất tốt lành. Vậy, có buổi chiều và buổi mai;
ấy là ngày thứ sáu.

2

1 Aáy vậy, trời đất và muôn vật đã dựng nên
xong rồi.
2 Ngày thứ bảy, Đức Chúa Trời làm xong các
công việc Ngài đã làm, và ngày thứ bảy, Ngài
nghỉ các công việc Ngài đã làm.
3 Rồi, Ngài ban phước cho ngày thứ bảy, đặt
là ngày thánh; vì trong ngày đó, Ngài nghỉ các
công việc đã dựng nên và đã làm xong rồi.
4 Aáy là gốc tích trời và đất khi đã dựng nên,
trong lúc Giê-hô-va Đức Chúa Trời dựng nên trời
và đất.
5 Vả, lúc đó, chưa có một cây nhỏ nào mọc
ngoài đồng, và cũng chưa có một ngọn cỏ nào
mọc ngoài ruộng, vì Giê-hô-va Đức Chúa Trời
chưa có cho mưa xuống trên đất, và cũng chẳng
có một người nào cày cấy đất nữa.
6 Song có hơi nước dưới đất bay lên tưới khắp
cùng mặt đất,
7 Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn lấy bụi đất nắn
nên hình người, hà sanh khí vào lỗ mũi; thì
người trở nên một loài sanh linh.

8 Đoạn, Giê-hô-va Đức Chúa Trời lập một cảnh
vườn tại Ê-đen, ở về hướng Đông, và đặt người
mà Ngài vừa dựng nên ở đó.
9 Giê-hô-va Đức Chúa Trời khiến đất mọc lên
các thứ cây đẹp mắt, và trái thì ăn ngon; giữa
vườn lại có cây sự sống cùng cây biết điều thiện
và điều ác.
10 Một con sông từ Ê-đen chảy ra đặng tưới
vườn; rồi từ đó chia ra làm bốn ngả.
11 Tên ngả thứ nhất là Bi-sôn; ngả đó chảy
quanh xứ Ha-vi-la, là nơi có vàng.
12 Vàng xứ nầy rất cao; đó lại có nhũ hương và
bích ngọc.
13 Tên sông thứ nhì là Ghi-hôn, chảy quanh xứ
Cu-sơ.
14 Tên sông thứ ba là Hi-đê-ke, chảy về phía
đông bờ cõi A-si-ri. Còn sông thứ tư là sông Ơ-
phơ-rát.
15 Giê-hô-va Đức Chúa Trời đem người ở vào
cảnh vườn Ê-đen để trồng và giữ vườn.
16 Rồi, Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán dạy
rằng: Ngươi được tự do ăn hoa quả các thứ cây
trong vườn;
17 nhưng về cây biết điều thiện và điều ác thì
chớ hề ăn đến; vì một mai ngươi ăn chắc sẽ chết.
18 Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán rằng: Loài
người ở một mình thì không tốt; ta sẽ làm nên
một kẻ giúp đỡ giống như nó.
19 Giê-hô-va Đức Chúa Trời lấy đất nắn nên
các loài thú đồng, các loài chim trời, rồi dẫn
đến trước mặt A-đam đặng thử xem người đặt
tên chúng nó làm sao, hầu cho tên nào A-đam

đặt cho mỗi vật sống, đều thành tên riêng cho
nó.
20 A-đam đặt tên các loài súc vật, các loài chim
trời cùng các loài thú đồng; nhưng về phần A-
đam, thì chẳng tìm được một ai giúp đỡ giống
như mình hết.
21 Giê-hô-va Đức Chúa Trời làm cho A-đam ngủ
mê, bèn lấy một xương sườn, rồi lấp thịt thế vào.
22 Giê-hô-va Đức Chúa Trời dùng xương sườn
đã lấy nơi A-đam làm nên một người nữ, đưa
đến cùng A-đam.
23 A-đam nói rằng: Người nầy là xương bởi
xương tôi, thịt bởi thịt tôi mà ra. Người nầy sẽ
được gọi là người nữ, vì nó do nơi người nam
mà có.
24 Bởi vậy cho nên người nam sẽ lìa cha mẹ mà
dính díu cùng vợ mình, và cả hai sẽ trở nên một
thịt.
25 Vả, A-đam và vợ, cả hai đều trần truồng, mà
chẳng hổ thẹn.

3

1 Vả, trong các loài thú đồng mà Giê-hô-va Đức
Chúa Trời đã làm nên, có con rắn là giống quỉ
quyệt hơn hết. Rắn nói cùng người nữ rằng:
Mà chi! Đức Chúa Trời há có phán dặn các ngươi
không được phép ăn trái các cây trong vườn sao?
2 Người nữ đáp rằng: Chúng ta được ăn trái
các cây trong vườn,
3 song về phần trái của cây mọc giữa vườn,
Đức Chúa Trời có phán rằng: Hai ngươi chẳng

nên ăn đến và cũng chẳng nên đá-động đến, e
khi hai ngươi phải chết chăng.
4 Rắn bèn nói với người nữ rằng: Hai ngươi
chẳng chết đâu;
5 nhưng Đức Chúa Trời biết rằng hễ ngày nào
hai ngươi ăn trái cây đó, mắt mình mở ra, sẽ như
Đức Chúa Trời, biết điều thiện và điều ác.
6 Người nữ thấy trái của cây đó bộ ăn ngon, lại
đẹp mắt và quí vì để mở trí khôn, bèn hái ăn,
rồi trao cho chồng đứng gần mình, chồng cũng
ăn nữa.
7 Đoạn, mắt hai người đều mở ra, biết rằng
mình lõa lồ, bèn lấy lá cây vả đóng khố che thân.
8 Lối chiều, nghe tiếng Giê-hô-va Đức Chúa
Trời đi ngang qua vườn, A-đam và vợ ẩn mình
giữa bụi cây, để tránh mặt Giê-hô-va Đức Chúa
Trời.
9 Giê-hô-va Đức Chúa Trời kêu A-đam mà phán
hỏi rằng: Ngươi ở đâu?
10 A-đam thưa rằng: Tôi có nghe tiếng Chúa
trong vườn, bèn sợ, bởi vì tôi lõa lồ, nên đi ẩn
mình.
11 Đức Chúa Trời phán hỏi: Ai đã chỉ cho ngươi
biết rằng mình lõa lồ? Ngươi có ăn trái cây ta
đã dặn không nên ăn đó chăng?
12 Thưa rằng: Người nữ mà Chúa đã để gần
bên tôi cho tôi trái cây đó và tôi đã ăn rồi.
13 Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán hỏi người nữ
rằng: Người có làm điều chi vậy? Người nữ thưa
rằng: Con rắn dỗ dành tôi và tôi đã ăn rồi.
14 Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn phán cùng rắn

rằng: Vì mầy đã làm điều như vậy, mầy sẽ bị rủa
sả trong vòng các loài súc vật, các loài thú đồng,
mầy sẽ bò bằng bụng và ăn bụi đất trọn cả đời.
15 Ta sẽ làm cho mầy cùng người nữ, dòng dõi
mầy cùng dòng dõi người nữ nghịch thù nhau.
Người sẽ giày đạp đầu mầy, còn mầy sẽ cắn gót
chân người.
16 Ngài phán cùng người nữ rằng: Ta sẽ thêm
điều cực khổ bội phần trong cơn thai nghén;
ngươi sẽ chịu đau đớn mỗi khi sanh con; sự dục
vọng ngươi phải xu hướng về chồng, và chồng
sẽ cai trị ngươi.
17 Ngài lại phán cùng A-đam rằng: Vì ngươi
nghe theo lời vợ mà ăn trái cây ta đã dặn không
nên ăn, vậy, đất sẽ bị rủa sả vì ngươi; trọn đời
ngươi phải chịu khó nhọc mới có vật đất sanh
ra mà ăn.
18 Đất sẽ sanh chông gai và cây tật lê, và ngươi
sẽ ăn rau của đồng ruộng;
19 ngươi sẽ làm đổ mồ hôi trán mới có mà ăn,
cho đến ngày nào ngươi trở về đất, là nơi mà có
ngươi ra; vì ngươi là bụi, ngươi sẽ trở về bụi.
20 A-đam gọi vợ là Ê-va, vì là mẹ của cả loài
người.
21 Giê-hô-va Đức Chúa Trời lấy da thú kết
thành áo dài cho vợ chồng A-đam, và mặc lấy
cho.
22 Giê-hô-va Đức Chúa Trời phán rằng: Nầy, về
sự phân biệt điều thiện và điều ác, loài người đã
thành một bực như chúng ta; vậy bây giờ, ta hãy
coi chừng, e loài người giơ tay lên cũng hái trái

cây sự sống mà ăn và được sống đời đời chăng.
23 Giê-hô-va Đức Chúa Trời bèn đuổi loài người
ra khỏi vườn Ê-đen đặng cày cấy đất, là nơi có
người ra.
24 Vậy, Ngài đuổi loài người ra khỏi vườn, rồi
đặt tại phía đông vườn Ê-đen các thần chê-ru-
bin với gươm lưỡi chói lòa, để giữ con đường đi
đến cây sự sống.

4

1 A-đam ăn ở với Ê-va, là vợ mình; người thọ
thai sanh Ca-in và nói rằng: Nhờ Đức Giê-hô-va
giúp đỡ, tôi mới sanh được một người.
2 Ê-va lại sanh em Ca-in, là A-bên; A-bên làm
nghề chăn chiên, còn Ca-in thì nghề làm ruộng.
3 Vả, cách ít lâu, Ca-in dùng thổ sản làm của
lễ dâng cho Đức Giê-hô-va.
4 A-bên cũng dâng chiên đầu lòng trong bầy
mình cùng mỡ nó. Đức Giê-hô-va đoái xem A-
bên và nhận lễ vật của người;
5 nhưng chẳng đoái đến Ca-in và cũng chẳng
nhận lễ vật của người; cho nên Ca-in giận lắm
mà gằm nét mặt.
6 Đức Giê-hô-va phán hỏi Ca-in rằng: Cớ sao
ngươi giận, và cớ sao nét mặt ngươi gằm xuống?
7 Nếu ngươi làm lành, há chẳng ngước mặt lên
sao? Còn như chẳng làm lành, thì tội lỗi rình đợi
trước cửa, thèm ngươi lắm; nhưng ngươi phải
quản trị nó.

8 Ca-in thuật lại cùng A-bên là em mình. Vả,
khi hai người đang ở ngoài đồng, thì Ca-in xông
đến A-bên là em mình, và giết đi.
9 Đức Giê-hô-va hỏi Ca-in rằng: A-bên, em
ngươi, ở đâu? Thưa rằng: Tôi không biết; tôi
là người giữ em tôi sao?
10 Đức Giê-hô-va hỏi: Ngươi đã làm điều chi
vậy? Tiếng của máu em ngươi từ dưới đất kêu
thấu đến ta.
11 Bây giờ, ngươi sẽ bị đất rủa sả, là đất đã hả
miệng chịu hút máu của em ngươi bởi chính tay
ngươi làm đổ ra.
12 Khi ngươi trồng tỉa, đất chẳng sanh hoa lợi
cho ngươi nữa; ngươi sẽ lưu lạc và trốn tránh,
trên mặt đất.
13 Ca-in thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Sự
hình phạt tôi nặng quá mang không nổi.
14 Nầy, ngày nay, Chúa đã đuổi tôi ra khỏi đất
nầy, tôi sẽ lánh mặt Chúa, sẽ đi lưu lạc trốn tránh
trên đất; rồi, xảy có ai gặp tôi, họ sẽ giết đi.
15 Đức Giê-hô-va phán rằng: Bởi cớ ấy, nếu ai
giết Ca-in, thì sẽ bị báo thù bảy lần. Đức Giê-hô-
va bèn đánh dấu trên mình Ca-in, hầu cho ai gặp
Ca-in thì chẳng giết.
16 Ca-in bèn lui ra khỏi mặt Đức Giê-hô-va, và
ở tại xứ Nốt, về phía đông của Ê-đen.
17 Đoạn, Ca-in ăn ở cùng vợ mình, nàng thọ
thai và sanh được Hê-nóc; Ca-in xây một cái
thành đặt tên là Hê-nóc, tùy theo tên con trai
mình.
18 Rồi, Hê-nóc sanh Y-rát; Y-rát sanh Nê-hu-đa-

ên; Nê-hu-đa-ên sanh Mê-tu-sa-ên; Mê-tu-sa-ên
sanh Lê-méc.
19 Lê-méc cưới hai vợ; một người tên là A-đa,
một người tên là Si-la.
20 A-đa sanh Gia-banh; Gia-banh là tổ phụ của
các dân ở trại và nuôi bầy súc vật.
21 Em người là Giu-banh, tổ phụ của những kẻ
đánh đàn và thổi sáo.
22 Còn Si-la cũng sanh Tu-banh-Ca-in là người
rèn đủ thứ khí giới bén bằng đồng và bằng sắt.
Em gái của Tu-banh-Ca-in là Na-a-ma.
23 Lê-méc bèn nói với hai vợ mình rằng: Hỡi
A-đa và Si-la! hãy nghe tiếng ta; Nầy, vợ Lê-méc
hãy lắng tai nghe lời ta: ã! Ta đã giết một người,
vì làm thương ta, Và một người trẻ, vì đánh sưng
bầm ta.
24 Nếu Ca-in được bảy lần báo thù, Lê-méc sẽ
được bảy mươi bảy lần báo oán.
25 A-đam còn ăn ở với vợ mình; người sanh
được một con trai đặt tên là Sết; vì vợ rằng: Đức
Chúa Trời đã cho tôi một con trai khác thế cho
A-bên mà đã bị Ca-in giết rồi.
26 Sết cũng sanh được một con trai, đặt tên là
Ê-nót. Từ đây, người ta bắt đầu cầu khẩn danh
Đức Giê-hô-va.

5

1 Đây là sách chép dòng dõi của A-đam. Ngày
mà Đức Chúa Trời dựng nên loài người, thì Ngài
làm nên loài người giống như Đức Chúa Trời;

2 Ngài dựng nên người nam cùng người nữ,
ban phước cho họ, và trong ngày đã dựng nên,
đặt tên là người.
3 Vả, A-đam được một trăm ba mươi tuổi, sanh
một con trai giống như hình tượng mình, đặt tên
là Sết.
4 Sau khi A-đam sanh Sết rồi, còn sống được
tám trăm năm, sanh con trai con gái.
5 Vậy, A-đam hưởng thọ được chín trăm ba
mươi tuổi, rồi qua đời.
6 Sết được một trăm năm tuổi, sanh Ê-nót.
7 Sau khi Sết sanh Ê-nót rồi, còn sống được
tám trăm bảy năm, sanh con trai con gái.
8 Vậy, Sết hưởng thọ được chín trăm mười hai
tuổi, rồi qua đời.
9 Ê-nót được chín mươi tuổi, sanh Kê-nan.
10 Sau khi Ê-nót sanh Kê-nan rồi, còn sống
được tám trăm mười lăm năm, sanh con trai con
gái.
11 Vậy, Ê-nót hưởng thọ được chín trăm năm
tuổi, rồi qua đời.
12 Kê-nan được bảy mươi tuổi, sanh Ma-ha-la-
le.
13 Sau khi Kê-nan sanh Ma-ha-la-le rồi, còn
sống được tám trăm bốn mươi năm, sanh con
trai con gái.
14 Vậy, Kê-nan hưởng thọ được chín trăm mười
tuổi, rồi qua đời.
15 Ma-ha-la-le được sáu mươi lăm tuổi, sanh
Giê-rệt.
16 Sau khi Ma-ha-la-le sanh Giê-rệt, còn sống
được tám trăm ba mươi năm, sanh con trai con

gái.
17 Vậy, Ma-ha-la-le hưởng thọ được tám trăm
chín mươi lăm tuổi, rồi qua đời.
18 Giê-rệt được một trăm sáu mươi hai tuổi,
sanh Hê-nóc.
19 Sau khi Giê-rệt sanh Hê-nóc rồi, còn sống
được tám trăm năm, sanh con trai con gái.
20 Vậy, Giê-rệt hưởng thọ được chín trăm sáu
mươi hai tuổi, rồi qua đời.
21 Hê-nóc được sáu mươi lăm tuổi, sanh Mê-
tu-sê-la.
22 Sau khi Hê-nóc sanh Mê-tu-sê-la rồi, đồng
đi cùng Đức Chúa Trời trong ba trăm năm, sanh
con trai con gái.
23 Vậy Hê-nóc hưởng thọ được ban trăm sáu
mươi lăm tuổi.
24 Hê-nóc đồng đi cùng Đức Chúa Trời, rồi mất
biệt, bởi vì Đức Chúa Trời tiếp người đi.
25 Mê-tu-sê-la được một trăm tám mươi bảy
tuổi, sanh Lê-méc.
26 Sau khi Mê-tu-sê-la sanh Lê-méc rồi, còn
sống được bảy trăm tám mươi hai năm, sanh
con trai con gái.
27 Vậy, Mê-tu-sê-la hưởng thọ được chín trăm
sáu mươi chín tuổi, rồi qua đời.
28 Lê-méc được một trăm tám mươi hai tuổi,
sanh một trai,
29 Đặt tên là Nô-ê, mà nói rằng: Đứa nầy sẽ an
ủi lòng ta về công việc và về sự nhọc nhằn mà
đất bắt tay ta phải làm, là đất Đức Giê-hô-va đã
rủa sả.
30 Sau khi Lê-méc sanh Nô-ê rồi, còn sống được

năm trăm chín mươi lăm năm, sanh con trai con
gái.
31 Vậy, Lê-méc hưởng thọ được bảy trăm bảy
mươi bảy tuổi, rồi qua đời.
32 Còn Nô-ê, khi đến năm trăm tuổi, sanh Sem
Cham và Gia-phết.

6

1 Vả, khi loài người khởi thêm nhiều trên mặt
đất, và khi loài người đã sanh được con gái rồi,
2 các con trai của Đức Chúa Trời thấy con gái
loài người tốt đẹp, bèn cưới người nào vừa lòng
mình mà làm vợ.
3 Đức Giê-hô-va phán rằng: Thần ta sẽ chẳng
hằng ở trong loài người luôn; trong điều lầm lạc,
loài người chỉ là xác thịt; đời người sẽ là một
trăm hai mươi năm mà thôi.
4 Đời đó và đời sau, có người cao lớn trên mặt
đất, vì con trai Đức Chúa Trời ăn ở cùng con
gái loài người mà sanh con cái; ấy những người
mạnh dạn ngày xưa là tay anh hùng có danh.
5 Đức Giê-hô-va thấy sự hung ác của loài người
trên mặt đất rất nhiều, và các ý tưởng của lòng
họ chỉ là xấu luôn;
6 thì tự trách đã dựng nên loài người trên mặt
đất, và buồn rầu trong lòng.
7 Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ hủy diệt khỏi
mặt đất loài người mà ta đã dựng nên, từ loài
người cho đến loài súc vật, loài côn trùng, loài
chim trời; vì ta tự trách đã dựng nên các loài đó.
8 Nhưng Nô-ê được ơn trước mặt Đức Giê-hô-
va.

9 Nầy là dòng dõi của Nô-ê. Nô-ê trong đời
mình là một người công bình và trọn vẹn, đồng
đi cùng Đức Chúa Trời.
10 Nô-ê sanh ba con trai là Sem, Cham và Gia-
phết.
11 Thế gian bấy giờ đều bại hoại trước mặt Đức
Chúa Trời và đầy dẫy sự hung ác.
12 Nầy, Đức Chúa Trời nhìn xem thế gian, thấy
điều bại hoại, vì hết thảy xác thịt làm cho đường
mình trên đất phải bại hoại.
13 Đức Chúa Trời bèn phán cùng Nô-ê rằng:
Kỳ cuối cùng của mọi xác thịt đã đưa đến trước
mặt ta; vì cớ loài người mà đất phải đầy dẫy điều
hung hăng; vậy, ta sẽ diệt-trừ họ cùng đất.
14 Ngươi hãy đóng một chiếc tàu bằng cây gô-
phe, đóng có từng phòng, rồi trét chai bề trong
cùng bề ngoài.
15 Vậy, hãy làm theo thế nầy: Bề dài tàu ba
trăm thước, bề ngang năm mươi thước, bề cao
ba mươi thước.
16 Trên tàu ngươi sẽ làm một cửa sổ, bề cao
một thước, và chừa một cửa bên hông; ngươi sẽ
làm một từng dưới, một từng giữa và một từng
trên.
17 Còn ta đây, ta sẽ dẫn nước lụt khắp trên mặt
đất, đặng diệt tuyệt các xác thịt có sanh khí ở
dưới trời; hết thảy vật chi ở trên mặt đất đều sẽ
chết hết.
18 Nhưng ta sẽ lập giao ước cùng ngươi, rồi
ngươi và vợ, các con và các dâu của ngươi, đều
hãy vào tàu.
19 Về các loài sanh vật, ngươi hãy dẫn xuống

tàu mỗi loài một cặp, có đực có cái, có trống
có mái, hầu cho ở cùng ngươi đặng giữ tròn sự
sống;
20 chim tùy theo loại, súc vật tùy theo loại, côn
trùng tùy theo loại, mỗi thứ hai con, sẽ đến cùng
ngươi, để ngươi giữ tròn sự sống cho.
21 Lại, ngươi hãy lấy các thứ đồ ăn đem theo,
đặng để dành làm lương thực cho ngươi và các
loài đó.
22 Nô-ê làm các điều nầy y như lời Đức Chúa
Trời đã phán dặn.

7

1 Đức Giê-hô-va phán cùng Nô-ê rằng: Ngươi
và cả nhà ngươi hãy vào tàu, vì về đời nầy ta
thấy ngươi là công bình ở trước mặt ta.
2 Trong các loài vật thanh sạch, hãy đem theo
mỗi loài bảy cặp, đực và cái; còn loài vật không
thanh sạch mỗi loài một cặp, đực và cái.
3 Cũng hãy đem theo những chim trời, mỗi thứ
bảy cặp, trống và mái, để giữ giống ở trên khắp
mặt đất.
4 Vì còn bảy ngày nữa, ta sẽ làm mưa xuống
mặt đất, trong bốn mươi ngày và bốn mươi đêm;
ta sẽ tuyệt diệt khỏi đất hết các loài của ta đã
dựng nên.
5 Đoạn, Nô-ê làm theo mọi điều Đức Giê-hô-va
đã phán dặn mình.
6 Vả, khi lụt xảy ra, và nước tràn trên mặt đất,
thì Nô-ê đã được sáu trăm tuổi.
7 Vì cớ nước lụt, nên Nô-ê vào tàu cùng vợ, các
con trai và các dâu mình;

8 loài vật thanh sạch và loài vật không thanh
sạch, loài chim, loài côn trùng trên mặt đất,
9 từng cặp, đực và cái, trống và mái, đều đến
cùng Nô-ê mà vào tàu, y như lời Đức Chúa Trời
đã phán dặn người.
10 Sau bảy ngày, nước lụt xảy có trên mặt đất.
11 Nhằm năm sáu trăm của đời Nô-ê, tháng hai,
ngày mười bảy, chính ngày đó, các nguồn của
vực lớn nổ ra, và các đập trên trời mở xuống;
12 mưa sa trên mặt đất trọn bốn mươi ngày và
bốn mươi đêm.
13 Lại cũng trong một ngày đó, Nô-ê với vợ, ba
con trai: Sem, Cham và Gia-phết, cùng ba dâu
mình đồng vào tàu.
14 Họ và các loài, thú rừng tùy theo loại, súc
vật tùy theo loại, côn trùng trên mặt đất tùy theo
loài, chim tùy theo loại, và hết thảy vật nào có
cánh,
15 đều từng cặp theo Nô-ê vào tàu; nghĩa là
mọi xác thịt nào có sanh khí,
16 một đực một cái, một trống một mái, đều
đến vào tàu, y như lời Đức Chúa Trời đã phán
dặn; đoạn, Đức Giê-hô-va đóng cửa tàu lại.
17 Nước lụt phủ mặt đất bốn mươi ngày; nước
dưng thêm nâng hỏng tàu lên khỏi mặt đất.
18 Trên mặt đất nước lớn và dưng thêm nhiều
lắm; chiếc tàu nổi trên mặt nước.
19 Nước càng dưng lên bội phần trên mặt đất,
hết thảy những ngọn núi cao ở dưới trời đều bị
ngập.
20 Nước dưng lên mười lăm thước cao hơn,

mấy ngọn núi đều ngập.
21 Các xác thịt hành động trên mặt đất đều
chết ngột, nào chim, nào súc vật, nào thú rừng,
nào côn trùng, và mọi người.
22 Các vật có sanh khí trong lỗ mũi, các vật ở
trên đất liền đều chết hết.
23 Mọi loài ở trên mặt đất đều bị hủy diệt,
từ loài người cho đến loài thú, loài côn trùng,
cùng loài chim trời, chỉ còn Nô-ê và các loài ở
với người trong tàu mà thôi.
24 Nước dưng lên trên mặt đất trọn một trăm
năm mươi ngày.

8

1 Vả, Đức Chúa Trời nhớ lại Nô-ê cùng các loài
thú và súc vật ở trong tàu với người, bèn khiến
một trận gió thổi ngang qua trên đất, thì nước
dừng lại.
2 Các nguồn của vực lớn và các đập trên trời
lấp ngăn lại; mưa trên trời không sa xuống nữa.
3 Nước giựt khỏi mặt đất, lần lần vừa hạ vừa
giựt; trong một trăm năm mươi ngày nước mới
bớt xuống.
4 Đến tháng bảy, ngày mười bảy, chiếc tàu tấp
trên núi A-ra-rát.
5 Nước cứ lần lần hạ cho đến tháng mười; ngày
mồng một tháng đó, mấy đỉnh núi mới lộ ra.
6 Được bốn mươi ngày, Nô-ê mở cửa sổ mình
đã làm trên tàu,
7 thả một con quạ ra; quạ liệng đi liệng lại cho
đến khi nước giựt khô trên mặt đất.

8 Người cũng thả một con bò câu ra, đặng xem
thử nước hạ bớt trên mặt đất chưa.
9 Nhưng bò câu chẳng tìm được nơi nào đáp
chân xuống, bèn bay trở về trong tàu cùng
người, vì nước còn khắp cả trên mặt đất. Nô-ê
giơ tay bắt lấy bò câu, đem vào tàu lại với mình.
10 Đoạn, người đợi bảy ngày nữa, lại thả bò câu
ra khỏi tàu;
11 đến chiều bò câu về cùng người, và nầy,
trong mỏ tha một lá Ô-li-ve tươi; Nô-ê hiểu rằng
nước đã giảm bớt trên mặt đất.
12 Người đợi bảy ngày nữa, thả bò câu ra;
nhưng chuyến nầy bò câu chẳng trở về cùng
người nữa.
13 Nhằm năm sáu trăm một của đời Nô-ê, ngày
mồng một, tháng giêng, nước đã giựt bày mặt
đất khô; Nô-ê bèn giở mui tàu mà nhìn; nầy, mặt
đất đã se.
14 Đến tháng hai, ngày hai mươi bảy, đất đã
khô rồi.
15 Đức Chúa Trời bèn phán cùng Nô-ê rằng:
16 Hãy ra khỏi tàu, ngươi, vợ các con và các
dâu ngươi.
17 Hãy thả ra với ngươi mọi vật sống của các
xác thịt đã ở cùng ngươi: nào chim, nào thú, nào
côn trùng bò trên đất, hầu cho chúng nó sanh
sản, và thêm nhiều trên mặt đất.
18 Vậy, Nô-ê cùng vợ người, các con trai và các
dâu người ra khỏi tàu.
19 Các thú, rắn, chim cùng mọi vật hành động
trên mặt đất tùy theo giống đều ra khỏi tàu.

20 Nô-ê lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va.
Người bắt các súc vật thanh sạch, các loài chim
thanh sạch, bày của lễ thiêu dâng lên bàn thờ.
21 Đức Giê-hô-va hưởng lấy mùi thơm và nghĩ
thầm rằng: Ta chẳng vì loài người mà rủa sả
đất nữa, vì tâm tánh loài người vẫn xấu xa từ
khi còn tuổi trẻ; ta cũng sẽ chẳng hành các vật
sống như ta đã làm.
22 Hễ đất còn, thì mùa gieo giống cùng mùa
gặt hái, lạnh và nóng, mùa hạ cùng mùa đông,
ngày và đêm, chẳng bao giờ tuyệt được.

9

1 Đức Chúa Trời ban phước cho Nô-ê cùng các
con trai người, mà phán rằng: Hãy sanh sản,
thêm nhiều, làm cho đầy dẫy trên mặt đất.
2 Các loài vật ở trên đất, các loài chim trời,
và các vật hành động trên đất, cùng các cá
biển, đều sẽ kinh khủng ngươi và bị phú vào
tay ngươi.
3 Phàm vật chi hành động và có sự sống thì
dùng làm đồ ăn cho các ngươi. Ta cho mọi vật
đó như ta đã cho thứ cỏ xanh.
4 Song các ngươi không nên ăn thịt còn hồn
sống, nghĩa là có máu.
5 Quả thật, ta sẽ đòi máu của sự sống ngươi
lại, hoặc nơi các loài thú vật, hoặc nơi tay người,
hoặc nơi tay của anh em người.
6 Hễ kẻ nào làm đổ máu người, thì sẽ bị người
khác làm đổ máu lại; vì Đức Chúa Trời làm nên
người như hình của Ngài.

7 Vậy, các ngươi hãy sanh sản, thêm nhiều, và
làm cho đầy dẫy trên mặt đất.
8 Đức Chúa Trời cũng phán cùng Nô-ê và các
con trai người rằng:
9 Còn phần ta đây, ta lập giao ước cùng các
ngươi, cùng dòng dõi các ngươi,
10 và cùng mọi vật sống ở với ngươi, nào loài
chim, nào súc vật, nào loài thú ở trên đất, tức
là các loài ở trong tàu ra, cho đến các loài vật ở
trên đất.
11 Vậy, ta lập giao ước cùng các ngươi, và các
loài xác thịt chẳng bao giờ lại bị nước lụt hủy
diệt, và cũng chẳng có nước lụt để hủy hoại đất
nữa.
12 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Đây là dấu chỉ
về sự giao ước mà ta lập cùng các ngươi, cùng
hết thảy vật sống ở với các ngươi, trải qua các
đời mãi mãi.
13 Ta đặt mống của ta trên từng mây, dùng làm
dấu chỉ sự giao ước của ta với đất.
14 Phàm lúc nào ta góp các đám mây trên mặt
đất và phàm mống mọc trên từng mây,
15 thì ta sẽ nhớ lại sự giao ước của ta đã lập
cùng các ngươi, và cùng các loài xác thịt có sự
sống, thì nước chẳng bao giờ lại trở nên lụt mà
hủy diệt các loài xác thịt nữa.
16 Vậy, cái mống sẽ ở trên mây, ta nhìn xem nó
đặng nhớ lại sự giao ước đời đời của Đức Chúa
Trời cùng các loài xác thịt có sự sống ở trên đất.
17 Đức Chúa Trời lại phán cùng Nô-ê rằng: Đó
là dấu chỉ sự giao ước mà ta đã lập giữa ta và
các xác thịt ở trên mặt đất.

18 Các con trai của Nô-ê ở trong tàu ra là Sem,
Cham và Gia-phết. Vả, Cham là cha của Ca-na-
an.
19 Aáy đó, là ba con trai của Nô-ê, và cũng do
nơi họ mà có loài người ở khắp trên mặt đất.
20 Vả, Nô-ê khởi cày đất và trồng nho.
21 Người uống rượu say, rồi lõa thể ở giữa trại
mình.
22 Cham là cha Ca-na-an, thấy sự trần truồng
của cha, thì ra ngoài thuật lại cùng hai anh em
mình.
23 Nhưng Sem và Gia-phết đều lấy áo choàng
vắt trên vai mình, đi thùi lui đến đắp khuất thân
cho cha; và bởi họ xây mặt qua phía khác, nên
chẳng thấy sự trần truồng của cha chút nào.
24 Khi Nô-ê tỉnh rượu rồi, hay được điều con
thứ hai đã làm cho mình,
25 bèn nói rằng: Ca-na-an đáng rủa sả! Nó sẽ
làm mọi cho các tôi tớ của anh em nó.
26 Người lại nói rằng: Đáng ngợi khen Giê-hô-
va, là Đức Chúa Trời của Sem thay; Ca-na-an phải
làm tôi cho họ!
27 Cầu xin Đức Chúa Trời mở rộng đất cho Gia-
phết, cho người ở nơi trại của Sem; còn Ca-na-an
phải làm tôi của họ.
28 Sau khi lụt, Nô-ê còn sống ba trăm năm
mươi năm.
29 Vậy, Nô-ê hưởng thọ được chín trăm năm
mươi tuổi, rồi qua đời.

10

1 Đây là dòng dõi của Sem, Cham và Gia-phết,
ba con trai của Nô-ê; sau khi lụt, họ sanh con

cái.
2 Con trai của Gia-phết là Gô-me, Ma-gốc, Ma-đai, Gia-van, Tu-banh, Mê-siếc, và Ti-ra.
3 Con trai của Gô-me là Aùch-kê-na, Ri-phát, và Tô-ga-ma.
4 Con trai của Gia-van là Ê-li-sa và Ta-rê-si, Kít-tim và Đô-đa-nim.
5 Do họ mà có người ta ở tràn ra các cù lao của các dân, tùy theo xứ, tiếng nói, chi phái và dân tộc của họ mà chia ra.
6 Con trai của Cham là Cúc, Mích-ra-im, Phút và Ca-na-an.
7 Con trai của Cúc là Sê-ba, Ha-vi-la, Sáp-ta, Ra-ê-ma và Sáp-tê-ca; con trai của Ra-ê-ma là Sê-la và Đê-đan.
8 Cúc sanh Nim-rốt, ấy là người bắt đầu làm anh hùng trên mặt đất.
9 Người là một tay thợ săn can đảm trước mặt Đức Giê-hô-va. Bởi cớ đó, có tục ngữ rằng: Hệt như Nim-rốt, một tay thợ săn can đảm trước mặt Đức Giê-hô-va!
10 Nước người sơ-lập là Ba-bên, Ê-rết, A-cát và Ca-ne ở tại xứ Si-nê-a.
11 Từ xứ đó người đến xứ A-si-ri, rồi lập thành Ni-ni-ve, Rê-hô-bô-ti, Ca-lách,
12 Và thành Rê-sen, là thành rất lớn, ở giữa khoảng thành Ni-ni-ve và Ca-lách.
13 Mích-ra-im sanh họ Lu-đim, họ A-na-mim, họ Lê-ha-bim, họ Náp-tu-him,
14 họ Bát-ru-sim, họ Cách-lu-him (bởi đó sanh họ Phi-li-tin), và họ Cáp-tô-rim.
15 Ca-na-an sanh Si-đôn, là con trưởng nam, và Hếch,

16 cùng họ Giê-bu-sít, họ A-mô-rít, họ Ghi-rê-
ga-sít,
17 họ Hê-vít, họ A-rê-kít, họ Si-nít,
18 họ A-va-đít, họ Xê-ma-rít, họ Ha-ma-tít. Kế
đó, chi tộc Ca-na-an đi tản lạc.
19 Còn địa-phận Ca-na-an, về hướng Ghê-ra,
chạy từ Si-đôn tới Ga-xa; về hướng Sô-đôm, Gô-
mô-rơ, Aùt-ma và Sê-bô-im, chạy đến Lê-sa.
20 Đó là con cháu của Cham, tùy theo họ hàng,
tiếng nói, xứ và dân tộc của họ.
21 Sem, tổ phụ của họ Hê-be và anh cả của Gia-
phết, cũng có sanh con trai.
22 Con trai của Sem là Ê-lam, A-su-rơ, A-bác-
sát, Lút và A-ram.
23 Con trai của A-ram là U-xơ, Hu-lơ, Ghê-te và
Mách.
24 Còn A-bác-sát sanh Sê-lách; Sê-lách sanh
Hê-be,
25 Hê-be sanh được hai con trai; tên của một
người là Bê-léc, vì đất trong đời người đó đã chia
ra; tên của người em là Giốc-tan.
26 Giốc-tan sanh A-mô-đát, Sê-lép, Ha-sa-ma-
vết và Giê-rách,
27 Ha-đô-ram, U-xa, Điếc-la,
28 Ô-banh, A-bi-ma-ên, Sê-ba,
29 Ô-phia, Ha-vi-la và Giô-báp. Hết thảy các
người đó là con trai của Giốc-tan.
30 Cõi đất của các người đó ở về phía Sê-pha,
chạy từ Mê-sa cho đến núi Đông phương.
31 Đó là con cháu của Sem, tùy theo họ hàng,
tiếng nói, xứ và dân tộc của họ.
32 Aáy là các họ hàng của ba con trai Nô-ê tùy

theo đời và dân tộc của họ; lại cũng do nơi họ
mà các dân chia ra trên mặt đất sau cơn nước
lụt.

11

1 Vả, cả thiên hạ đều có một giọng nói và một
thứ tiếng.
2 Nhưng khi ở Đông phương dời đi, người ta
gặp một đồng bằng trong xứ Si-nê-a, rồi ở tại đó.
3 Người nầy nói với người kia rằng: Hè! chúng
ta hãy làm gạch và hầm trong lửa. Lúc đó, gạch
thế cho đá, còn chai thế cho hồ.
4 Lại nói rằng: Nào! chúng ta hãy xây một cái
thành và dựng lên một cái tháp, chót cao đến
tận trời; ta hãy lo làm cho rạng danh, e khi phải
tản lạc khắp trên mặt đất.
5 Đức Giê-hô-va bèn ngự xuống đặng xem cái
thành và tháp của con cái loài người xây nên.
6 Đức Giê-hô-va phán rằng: Nầy, chỉ có một
thứ dân, cùng đồng một thứ tiếng; và kia kìa
công việc chúng nó đang khởi làm; bây giờ
chẳng còn chi ngăn chúng nó làm các điều đã
quyết định được.
7 Thôi! chúng ta, hãy xuống, làm lộn xộn tiếng
nói của chúng nó, cho họ nghe không được tiếng
nói của người nầy với người kia.
8 Rồi, từ đó Đức Giê-hô-va làm cho loài người
tản ra khắp trên mặt đất, và họ thôi công việc
xây cất thành.
9 Bởi cớ đó đặt tên thành là Ba-bên, vì nơi đó
Đức Giê-hô-va làm lộn xộn tiếng nói của cả thế

gian, và từ đây Ngài làm cho loài người tản ra
khắp trên mặt đất.
10 Đây là dòng dõi của Sem: Cách hai năm,
sau cơn nước lụt, Sem được một trăm tuổi, sanh
A-bác-sát.
11 Sau khi Sem sanh A-bác-sát rồi, còn sống
được năm trăm năm, sanh con trai con gái.
12 A-bác-sát được ba mươi lăm tuổi, sanh Sê-
lách.
13 Sau khi A-bác-sát sanh Sê-lách rồi, còn sống
được bốn trăm ba năm, sanh con trai con gái.
14 Sê-lách được ba mươi tuổi, sanh Hê-be.
15 Sau khi Sê-lách sanh Hê-be rồi, còn sống
được bốn trăm ba năm, sanh con trai con gái.
16 Hê-be được ba mươi bốn tuổi, sanh Bê-léc.
17 Sau khi Hê-be sanh Bê-léc rồi, còn sống
được bốn trăm ba mươi năm, sanh con trai con
gái.
18 Bê-léc được ba mươi tuổi, sanh Rê-hu
19 Sau khi Bê-léc sanh Rê-hu rồi, còn sống được
hai trăm chín năm, sanh con trai con gái.
20 Rê-hu được ba mươi hai tuổi, sanh Sê-rúc.
21 Sau khi Rê-hu sanh Sê-rúc rồi, còn sống
được hai trăm bảy năm, sanh con trai con gái.
22 Sê-rúc được ba mươi tuổi, sanh Na-cô.
23 Sau khi Sê-rúc sanh Na-cô rồi, còn sống
được hai trăm năm, sanh con trai con gái.
24 Na-cô được hai mươi chín tuổi, sanh Tha-rê.
25 Sau khi Na-cô sanh Tha-rê rồi, còn sống
được một trăm mười chín năm, sanh con trai
con gái.

26 Còn Tha-rê được bảy mươi tuổi, sanh Aùp-
ram, Na-cô và Ha-ran.
27 Đây là dòng dõi của Tha-rê: Tha-rê sanh
Aùp-ram, Na-cô và Ha-ran; Ha-ran sanh Lót.
28 Ha-ran qua đời tại quê hương mình, tức là
U-rơ, thuộc về xứ Canh-đê, khi cha người là Tha-
rê hãy còn sống.
29 Aùp-ram và Na-cô cưới vợ; vợ Aùp-ram tên
là Sa-rai, còn vợ Na-cô tên là Minh-ca; Minh-ca
và Dích-ca tức là con gái của Ha-ran.
30 Vả, Sa-rai son sẻ, nên người không có con.
31 Tha-rê dẫn Aùp-ram, con trai mình, Lót, con
trai Ha-ran, cháu mình, và Sa-rai, vợ Aùp-ram,
tức dâu mình, đồng ra khỏi U-rơ, thuộc về xứ
Canh-đê, đặng qua xứ Ca-na-an. Khi đến Cha-
ran thì lập gia cư tại đó.
32 Tha-rê hưởng thọ được hai trăm năm tuổi,
rồi qua đời tại Cha-ran.

12

1 Vả, Đức Giê-hô-va có phán cùng Aùp-ram
rằng: Ngươi hãy ra khỏi quê hương, vòng bà
con và nhà cha ngươi, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ
cho.
2 Ta sẽ làm cho ngươi nên một dân lớn; ta sẽ
ban phước cho ngươi, cùng làm nổi danh ngươi,
và ngươi sẽ thành một nguồn phước.
3 Ta sẽ ban phước cho người nào chúc phước
ngươi, rủa sả kẻ nào rủa sả ngươi; và các chi tộc
nơi thế gian sẽ nhờ ngươi mà được phước.

4 Rồi Aùp-ram đi, theo như lời Đức Giê-hô-va
đã phán dạy; Lót đồng đi với người. Khi Aùp-
ram ra khỏi Cha-ran, tuổi người được bảy mươi
lăm.
5 Aùp-ram dẫn Sa-rai, vợ mình, Lót, cháu
mình, cả gia tài đã thâu góp, và các đầy tớ đã
được tại Cha-ran, từ đó ra, để đi đến xứ Ca-na-
an; rồi, chúng đều đến xứ Ca-na-an.
6 Aùp-ram trải qua xứ nầy, đến cây dẻ bộp của
Mô-rê, tại Si-chem. Vả, lúc đó, dân Ca-na-an ở tại
xứ.
7 Đức Giê-hô-va hiện ra cùng Aùp-ram mà
phán rằng: Ta sẽ ban cho dòng dõi ngươi đất
nầy! Rồi tại đó Aùp-ram lập một bàn thờ cho
Đức Giê-hô-va, là Đấng đã hiện đến cùng người.
8 Từ đó, người đi qua núi ở về phía đông Bê-
tên, rồi đóng trại; phía tây có Bê-tên, phía đông
có A-hi. Đoạn, người lập tại đó một bàn thờ cho
Đức Giê-hô-va và cầu khẩn danh Ngài.
9 Kế sau, Aùp-ram vừa đi vừa đóng trại lần lần
đến Nam phương.
10 Bấy giờ, trong xứ bị cơn đói kém; sự đói kém
ấy lớn, nên Aùp-ram xuống xứ Ê-díp-tô mà kiều
ngụ.
11 Khi hầu vào đất Ê-díp-tô, Aùp-ram bèn nói
cùng Sa-rai, vợ mình, rằng: Nầy, ta biết ngươi là
một người đàn bà đẹp.
12 Gặp khi nào dân Ê-díp-tô thấy ngươi, họ sẽ
nói rằng: Aáy là vợ hắn đó; họ sẽ giết ta, nhưng
để cho ngươi sống.
13 Ta xin hãy xưng ngươi là em gái ta, hầu cho

sẽ vì ngươi mà ta được trọng đãi và giữ toàn
mạng ta.
14 Aùp-ram vừa đến xứ Ê-díp-tô, dân Ê-díp-tô
nhìn thấy người đàn bà đó đẹp lắm.
15 Các triều thần của Pha-ra-ôn cũng thấy
người và trầm trồ trước mặt vua; đoạn người
đàn bà bị dẫn vào cung Pha-ra-ôn.
16 Vì cớ người, nên Pha-ra-ôn hậu đãi Aùp-ram,
và Aùp-ram được nhiều chiên, bò, lừa đực, lừa
cái, lạc đà, tôi trai và tớ gái.
17 Song vì Sa-rai, vợ Aùp-ram, nên Đức Giê-hô-
va hành phạt Pha-ra-ôn cùng nhà người bị tai
họa lớn.
18 Pha-ra-ôn bèn đòi Aùp-ram hỏi rằng: Ngươi
đã làm chi cho ta vậy? Sao không tâu với ta rằng
là vợ ngươi?
19 Sao đã nói rằng: người đó là em gái tôi? nên
nỗi ta đã lấy nàng làm vợ. Bây giờ, vợ ngươi đây;
hãy nhận lấy và đi đi.
20 Đoạn, Pha-ra-ôn hạ lịnh cho quan quân đưa
vợ chồng Aùp-ram cùng hết thảy tài vật của
người đi.

13

1 Aùp-ram ở Ê-díp-tô dẫn vợ cùng các tài vật
mình và Lót đồng trở lên Nam phương.
2 Vả, Aùp-ram rất giàu có súc vật, vàng và bạc.
3 người vừa đi vừa đóng trại, từ Nam phương
trở về Bê-tên và A-hi,
4 là nơi đã lập một bàn thờ lúc trước. ỳ đó
Aùp-ram cầu khẩn danh Đức Giê-hô-va.

5 Vả, Lót cùng đi với Aùp-ram, cũng có chiên,
bò, và trại.
6 Xứ đó không đủ chỗ cho hai người ở chung,
vì tài vật rất nhiều cho đến đỗi không ở chung
nhau được.
7 Trong khi dân Ca-na-an và dân Phê-rê-sít ở
trong xứ, xảy có chuyện tranh giành của bọn
chăn chiên Aùp-ram cùng bọn chăn chiên Lót.
8 Aùp-ram nói cùng Lót rằng: Chúng ta là cốt
nhục, xin ngươi cùng ta chẳng nên cãi lẫy nhau
và bọn chăn chiên ta cùng bọn chăn chiên ngươi
cũng đừng tranh giành nhau nữa.
9 Toàn xứ há chẳng ở trước mặt ngươi sao?
Vậy, hãy lìa khỏi ta; nếu ngươi lấy bên tả, ta sẽ
qua bên hữu; nếu ngươi lấy bên hữu, ta sẽ qua
bên tả.
10 Lót bèn ngước mắt lên, thấy khắp cánh
đồng bằng bên sông Giô-đanh, là nơi (trước khi
Đức Giê-hô-va chưa phá hủy thành Sô-đôm và
Gô-mô-rơ) thảy đều có nước chảy tưới khắp đến
Xoa; đồng ó cũng như vườn của Đức Giê-hô-va
và như xứ Ê-díp-tô vậy.
11 Lót bèn chọn lấy cho mình hết cánh đồng
bằng bên sông Giô-đanh và đi qua phía Đông.
Vậy, hai người chia rẽ nhau.
12 Aùp-ram ở trong xứ Ca-na-an, còn Lót ở
trong thành của đồng bằng và dời trại mình đến
Sô-đôm.
13 Vả, dân Sô-đôm là độc ác và kẻ phạm tội
trọng cùng Đức Giê-hô-va.
14 Sau khi Lót lìa khỏi Aùp-ram rồi, Đức Giê-
hô-va phán cùng Aùp-ram rằng: Hãy nhướng

mắt lên, nhìn từ chỗ ngươi ở cho đến phương
bắc, phương nam, phương đông và phương tây:
15 Vì cả xứ nào ngươi thấy, ta sẽ ban cho ngươi
và cho dòng dõi ngươi đời đời.
16 Ta sẽ làm cho dòng dõi ngươi như bụi trên
đất; thế thì, nếu kẻ nào đếm đặng bụi trên đất,
thì cũng sẽ đếm đặng dòng dõi ngươi vậy.
17 Hãy đứng dậy đi khắp trong xứ, bề dài và
bề ngang; vì ta sẽ ban cho ngươi xứ nầy.
18 Đoạn Aùp-ram dời trại mình đến ở nơi lùm
cây dẻ bộp tại Mam-rê, thuộc về Hếp-rôn, và lập
tại đó một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va.

14

1 Trong đời Am-ra-phên, vua Si-nê-a; A-ri-óc,
vua Ê-la-sa; Kết-rô-Lao me, vua Ê-lam, và Ti-
đanh, vua Gô-im,
2 bốn vua hiệp lại tranh chiến cùng Bê-ra, vua
Sô-đôm; Bi-rê-sa, vua Gô-mô-rơ; Si-nê-áp, vua
Aùt-ma; Sê-mê-bê, vua Xê-bô-im, và vua Bê-la,
tức là Xoa.
3 Các vua nầy hiệp lại tại trũng Si-điêm, bây
giờ là biển muối.
4 Trong mười hai năm các vua nầy đều là chư-
hầu của vua Kết-rô-Lao me; nhưng qua năm thứ
mười ba, thì họ dấy loạn.
5 Nhằm năm thứ mười bốn, Kết-rô-Lao-me
cùng các vua đồng minh kéo quân đến dẹp dân
Rê-pha-im ở đất Aùch-tê-rót-Ca-na-im, dân Xu-
xin tại đất Ham, dân Ê-mim ở trong đồng bằng
Ki-ri-a-ta-im,

6 và dân Hô-rít tại núi Sê-i-rơ, cho đến nơi Eân-
Ba-ran, ở gần đồng vắng.
7 Đoạn, các vua thâu binh trở về, đến Suối Xử
đoán, tức Ca-đe, hãm đánh khắp miền dân A-ma-
léc, và dân A-mô-rít ở tại Hát-sát sôn-Tha-ma.
8 Các vua của Sô-đôm, Gô-mô-rơ, Aùt-ma, Xê-
bô-im và vua Bê-la, tức là Xoa, bèn xuất trận và
dàn binh đóng tại trũng Si-điêm,
9 đặng chống cự cùng Kết-rô-Lao-me, vua Ê-
lam; Ti-đanh, vua Gô-im; Am-ra-phên, vua Si-nê-
a, và A-ri-óc, vua Ê-la-sa; bốn vị đang địch cùng
năm.
10 Vả, trong trũng Si-điêm có nhiều hố nhựa
chai; vua Sô-đôm và vua Gô-mô-rơ thua chạy, sa
xuống hố, còn kẻ nào thoát được chạy trốn trên
núi.
11 Bên thắng trận bèn cướp lấy hết của cải và
lương thực của Sô-đôm và Gô-mô-rơ, rồi đi.
12 Giặc cũng bắt Lót, là cháu của Aùp-ram, ở
tại Sô-đôm, và hết thảy gia tài người, rồi đem đi.
13 Có một người thoát được chạy đến báo điều
đó cùng Aùp-ram, là người Hê-bơ-rơ. Aùp-ram
ở tại lùm cây dẻ bộp của Mam-rê, là người A-mô-
rít, anh của Eách-côn và A-ne; ba người nầy đã
có kết-ước cùng Aùp-ram.
14 Khi Aùp-ram hay được cháu mình bị quân
giặc bắt, bèn chiêu tập ba trăm mười tám gia
nhân đã tập luyện, sanh đẻ nơi nhà mình, mà
đuổi theo các vua đó đến đất Đan.
15 Đoạn Aùp-ram chia bọn đầy tớ mình ra,
thừa ban đêm xông hãm quân nghịch, đánh đuổi
theo đến đất Hô-ba ở về phía tả Đa-mách.

16 Người thâu về đủ hết các tài vật mà quân
giặc đã cướp lấy; lại cũng dẫn cháu mình, là Lót
cùng gia tài người, đàn bà và dân chúng trở về.
17 Sau khi Aùp-ram đánh bại Kết-rô-Lao-me và
các vua đồng minh, thắng trận trở về, thì vua
Sô-đôm ra đón rước người tại trũng Sa-ve, tức là
trũng Vua.
18 Mên-chi-xê-đéc, vua Sa-lem, sai đem bánh
và rượu ra. Vả, vua nầy là thầy tế lễ của Đức
Chúa Trời Chí cao,
19 chúc phước cho Aùp-ram và nói rằng:
Nguyện Đức Chúa Trời Chí cao, là Đấng dựng
nên trời và đất, ban phước cho Aùp-ram!
20 Đáng ngợi khen thay Đức Chúa Trời Chí cao
đã phó kẻ thù nghịch vào tay ngươi! Đoạn, Aùp-
ram lấy một phần mười về cả của giặc mà dâng
cho vua đó.
21 Vua Sô-đôm bèn nói cùng Aùp-ram rằng:
Hãy giao người cho ta, còn của cải, thì ngươi thâu
lấy.
22 Aùp-ram đáp lại rằng: Tôi giơ tay lên trước
mặt Giê-hô-va Đức Chúa Trời Chí cao, Chúa Tể
của trời và đất, mà thề rằng:
23 Hễ của chi thuộc về vua, dầu đến một sợi
chỉ, hay là một sợi dây giày đi nữa, tôi cũng
chẳng hề lấy; e vua nói được rằng: Nhờ ta làm
cho Aùp-ram giàu có,
24 chỉ món chi của những người trẻ đã ăn, và
phần của các người cùng đi với tôi, là A-ne, Eách-
côn và Mam-rê; về phần họ, họ hãy lấy phần của
họ đi.

15

1 Sau các việc đó, trong sự hiện thấy có lời Đức
Giê-hô-va phán cùng Aùp-ram rằng: Hỡi Aùp-
ram! ngươi chớ sợ chi; ta đây là một cái thuẫn
đỡ cho ngươi; phần thưởng của ngươi sẽ rất lớn.
2 Aùp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va,
Chúa sẽ cho tôi chi? Tôi sẽ chết không con, kẻ
nối nghiệp nhà tôi là Ê-li-ê-se, người Đa-mách.
3 Aùp-ram lại nói rằng: Nầy, Chúa làm cho tôi
tuyệt-tự; một kẻ tôi tớ sanh đẻ tại nhà tôi sẽ làm
người kế nghiệp tôi.
4 Đức Giê-hô-va bèn phán cùng Aùp-ram rằng:
Kẻ đó chẳng phải là kẻ kế nghiệp ngươi đâu,
nhưng ai ở trong gan ruột ngươi ra, sẽ là người
kế nghiệp ngươi.
5 Đoạn, Ngài dẫn người ra ngoài và phán rằng:
Ngươi hãy ngó lên trời, và nếu ngươi đếm được
các ngôi sao thì hãy đếm đi. Ngài lại phán rằng:
Dòng dõi ngươi cũng sẽ như vậy.
6 Aùp-ram tin Đức Giê-hô-va, thì Ngài kể sự đó
là công bình cho người.
7 Đức Giê-hô-va lại phán cùng Aùp-ram rằng:
Ta là Đức Giê-hô-va, Đấng đã dẫn ngươi ra khỏi
U-rơ, thuộc về xứ Canh-đê, để ban cho ngươi xứ
nầy làm sản nghiệp.
8 Aùp-ram thưa rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, bởi
cớ chi tôi biết rằng tôi sẽ được xứ nầy làm sản
nghiệp?
9 Đức Giê-hô-va đáp rằng: Ngươi hãy bắt đem
cho ta một con bò cái ba tuổi, một con dê cái

ba tuổi, một con chiên đực ba tuổi, một con cu
rừng và một con bò câu con.
10 Aùp-ram bắt đủ các loài vật đó, mổ làm hai,
để mỗi nửa con mỗi bên đối với nhau, nhưng
không mổ các loài chim ra làm hai.
11 Có những chim ăn mồi bay đáp trên mấy
con thú chết đó, song Aùp-ram đuổi nó đi.
12 Vả, khi mặt trời vừa lặn, thì Aùp-ram ngủ
mê; nầy một cơn kinh hãi, tối tăm nhập vào
mình người.
13 Đức Giê-hô-va phán cùng Aùp-ram rằng:
Phải biết rằng, dòng dõi ngươi sẽ ngụ trong một
xứ chẳng thuộc về chúng nó, làm tôi mọi cho
dân xứ đó và bị họ hà hiếp bốn trăm năm.
14 Nhưng, ta sẽ đoán phạt dân mà dòng dõi
ngươi sẽ làm tôi mọi đó; rồi khi ra khỏi xứ, thì
sẽ được của cải rất nhiều.
15 Còn ngươi sẽ bình yên về nơi tổ phụ, hưởng
lộc già sung sướng, rồi qua đời.
16 Đến đời thứ tư, dòng dõi ngươi sẽ trở lại đây,
vì tội lỗi của dân A-mô-rít chưa được đầy dẫy.
17 Khi mặt trời đã lặn, thình lình sự tối mịt
giáng xuống; kìa có một lò lớn khói lên, và một
ngọn lửa lòe ngang qua các xác thịt đã mổ,
18 Ngày đó, Đức Giê-hô-va lập giao ước cùng
Aùp-ram, mà phán rằng: Ta cho dòng dõi ngươi
xứ nầy, từ sông Ê-díp-tô cho đến sông lớn kia,
tức sông Ơ-phơ-rát,
19 là xứ của các dân Kê-nít, Kê-nê-sít, Cát-mô-
nít
20 Hê-tít, Phê-rê-sít, Rê-pha-im,

21 A-mô-nít, Ca-na-an, Ghi-ê-ga-sít và Giê-bu-sít.

16

1 Vả, Sa-rai, vợ của Aùp-ram, vẫn không sanh
con; nàng có một con đòi Ê-díp-tô, tên là A-ga.
2 Sa-rai nói cùng Aùp-ram rằng: Nầy, Đức Giê-
hô-va đã làm cho tôi son sẻ, vậy xin ông hãy lại
ăn ở cùng con đòi tôi, có lẽ tôi sẽ nhờ nó mà
có con chăng. Aùp-ram bèn nghe theo lời của
Sa-rai.
3 Sau khi Aùp-ram đã trú ngụ mười năm tại
xứ Ca-na-an, Sa-rai, vợ người, bắt A-ga, là con
đòi Ê-díp-tô mình, đưa cho chồng làm hầu.
4 Người lại cùng con đòi, thì nàng thọ thai. Khi
con đòi thấy mình thọ thai, thì khinh bỉ bà chủ
mình.
5 Sa-rai nói cùng Aùp-ram rằng: Điều sỉ nhục
mà tôi bị đây đổ lại trên ông. Tôi đã phú con
đòi tôi vào lòng ông, mà từ khi nó thấy mình
thọ thai, thì lại khinh tôi. Cầu Đức Giê-hô-va xét
đoán giữa tôi với ông.
6 Aùp-ram đáp cùng Sa-rai rằng: Nầy, con đòi
đó ở trong tay ngươi, phân xử thể nào, mặc ý
ngươi cho vừa dạ. Đoạn Sa-rai hành hạ A-ga, thì
nàng trốn đi khỏi mặt người.
7 Nhưng thiên sứ của Đức Giê-hô-va thấy nàng
ở trong đồng vắng gần bên suối nước, nơi mé
đường đi về Su-rơ,
8 thì hỏi rằng: Hỡi A-ga, đòi của Sa-rai, ngươi
ở đâu đến, và sẽ đi đâu? Nàng thưa rằng: Tôi
lánh xa mặt Sa-rai, chủ tôi.

9 Thiên sứ của Đức Giê-hô-va dạy nàng rằng:
Ngươi hãy trở về chủ ngươi, và chịu lụy dưới tay
người.
10 Thiên sứ của Đức Giê-hô-va lại phán rằng:
Ta sẽ thêm dòng dõi ngươi nhiều, đông đảo đến
đỗi người ta đếm không đặng nữa.
11 Lại phán rằng: Nầy, ngươi đang có thai, sẽ
sanh một trai, đặt tên là ỗch-ma-ên; vì Đức Giê-
hô-va có nghe sự sầu khổ của ngươi.
12 Đứa trẻ đó sẽ như một con lừa rừng; tay nó
sẽ địch cùng mọi người, và tay mọi người địch
lại nó. Nó sẽ ở về phía đông đối mặt cùng hết
thảy anh em mình.
13 Nàng gọi Đức Giê-hô-va mà đã phán cùng
mình, danh là "Đức Chúa Trời hay đoái xem," vì
nàng nói rằng: Chính tại đây, tôi há chẳng có
thấy được Đấng đoái xem tôi sao?
14 Bởi cớ ấy, người ta gọi cái giếng nầy ở về giữa
khoảng của Ca-đe và Bê-re, là giếng La-chai-Roi.
15 Rồi nàng A-ga sanh được một con trai; Aùp-
ram đặt tên đứa trai đó là ỗch-ma-ên.
16 Vả lại, khi A-ga sanh ỗch-ma-ên cho Aùp-
ram, thì Aùp-ram đã được tám mươi sáu tuổi.

17

1 Khi Aùp-ram được chín mươi chín tuổi, thì
Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người và phán
rằng: Ta là Đức Chúa Trời toàn năng; ngươi hãy
đi ở trước mặt ta làm một người trọn vẹn.
2 Ta sẽ lập giao ước cùng ngươi, làm cho dòng
dõi ngươi thêm nhiều quá-bội.

3 Aùp-ram bèn sấp mình xuống đất; Đức Chúa
Trời phán cùng người rằng:
4 Nầy, phần ta đây, ta đã lập giao ước cùng
ngươi; vậy ngươi sẽ trở nên tổ phụ của nhiều
dân tộc.
5 Thiên hạ chẳng còn gọi ngươi là Aùp-ram
nữa, nhưng tên ngươi sẽ là Aùp-ra-ham, vì ta
đặt ngươi làm tổ phụ của nhiều dân tộc.
6 Ta sẽ làm cho ngươi sanh sản rất nhiều, làm
cho ngươi thành nhiều nước; và các vua sẽ do
nơi ngươi mà ra.
7 Ta sẽ lập giao ước cùng ngươi, và cùng hậu
tự ngươi trải qua các đời; ấy là giao ước đời đời,
hầu cho ta làm Đức Chúa Trời của ngươi và của
dòng dõi ngươi.
8 Ta sẽ cho ngươi cùng dòng dõi ngươi xứ mà
ngươi đang kiều ngụ, tức toàn xứ Ca-na-an, làm
cơ nghiệp đời đời. Vậy, ta sẽ làm Đức Chúa Trời
của họ.
9 Đoạn, Đức Chúa Trời phán cùng Aùp-ra-ham
rằng: Phần ngươi cùng dòng dõi ngươi, từ đời
nọ sang đời kia, sẽ giữ sự giao ước của ta.
10 Mỗi người nam trong vòng các ngươi phải
chịu phép cắt bì; ấy là giao ước mà các ngươi
phải giữ, tức giao ước lập giữa ta và các ngươi,
cùng dòng dõi sau ngươi.
11 Các ngươi phải chịu cắt bì; phép đó sẽ là dấu
hiệu của sự giao ước giữa ta cùng các ngươi.
12 Trải qua các đời, mỗi người nam trong vòng
các ngươi, hoặc sanh đẻ tại nhà, hoặc đem tiền
ra mua nơi người ngoại bang, chẳng thuộc về

dòng giống ngươi, hễ lên được tám ngày rồi, đều
phải chịu phép cắt bì.
13 Chớ khá bỏ làm phép cắt bì cho ai sanh tại
trong nhà ngươi, hay đem tiền ra mua về; sự
giao ước của ta sẽ lập đời đời trong xác thịt của
các ngươi vậy.
14 Một người nam nào không chịu phép cắt bì
nơi xác thịt mình, sẽ bị truất ra khỏi ngoài dân
sự mình; người đó là kẻ bội lời giao ước ta.
15 Đức Chúa Trời phán cùng Aùp-ra-ham rằng:
còn Sa-rai, vợ ngươi, chớ gọi là Sa-rai nữa;
nhưng Sa-ra là tên người đó.
16 Ta sẽ ban phước cho nàng, lại do nơi nàng
ta sẽ cho ngươi một con trai, Ta sẽ ban phước
cho nàng, nàng sẽ làm mẹ các dân tộc; những
vua của các dân tộc sẽ do nơi nàng mà ra.
17 Aùp-ra-ham bèn sấp mình xuống đất, cười
và nói thầm rằng: Hồ dễ người đã trăm tuổi rồi,
mà sanh con được chăng? Còn Sa-ra, tuổi đã
chín mươi, sẽ sanh sản được sao?
18 Aùp-ra-ham thưa cùng Đức Chúa Trời rằng:
Chớ chi ỗch-ma-ên vẫn được sống trước mặt
Ngài!
19 Đức Chúa Trời bèn phán rằng: Thật vậy, Sa-
ra vợ ngươi, sẽ sanh một con trai, rồi ngươi đặt
tên là Y-sác. Ta sẽ lập giao ước cùng nó, để làm
giao ước đời đời cho dòng dõi của nó.
20 Ta cũng nhậm lời ngươi xin cho ỗch-ma-ên.
Nầy, ta ban phước cho người, sẽ làm cho người
sanh sản và thêm nhiều quá-bội; người sẽ là tổ
phụ của mười hai vị công-hầu, và ta làm cho

người thành một dân lớn.
21 Nhưng ta sẽ lập giao ước ta cùng Y-sác, độ
khoảng nầy năm tới Sa-ra phải sanh cho ngươi.
22 Khi Đức Chúa Trời đã phán xong, thì Ngài từ
Aùp-ra-ham ngự lên.
23 Chính ngày đó, Aùp-ra-ham bắt ỗch-ma-ên,
con trai mình, và hết thảy các người nam trong
nhà, hoặc sanh tại đó, hoặc đem tiền ra mua về,
mà làm phép cắt bì cho, y như lời Đức Chúa Trời
đã phán dặn.
24 Vả, khi Aùp-ra-ham chịu phép cắt bì, thì đã
được chín mươi chín tuổi;
25 còn ỗch-ma-ên, con người, khi chịu phép cắt
bì, thì được mười ba tuổi.
26 Cũng trong một ngày đó, Aùp-ra-ham và
ỗch-ma-ên chịu phép cắt bì,
27 và mọi người nam trong nhà, hoặc sanh tại
đó, hoặc đem tiền ra mua nơi người ngoại bang,
đồng chịu phép cắt bì với người.

18

1 Đức Giê-hô-va hiện ra cùng Aùp-ra-ham nơi
lùm cây dẻ bộp của Mam-rê, đang khi ngồi nơi
cửa trại lúc trời nắng ban ngày.
2 Aùp-ra-ham nhướng mắt lên, thấy ba người
đứng trước mặt. Vừa khi thấy, bèn bắt từ cửa
trại chạy đến trước mặt ba người đó, sấp mình
xuống đất,
3 và thưa rằng: Lạy Chúa, nếu tôi được ơn
trước mặt Chúa, xin hãy ghé lại nhà kẻ tôi tớ
Chúa, đừng bỏ đi luôn.

4 Xin các đấng hãy cho phép người ta lấy chút
nước rửa chân các đấng, và xin hãy nằm nghỉ
mát dưới cội cây nầy.
5 Tôi sẽ đi đem một miếng bánh cho các đấng
ăn vững lòng, rồi sẽ dời gót lên đường; vì cớ ấy,
nên mới quá bộ lại nhà kẻ tôi tớ các đấng vậy.
Các đấng phán rằng: Hãy cứ việc làm như ngươi
đã nói.
6 Đoạn, Aùp-ra-ham lật đật vào trại đến cùng
Sa-ra mà rằng: Hãy mau mau lấy ba đấu bột lọc
nhồi đi, rồi làm bánh nhỏ.
7 Aùp-ra-ham bèn chạy lại bầy, bắt một con bò
con ngon, giao cho đầy tớ mau mau nấu dọn;
8 rồi lấy mỡ-sữa và sữa cùng con bò con đã nấu
xong, dọn ngay trước mặt các đấng; còn người
thì đứng hầu trước mặt, dưới cội cây. Vậy các
đấng đó bèn ăn.
9 Các đấng hỏi Aùp-ra-ham rằng: Sa-ra, vợ
ngươi, ở đâu? Đáp rằng: Kìa, nàng ở trong trại
kia.
10 Một đấng nói rằng: Trong độ một năm nữa,
ta sẽ trở lại đây với ngươi không sai, và chừng
đó, Sa-ra, vợ ngươi, sẽ có một con trai. Sa-ra ở
nơi cửa trại sau lưng đấng đó, nghe các lời nầy.
11 Vả, Aùp-ra-ham cùng Sa-ra đã già, tuổi tác
đã cao; Sa-ra không còn chi nữa như thế thường
người đàn bà.
12 Sa-ra cười thầm mà rằng: Già như tôi thế
nầy, dễ còn được điều vui đó sao? Còn chúa tôi
cũng đã già rồi!
13 Đức Giê-hô-va phán hỏi Aùp-ra-ham rằng:

Cớ sao Sa-ra cười như vậy mà rằng: Có quả thật
rằng tôi già đến thế nầy lại còn sanh sản chăng?
14 Há có điều chi Đức Giê-hô-va làm không
được chăng? Đến kỳ đã định, trong một năm
nữa, ta sẽ trở lại cùng ngươi, và Sa-ra sẽ có một
con trai.
15 Vì Sa-ra sợ, nên chối mà thưa rằng: Tôi có
cười đâu! Nhưng Ngài phán rằng: Thật ngươi
có cười đó!
16 Các đấng đều đứng dậy mà đi, ngó về phía,
Sô-đôm. Aùp-ra-ham cũng theo để tiễn bước các
đấng.
17 Đức Giê-hô-va phán rằng: Lẽ nào ta giấu
Aùp-ra-ham điều chi ta sẽ làm sao?
18 vì Aùp-ra-ham chắc sẽ được trở nên một dân
lớn và cường thạnh; các dân tộc trên thế gian
đều sẽ nhờ người mà được phước.
19 Ta đã chọn người đặng người khiến dạy các
con cùng nội nhà người giữ theo đạo Đức Giê-
hô-va, làm các điều công bình và ngay thẳng;
thế thì, Đức Giê-hô-va sẽ làm cho ứng nghiệm
lời Ngài đã hứa cùng Aùp-ra-ham.
20 Đức Giê-hô-va phán rằng: Tiếng kêu oan về
Sô-đôm và Gô-mô-rơ thật là quá, tội lỗi các thành
đó thật là trọng.
21 Ta muốn ngự xuống, để xem xét chúng nó
ăn ở có thật như tiếng đã kêu thấu đến ta chăng;
nếu chẳng thật, thì ta sẽ biết.
22 Vậy, các đấng bèn từ đó đi qua hướng Sô-
đôm; nhưng Aùp-ra-ham hãy còn đứng chầu
trước mặt Đức Giê-hô-va.

23 Aùp-ra-ham lại gần và thưa rằng: Chúa sẽ
diệt người công bình luôn với người độc ác sao?
24 Ngộ trong thành có năm mươi người công
bình, Chúa cũng sẽ diệt họ hết sao? Há chẳng
tha thứ cho thành đó vì cớ năm mươi người công
bình ở trong sao?
25 Không lẽ nào Chúa làm điều như vậy, diệt
người công bình luôn với kẻ độc ác; đến đỗi kể
người công bình cũng như người độc ác. Không,
Chúa chẳng làm điều như vậy bao giờ! Đấng
đoán xét toàn thế gian, há lại không làm sự công
bình sao?
26 Đức Giê-hô-va phán rằng: Nếu ta tìm được
trong Sô-đôm năm mươi người công bình, vì
tình thương bấy nhiêu người đó ta sẽ tha hết
cả thành.
27 Aùp-ra-ham lại thưa rằng: mặc dầu tôi đây
vốn là tro bụi, song tôi cũng dám cả gan thưa lại
cùng Chúa.
28 Hãy trong năm mươi người công bình rủi
thiếu hết năm; vì cớ năm người thiếu Chúa sẽ
diệt hết cả thành chăng? Ngài trả lời rằng: Nếu
ta tìm được có bốn mươi lăm người, ta chẳng
diệt thành đâu.
29 Aùp-ra-ham cứ thưa rằng: Ngộ trong thành
chỉ có bốn mươi người công bình, thì sẽ ra sao?
Ngài phán rằng: Ta sẽ chẳng diệt đâu, vì tình
thương bốn mươi nầy.
30 Aùp-ra-ham tiếp: Tôi xin Chúa đừng giận,
thì tôi sẽ thưa: Ngộ trong đó chỉ có ba mươi
người, thì sẽ ra sao? Ngài phán: Nếu ta tìm trong
đó có ba mươi người, thì ta chẳng diệt đâu.

31 Aùp-ra-ham thưa rằng: Tôi đây cũng cả gan
thưa cùng Chúa: Nếu chỉ có hai mươi người, thì
lại làm sao? Ngài rằng: Vì tình thương hai mươi
người đó, ta sẽ chẳng diệt thành đâu.
32 Aùp-ra-ham lại thưa: Xin Chúa đừng giận,
để cho tôi thưa chỉ một lần nầy nữa: Ngộ chỉ có
mười người, thì nghĩ làm sao? Ngài phán rằng:
Ta cũng sẽ chẳng diệt thành đâu, vì tình thương
mười người đó.
33 Khi Đức Giê-hô-va phán xong cùng Aùp-ra-
ham, thì Ngài ngự đi; còn Aùp-ra-ham trở về trại
mình.

19

1 Lối chiều, hai thiên sứ đến Sô-đôm; lúc đó,
Lót đang ngồi tại cửa thành. Khi Lót thấy hai
thiên sứ đến, đứng dậy mà đón rước và sấp mình
xuống đất.
2 Người thưa rằng: Nầy, lạy hai chúa, xin hãy
đến ở nhà của kẻ tôi tớ, và hãy nghỉ đêm tại đó.
Hai chúa hãy rửa chân, rồi sáng mai thức dậy
lên đường. Hai thiên sứ phán rằng: Không, đêm
nầy ta sẽ ở ngoài đường.
3 Nhưng Lót cố mời cho đến đỗi hai thiên sứ
phải đi lại vào nhà mình. Người dâng một bữa
tiệc, làm bánh không men, và hai thiên sứ bèn
dùng tiệc.
4 Hai thiên sứ chưa đi nằm, mà các người nam
ở Sô-đôm, từ trẻ đến già, tức cả dân, đều chạy
đến bao chung quanh nhà.

5 Bọn đó gọi Lót mà hỏi rằng: Những khách
đã vào nhà ngươi buổi chiều tối nay ở đâu? Hãy
dẫn họ ra đây, hầu cho chúng ta được biết.
6 Lót bèn ra đến cùng dân chúng ở ngoài cửa,
rồi đóng cửa lại,
7 và nói cùng họ rằng: Nầy, tôi xin anh em
đừng làm điều ác đó!
8 Đây, tôi sẵn có hai con gái chưa chồng, tôi sẽ
đưa chúng nó cho anh em, rồi mặc tình anh em
tính làm sao tùy ý; miễn đừng làm chi hại cho
hai người kia; vì cớ đó, nên họ đến núp bóng
mái nhà tôi.
9 Bọn dân chúng nói rằng: Ngươi hãy tránh
chỗ khác! Lại tiếp rằng: Người nầy đến đây như
kẻ kiều ngụ, lại muốn đoán xét nữa sao! Vậy,
thôi! chúng ta sẽ đãi ngươi bạc-tệ hơn hai khách
kia. Đoạn, họ lấn ép Lót mạnh quá, và tràn đến
đặng phá cửa.
10 Nhưng hai thiên sứ giơ tay ra, đem Lót vào
nhà, và đóng cửa lại,
11 đoạn, hành phạt bọn dân chúng ở ngoài cửa,
từ trẻ đến già, đều quáng lòa mắt, cho đến đỗi
tìm cửa mệt mà không được.
12 Hai thiên sứ bèn hỏi Lót rằng: Ngươi còn có
ai tại đây nữa chăng? Rể, con trai, con gái và
ai trong thành thuộc về ngươi, hãy đem ra khỏi
hết đi!
13 Chúng ta sẽ hủy diệt chỗ nầy, vì tiếng kêu
oan về dân thành nầy đã thấu lên đến Đức Giê-
hô-va, nên Ngài sai chúng ta xuống mà hủy diệt.
14 Lót bèn đi ra và nói cùng rể đã cưới con gái

mình rằng: Hãy chổi dậy, đi ra khỏi chốn nầy,
vì Đức Giê-hô-va sẽ hủy diệt thành. Nhưng các
chàng rể tưởng người nói chơi.
15 Đến sáng, hai thiên sứ hối Lót và phán rằng:
Hãy thức dậy, dẫn vợ và hai con gái ngươi đang
ở đây ra, e khi ngươi cũng chết lây về việc hình
phạt của thành nữa chăng.
16 Nhưng Lót lần lữa; vì cớ Đức Giê-hô-va
thương xót Lót, nên hai thiên sứ nắm lấy tai kéo
người, vợ cùng hai con gái người, và dẫn ra khỏi
thành.
17 Vả, khi hai thiên sứ dẫn họ ra khỏi rồi, một
trong hai vì nói rằng: Hãy chạy trốn cứu lấy
mạng, đừng ngó lại sau và cũng đừng dừng
bước lại nơi nào ngoài đồng bằng; hãy chạy trốn
lên núi, kẻo phải bỏ mình chăng.
18 Lót đáp lại rằng: Lạy Chúa, không được!
19 Nầy, tôi tớ đã được ơn trước mặt Chúa; Chúa
đã tỏ lòng nhân từ rất lớn cùng tôi mà cứu tròn
sự sống tôi. Nhưng tôi chạy trốn lên núi không
kịp trước khi tai nạn đến, thì tôi phải chết.
20 Kìa, thành kia đã nhỏ, lại cũng gần đặng tôi
có thể ẩn mình. Oâi! chớ chi Chúa cho tôi ẩn đó
đặng cứu tròn sự sống tôi. Thành nầy há chẳng
phải nhỏ sao?
21 Thiên sứ phán rằng: Đây, ta ban ơn nầy cho
ngươi nữa, sẽ không hủy diệt thành của ngươi
đã nói đó đâu.
22 Mau mau hãy lại ẩn đó, vì ta không làm chi
được khi ngươi chưa vào đến nơi. Bởi cớ ấy, nên
người ta gọi tên thành nầy là Xoa.
23 Khi mặt trời mọc lên khỏi đất, thì Lót vào

đến thành Xoa.
24 Đoạn, Đức Giê-hô-va giáng mưa diêm sanh
và lửa từ nơi Ngài trên trời sa xuống Sô-đôm và
Gô-mô-rơ,
25 hủy diệt hai thành nầy, cả đồng bằng, hết
thảy dân sự cùng các cây cỏ ở nơi đất đó.
26 Nhưng vợ của Lót quay ngó lại đặng sau
mình, nên hóa ra một tượng muối.
27 Aùp-ra-ham dậy sớm, đi đến nơi mà người
đã đứng chầu Đức Giê-hô-va,
28 ngó về hướng Sô-đôm và Gô-mô-rơ, cùng
khắp xứ ở đồng bằng, thì thấy từ dưới đất bay
lên một luồng khói, như khói của một lò lửa lớn.
29 Vả, khi Đức Chúa Trời hủy diệt các thành
nơi đồng bằng, tức là thành Lót ở, thì nhớ đến
Aùp-ra-ham, cứu Lót ra khỏi chốn phá tan đó.
30 Lót ở Xoa thì sợ hãi, nên cùng hai con gái
mình bỏ đó mà lên núi, ở trong một hang đá kia.
31 Cô lớn nói cùng em mình rằng: Cha ta đã
già, mà không còn ai trên mặt đất đến sánh
duyên cùng ta theo như thế thường thiên hạ.
32 Hè! chúng ta hãy phục rượu cho cha, và lại
nằm cùng người, để lưu truyền dòng giống cha
lại.
33 Đêm đó, hai nàng phục rượu cho cha mình;
nàng lớn đến nằm cùng cha; nhưng người chẳng
hay lúc nào nàng nằm, lúc nào nàng dậy hết.
34 Qua ngày mai, chị nói cùng em rằng: Nầy,
đêm hôm qua ta đã nằm cùng cha rồi; hôm nay
chúng ta hãy phục rượu cho cha nữa, rồi em hãy
lại nằm cùng người, để lưu truyền dòng giống

cha lại.
35 Đêm đó, hai nàng lại phục rượu cho cha
mình nữa, rồi nàng nhỏ thức dậy lại nằm cùng
cha; nhưng người chẳng hay lúc nào nàng nằm,
lúc nào nàng dậy hết.
36 Vậy, hai con gái của Lót do nơi cha mình mà
thọ thai.
37 Nàng lớn sanh được một con trai, đặt tên là
Mô-áp; ấy là tổ phụ của dân Mô-áp đến bây giờ.
38 Người em cũng sanh đặng một con trai, đặt
tên là Bên-Am-mi; ấy là tổ phụ của dân Am-môn
đến bây giờ.

20

1 Aùp-ra-ham từ đó đi đến miền Nam, kiều ngụ
tại Ghê-ra, ở về giữa khoảng Ca-đe và Su-rơ.
2 Aùp-ra-ham nói về Sa-ra, vợ mình rằng: Nó
là em gái tôi. A-bi-mê-léc, vua Ghê-ra sai người
bắt Sa-ra.
3 Nhưng trong cơn chiêm bao ban đêm, Đức
Chúa Trời hiện đến cùng vua A-bi-mê-léc mà
phán rằng: Nầy, ngươi sẽ chết bởi cớ người đàn
bà mà ngươi đã bắt đến; vì nàng có chồng rồi.
4 Vả, vua A-bi-mê-léc chưa đến gần người đó,
nên thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa há sẽ hủy diệt
cả một dân công bình chăng?
5 Người đó há chẳng nói với tôi rằng: ấy là em
gái tôi chăng? và chính người nữ há chẳng nói
rằng: ấy là anh tôi sao? Tôi làm sự nầy bởi lòng
ngay thẳng và tay thanh khiết của tôi.

6 Trong cơn chiêm bao, Đức Chúa Trời phán
nữa rằng: Ta cũng biết ngươi vì lòng ngay thẳng
mà làm điều đó; bởi cớ ấy, ta mới ngăn trở ngươi
phạm tội cùng ta, và không cho động đến người
đó.
7 Bây giờ, hãy giao đàn bà đó lại cho chồng nó,
vì chồng nó là một đấng tiên tri, sẽ cầu nguyện
cho ngươi, thì ngươi mới được sống. Còn như
không giao lại, thì phải biết rằng ngươi và hết
thảy ai thuộc về ngươi quả hẳn sẽ chết.
8 Vua A-bi-mê-léc dậy sớm, đòi các tôi tớ mình
đến, thuật lại hết mọi lời, thì họ lấy làm kinh
ngạc.
9 Rồi, A-bi-mê-léc đòi Aùp-ra-ham mà nói
rằng: Ngươi đã làm gì cho ta vậy? Ta có làm điều
chi mất lòng chăng mà ngươi làm cho ta và cả
nước phải bị một việc phạm tội lớn dường nầy?
Đối cùng ta, ngươi đã làm những việc không nên
làm đó.
10 Vua A-bi-mê-léc lại nói cùng Aùp-ra-ham
rằng: Ngươi có ý gì mà làm như vậy?
11 Aùp-ra-ham đáp: Tôi tự nghĩ rằng: Trong
xứ nầy thật không có ai kính sợ Đức Chúa Trời,
thì họ sẽ vì cớ vợ tôi mà giết tôi chăng.
12 Nhưng nó cũng thật là em gái tôi, em một
cha khác mẹ; và tôi cưới nó làm vợ.
13 Khi Đức Chúa Trời làm cco tôi pưu lạc xa
nhà cha, thì tôi có nói với nàng rằng: Nầy là ơn
của ngươi sẽ làm cho ta: Hễ chỗ nào chúng ta sẽ
đi đến, hãy nói về ta: Aáy là anh tôi.
14 Đoạn, vua A-bi-mê-léc đem chiên và bò, tôi
trai cùng tớ gái cho Aùp-ra-ham, và trả Sa-ra vợ

người lại, mà phán rằng:
15 Nầy, xứ ta sẵn dành cho ngươi; ngươi thích
đâu thì ở đó.
16 Rồi vua phán cùng Sa-ra rằng: Đây, ta ban
cho anh ngươi một ngàn miếng bạc; số tiền đó
dùng cho ngươi như một bức màn che trước mắt
về mọi việc đã xảy ra cùng ngươi; và mọi người
đều sẽ cho ngươi là công bình.
17 Aùp-ra-ham cầu xin Đức Chúa Trời, thì Ngài
chữa bịnh cho vua A-bi-mê-léc, vợ cùng các con
đòi người; vậy, họ đều có con.
18 Vả, lúc trước, vì vụ Sa-ra, vợ Aùp-ra-ham,
nên Đức Giê-hô-va làm cho cả nhà vua A-bi-mê-
léc đều son sẻ.

21

1 Đức Giê-hô-va đến viếng Sa-ra, theo như lời
Ngài đã phán, và làm cho nàng như lời Ngài đã
nói.
2 Sa-ra thọ thai, sanh một con trai cho Aùp-ra-
ham trong khi tuổi đã già, đúng kỳ Đức Chúa
Trời đã định.
3 Aùp-ra-ham đặt tên đứa trai mà Sa-ra đã
sanh cho mình là Y-sác.
4 Đúng tám ngày, Aùp-ra-ham làm phép cắt bì
cho Y-sác theo như lời Đức Chúa Trời đã phán
dặn.
5 Vả, khi Y-sác ra đời, thì Aùp-ra-ham đã được
một trăm tuổi.
6 Sa-ra nói rằng: Đức Chúa Trời làm cho tôi
một việc vui cười; hết thảy ai hay được cũng sẽ
vui cười về sự của tôi.

7 Lại nói rằng: Há ai dám nói với Aùp-ra-ham
rằng Sa-ra sẽ cho con bú ư? vì tôi đã sanh một
đứa trai trong lúc người già yếu rồi.
8 Đứa trẻ lớn lên, thì thôi bú. Chính ngày Y-sác
thôi bú, Aùp-ra-ham bày một tiệc lớn ăn mừng.
9 Sa-ra thấy đứa trai của A-ga, người Ê-díp-tô,
đã sanh cho Aùp-ra-ham, cười cợt,
10 thì người nói với Aùp-ra-ham rằng: Hãy
đuổi con đòi với con nó đi đi, vì đứa trai của
con đòi nầy sẽ chẳng được kế nghiệp cùng con
trai tôi là Y-sác đâu.
11 Lời nầy lấy làm buồn lòng Aùp-ra-ham lắm,
vì cớ con trai mình.
12 Nhưng Đức Chúa Trời phán cùng Aùp-ra-
ham rằng: Ngươi chớ buồn bực vì con trai và
con đòi ngươi. Sa-ra nói thể nào, hãy nghe theo
tiếng người nói; vì do nơi Y-sác sẽ sanh ra dòng
dõi lưu danh ngươi.
13 Ta cũng sẽ làm cho đứa trai của con đòi trở
nên một dân, vì nó cũng do nơi ngươi mà ra.
14 Aùp-ra-ham dậy sớm, lấy bánh và một bầu
nước, đưa cho A-ga; để các món đó trên vai
nàng, và giao đứa trai cho nàng, rồi đuổi đi.
Nàng ra đi, đi dông dài trong đồng vắng Bê-e-
Sê-ba.
15 Khi nước trong bầu đã hết, nàng để đứa trẻ
dưới một cội cây nhỏ kia,
16 đi ngồi đối diện cách xa xa dài chừng một
khoảng tên bắn; vì nói rằng: Oâi! tôi nỡ nào
thấy đứa trẻ phải chết! Nàng ngồi đối diện đó,
cất tiếng la khóc.
17 Đức Chúa Trời nghe tiếng đứa trẻ khóc, thì

thiên sứ của Đức Chúa Trời từ trên trời kêu nàng
A-ga mà phán rằng: Hỡi A-ga! Ngươi có điều gì
vậy? Chớ sợ chi, vì Đức Chúa Trời đã nghe tiếng
đứa trẻ ở đâu đó rồi.
18 Hãy đứng dậy đỡ lấy đứa trẻ và giơ tay nắm
nó, vì ta sẽ làm cho nó nên một dân lớn.
19 Đoạn, Đức Chúa Trời mở mắt nàng ra; nàng
bèn thấy một cái giếng nước, và đi lại múc đầy
bầu cho đứa trẻ uống.
20 Đức Chúa Trời vùa giúp đứa trẻ; nó lớn lên,
ở trong đồng vắng, có tài bắn cung.
21 Nó ở tại trong đồng vắng Pha-ran; mẹ cưới
cho nó một người vợ quê ở xứ Ê-díp-tô.
22 Về thuở đó, vua A-bi-mê-léc và Phi-côn, quan
tổng binh mình, nói cùng Aùp-ra-ham rằng:
Đức Chúa Trời vùa giúp ngươi trong mọi việc
ngươi làm.
23 Vậy bây giờ, hãy chỉ danh Đức Chúa Trời
mà thề rằng: Ngươi sẽ chẳng gạt ta, con ta cùng
dòng giống ta. Nhưng ngươi sẽ đãi ta và xứ
ngươi đang trú ngụ, một lòng tử tế như ta đã
đãi ngươi vậy.
24 Aùp-ra-ham đáp rằng: Tôi xin thề.
25 Aùp-ra-ham phàn nàn cùng vua A-bi-mê-léc
về vụ một giếng kia bị đầy tớ người chiếm đoạt.
26 Vua A-bi-mê-léc bèn nói rằng: Ta chẳng hay
ai đã làm nên nông nổi đó; chính ngươi chẳng
cho ta hay trước; ngày nay ta mới rõ đây mà thôi.
27 Đoạn, Aùp-ra-ham bắt chiên và bò, dâng
cho vua A-bi-mê-léc; rồi hai người kết ước cùng
nhau.

28 Aùp-ra-ham lựa để riêng ra bảy con chiên
tơ trong bầy;
29 thì vua A-bi-mê-léc hỏi rằng: Làm chi để bảy
con chiên tơ đó riêng ra vậy?
30 Đáp rằng: Xin vua hãy nhận lấy bảy con
chiên tơ nầy mà chính tay tôi dâng cho, đặng
làm chứng rằng tôi đã đào cái giếng nầy.
31 Bởi cớ ấy, nên họ đặt tên chỗ nầy là Bê-e-Sê-
ba; vì tại đó hai người đều đã thề nguyện cùng
nhau.
32 Vậy, hai người kết ước cùng nhau tại Bê-e-
Sê-ba. Đoạn vua A-bi-mê-léc cùng quan tổng
binh Phi-côn đứng dậy, trở về xứ Phi-li-tin.
33 Aùp-ra-ham trồng một cây me tại Bê-e-Sê-
ba, và ở đó người cầu khẩn danh Đức Giê-hô-va,
là Đức Chúa Trời hằng-hữu.
34 Aùp-ra-ham trú ngụ lâu ngày tại xứ Phi-li-
tin.

22

1 Khi mọi việc kia đã xong, thì Đức Chúa Trời
thử Aùp-ra-ham; Ngài phán rằng: Hỡi Aùp-ra-
ham! Người thưa rằng: Có tôi đây.
2 Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy bắt đứa con
một ngươi yêu dấu, là Y-sác, và đi đến xứ Mô-ri-
a, nơi đó dâng đứa con làm của lễ thiêu ở trên
một hòn núi kia mà ta sẽ chỉ cho.
3 Aùp-ra-ham dậy sớm, thắng lừa, đem hai
đầy tớ và con mình, là Y-sác, cùng đi; người
cũng chặt củi để dùng về của lễ thiêu, rồi đi
đến nơi mà Đức Chúa Trời đã truyền dạy.

4 Qua đến ngày thứ ba, Aùp-ra-ham nhướng
mắt lên thấy nơi đó ở lối đằng xa,
5 thì nói cùng hai kẻ đầy tớ rằng: Hãy ở lại đây
với con lừa; ta cùng đứa trẻ sẽ đi đến chốn kia
đặng thờ phượng, rồi sẽ trở lại với hai ngươi.
6 Aùp-ra-ham lấy củi về của lễ thiêu, chất trên
Y-sác, con mình; rồi người cầm lửa và dao trong
tay, và cả hai cha con đồng đi.
7 Y-sác bèn nói cùng Aùp-ra-ham, cha mình
rằng: Hỡi Cha! Người đáp: Con ơi! cha đây. Y-
sác nói: Củi đây, lửa đây, nhưng chiên con đâu
có đặng làm của lễ thiêu?
8 Aùp-ra-ham rằng: Con ơi! chính Đức Chúa
Trời sẽ sắm sẵn lấy chiên con đặng dùng làm
của lễ thiêu; rồi cả hai cha con cứ đồng đi.
9 Họ đến chốn Đức Chúa Trời đã phán dạy; tại
đó, Aùp-ra-ham lập bàn thờ, chất củi lên, trói Y-
sác con mình lại, để lên đống củi trên bàn thờ.
10 Aùp-ra-ham bèn giơ tay ra cầm lấy dao đặng
giết con mình.
11 Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu
xuống mà rằng: Hỡi Aùp-ra-ham, Aùp-ra-ham!
Người thưa rằng: Có tôi đây.
12 Thiên sứ phán rằng: Đừng tra tay vào mình
con trẻ và chớ làm chi hại đến nó; vì bây giờ
ta biết rằng ngươi thật kính sợ Đức Chúa Trời,
bởi cớ không tiếc với ta con ngươi, tức con một
ngươi.
13 Aùp-ra-ham nhướng mắt lên, xem thấy sau
lưng một con chiên đực, sừng mắc trong bụi cây,
bèn bắt con chiên đực đó dâng làm của lễ thiêu

thay cho con mình.

14 Aùp-ra-ham gọi chỗ đó là Giê-hô-va Di-rê.
Bởi cớ ấy, ngày nay có tục ngữ rằng: Trên núi
của Đức Giê-hô-va sẽ có sắm sẵn.
15 Thiên sứ của Đức Giê-hô-va từ trên trời kêu
Aùp-ra-ham lần thứ nhì mà rằng:

16 Đức Giê-hô-va phán rằng: Vì ngươi đã làm
điều đó, không tiếc con ngươi, tức con một
ngươi, thì ta lấy chính mình ta mà thề rằng:

17 sẽ ban phước cho ngươi, thêm dòng dõi
ngươi nhiều như sao trên trời, đông như cát bờ
biển, và dòng dõi đó sẽ chiếm được cửa thành
quân nghịch.

18 Bởi vì ngươi đã vâng theo lời dặn ta, nên
các dân thế gian đều sẽ nhờ dòng dõi ngươi mà
được phước.

19 Đoạn Aùp-ra-ham trở về nơi hai người đầy
tớ; họ đứng dậy, đồng nhau đi về Bê-e-Sê-ba.
Aùp-ra-ham cứ ở tại Bê-e-Sê-ba.

20 Sau các việc đó, người ta thuật lại với Aùp-
ra-ham tin nầy rằng: Nầy, nàng Minh-ca cũng
sanh con cho em ngươi, là Na-cô.

21 Con trưởng nam là Uùt-xơ, em trai là Bu-xơ,
Kê-mu-ên, cha của A-ram;

22 Kê-sết, Ha-xô, Phin-đát, Díp-láp và Bê-tu-ên;

23 Bê-tu-ên là người sanh Rê-be-ca. Minh-ca
sanh tám người con trai đó cho Na-cô, em của
Aùp-ra-ham.

24 Còn người vợ nhỏ, tên là Rê-u-ma, cũng sanh
con, là Tê-la, Ga-ham, Ta-hách và Ma-a-ca.

23

1 Sa-ra hưởng thọ được một trăm hai mươi bảy
tuổi. Aáy là bao nhiêu năm của đời Sa-ra.
2 Sa-ra qua đời tại Ki-ri-át-A-ra-ba, tức là Hếp-
rôn, thuộc về xứ Ca-na-an. Aùp-ra-ham đến chịu
tang cho Sa-ra và than khóc người.
3 Đoạn, Aùp-ra-ham đứng dậy trước người
chết mình và nói cùng dân họ Hếch rằng:
4 Ta là một khách kiều ngụ trong vòng các
ngươi; xin hãy cho một nơi mộ địa trong xứ các
ngươi, để chôn người thác của ta.
5 Dân họ Hếch đáp rằng:
6 Lạy Chúa, xin hãy nghe chúng tôi: giữa
chúng tôi, chúa tức là một quân trưởng của Đức
Chúa Trời; hãy chôn người chết của chúa nơi mộ
địa nào tốt hơn hết của chúng tôi. Trong bọn
chúng tôi chẳng có ai tiếc mộ địa mình, đặng
chôn người chết của chúa đâu.
7 Aùp-ra-ham bèn đứng dậy, sấp mình xuống
trước mặt các dân của xứ, tức dân họ Hếch,
8 mà nói rằng: Nếu các ngươi bằng lòng cho
chôn người chết ta, thì hãy nghe lời, và cầu xin
Eùp-rôn, con của Xô-ha giùm ta,
9 đặng người nhượng cho ta hang đá Mặc-bê-
la, ở về tận đầu đồng người, để lại cho đúng giá,
hầu cho ta được trong vòng các ngươi một nơi
mộ địa.
10 Vả, Eùp-rôn, người Hê-tít, đang ngồi trong
bọn dân họ Hếch, đáp lại cùng Aùp-ra-ham
trước mặt dân họ Hếch vẫn nghe và trước mặt
mọi người đến nơi cửa thành, mà rằng:

11 Không, thưa chúa, hãy nghe lời tôi: Hiện
trước mặt dân tôi, tôi xin dâng cho chúa cánh
đồng, và cũng dâng luôn cái hang đá ở trong đó
nữa; hãy chôn người chết của chúa đi.
12 Aùp-ra-ham sấp mình xuống trước mặt dân
của xứ,
13 và nói lại cùng Eùp-rôn hiện trước mặt dân
của xứ đang nghe, mà rằng: Xin hãy nghe, ta
trả giá tiền cái đồng, hãy nhận lấy đi, thì ta mới
chôn người chết ta,
14 Eùp-rôn đáp rằng:
15 Thưa Chúa, hãy nghe lời tôi: một miếng đất
giá đáng bốn trăm siếc-lơ bạc, mà tôi cùng chúa,
thì có giá chi đâu? Xin hãy chôn người chết của
chúa đi.
16 Aùp-ra-ham nghe theo lời Eùp-rôn, trước
mặt dân họ Hếch cân bốn trăm siếc-lơ bạc cho
người, là bạc thông dụng nơi các tay buôn bán.
17 Vậy, cái đồng của Eùp-rôn, tại Mặc-bê-la,
nằm ngang Mam-rê, nghĩa là cái đồng ruộng
hang đá, các cây cối ở trong và chung quanh theo
giới hạn đồng,
18 đều trước mặt có các dân họ Hếch cùng
mọi người đến cửa thành, nhận chắc cho Aùp-
ra-ham làm sản nghiệp.
19 Sau các việc đó, Aùp-ra-ham chôn Sa-ra, vợ
mình, trong hang đá của đồng Mặc-bê-la, nằm
ngang Nam-rê tại Hếp-rôn, thuộc về xứ Ca-na-an.
20 Đồng và hang đá đều có các người họ Hếch
nhận chắc, để lại cho Aùp-ra-ham dùng làm mộ
địa.

24

1 Vả, Aùp-ra-ham đã già, tuổi đã cao; trong mọi
việc Đức Giê-hô-va đã ban phước cho người.
2 Aùp-ra-ham nói cùng người đầy tớ ở lâu hơn
hết trong nhà mình, có quyền quản trị các gia
tài, mà rằng: Xin hãy đặt tay lên đùi ta,
3 và ta sẽ biểu ngươi chỉ Đức Giê-hô-va, là Đức
Chúa Trời của trời và đất, mà thề rằng: ngươi
không cưới một cô nào trong bọn con gái của
dân Ca-na-an, tức giữa dân ấy ta trú ngụ, làm vợ
cho con trai ta.
4 Nhưng hãy đi về quê hương ta, trong vòng
bà con ta, cưới một người vợ cho Y-sác, con trai
ta.
5 Người đầy tớ thưa rằng: Có lẽ người con gái
không khứng theo tôi về xứ nầy; vậy, có phải tôi
dẫn con trai ông đến xứ mà ông đã ra đi khỏi
chăng?
6 Aùp-ra-ham nói rằng: Hãy cẩn thận, đừng
dẫn con ta về xứ đó!
7 Giê-hô-va Đức Chúa Trời trên trời, là Đấng đã
đem ta ra khỏi nhà cha ta và xứ sở ta, có phán
và thề rằng: Ta sẽ cho dòng dõi ngươi xứ nầy!
Chính Ngài sẽ sai thiên sứ đi trước ngươi, và nơi
đó ngươi hãy cưới một vợ cho con trai ta.
8 Nếu người con gái không khứng theo, thì
ngươi sẽ khỏi mắc lời của ta biểu ngươi thề; mà
dẫu thế nào đi nữa, chớ đem con ta về chốn đó.
9 Đoạn, người đầy tớ để tay lên đùi Aùp-ra-
ham chủ mình, và thề sẽ làm theo như lời người
đã dặn biểu.
10 Đoạn, người đầy tớ bắt mười con lạc đà

trong bầy của chủ mình, đem theo đủ các tài
vật của chủ đã giao, rồi đứng dậy đi qua xứ Mê-
sô-bô-ta-mi, đến thành của Na-cô.
11 Người cho lạc đà nằm quì gối xuống nghỉ ở
ngoài thành, gần bên một giếng kia, vào buổi
chiều, đến giờ của những con gái ra đi xách
nước.
12 Người nói rằng: Hỡi Giê-hô-va, Đức Chúa
Trời của chủ Aùp-ra-ham tôi ơi! xin ngày nay
cho tôi gặp điều mà tôi tìm kiếm, và hãy làm ơn
cho chủ Aùp-ra-ham tôi!
13 Nầy, tôi đứng gần bên giếng nầy, các con gái
của dân trong thành sẽ ra đi xách nước,
14 xin cho người gái trẻ nào mà tôi nói như vầy:
"Xin nàng hãy nghiêng bình, cho tôi uống nhờ
hớp nước," mà nàng trả lời rằng: "Hãy uống
đi, rồi tôi sẽ cho các lạc đà ngươi uống nữa," là
chính người mà Chúa đã định cho Y-sác, kẻ tôi
tớ Ngài; và nhờ đó tôi sẽ biết rằng Chúa đã làm
ơn cho chủ tôi vậy.
15 Người đầy tớ chưa dứt lời, nầy, nàng Rê-
be-ca vác bình trên vai đi ra. Nàng là con gái
của Bê-tu-ên, Bê-tu-ên là con trai của Minh-ca,
vợ Na-cô, em trai của Aùp-ra-ham.
16 Người gái trẻ đó thật rất đẹp, còn đồng trinh,
chưa gả cho ai. Nàng xuống giếng nhận đầy
bình nước, rồi trở lên.
17 Đầy tớ bèn chạy lại trước mặt nàng và nói
rằng: Xin hãy cho tôi uống một hớp nước trong
bình.
18 Nàng đáp rằng: Thưa chúa, hãy uống đi;
rồi nàng lật đật đỡ bình xuống tay và cho người

uống.
19 Khi đỡ cho người uống xong rồi, nàng lại
tiếp rằng: Tôi cũng sẽ xách cho mấy con lạc đà
chúa uống nữa, chừng nào uống đã thì thôi.
20 Nàng lật đật đổ nước bình ra máng, chạy
xuống giếng xách nước thêm nữa cho hết thảy
các con lạc đà uống.
21 Còn người ngồi làm thinh mà nhìn nàng,
để cho biết Đức Giê-hô-va làm thành công việc
mình đi đây hay chăng.
22 Khi lạc đà vừa thôi uống, người đầy tớ bèn
lấy một khoanh vàng nặng được nửa siếc-lơ và
đôi xuyến nặng được mười siếc-lơ,
23 mà nói rằng: Nàng là con ai? xin nói cho
tôi biết. Trong nhà cha nàng có chỗ nào cho tôi
ở nghỉ ban đêm chăng?
24 Nàng đáp rằng: Tôi là con gái của Bê-tu-ên,
cháu nội của Minh-ca và Na-cô.
25 Rồi lại nói: Nhà chúng tôi có nhiều rơm và
cỏ, và cũng có chỗ để cho ở nghỉ nữa.
26 Người bèn cúi đầu và sấp mình xuống trước
mặt Đức Giê-hô-va,
27 mà nói rằng: Đáng ngợi khen thay Giê-hô-
va, là Đức Chúa Trời của chủ Aùp-ra-ham tôi!
Ngài chẳng ngớt thương xót và thành thực đối
cùng chủ tôi! Khi đang đi, Đức Giê-hô-va dẫn
dắt tôi đến nhà anh em của chủ tôi vậy.
28 Người gái trẻ đó chạy về, thuật chuyện nầy
lại cho nội nhà mẹ mình.
29 Vả, nàng Rê-be-ca có một anh, tên là La-
ban. La-ban chạy đến người đầy tớ đó ở gần bên

giếng.
30 Vừa thấy khoanh vàng và đôi xuyến nơi tay
em gái mình, và đã nghe chuyện Rê-be-ca thuật
lại rằng: Người nầy nói vậy! thì đi đến người,
đang đứng gần bên mấy con lạc đà, ở nơi giếng
nước,
31 mà thưa rằng: Hỡi người đã được Đức Giê-
hô-va ban phước! Xin mời vào. Sao đứng ngoài
nầy vậy? Tôi đã sửa soạn nhà và dọn-dẹp một
nơi cho mấy con lạc đà rồi.
32 Người đầy tớ bèn vào nhà; La-ban cổi yên
cho lạc đà, đem cỏ cùng rơm cho các thú đó;
rồi lấy nước đặng rửa chân cho người đầy tớ và
mấy kẻ đi theo.
33 Đoạn, người nhà bày bữa và mời ăn; nhưng
người đầy tớ nói: Không, tôi không ăn đâu, nếu
chưa nói được những điều tôi cần phải nói. La-
ban đáp rằng: Hãy nói đi!
34 Người bèn nói rằng: Tôi là đầy tớ của Aùp-
ra-ham.
35 Đức Giê-hô-va đã ban phước cho chủ tôi bội
phần, trở nên thạnh vượng; Ngài cho chủ tôi
chiên, bò, bạc, vàng, tôi trai tớ gái, lạc đà và
lừa.
36 Vả, Sa-ra, vợ chủ tôi, trở về già, có sanh một
con trai cho người; người đã giao gia tài mình lại
hết cho con trai đó.
37 Chủ tôi lại có bắt tôi thề rằng: Ngươi chớ
cưới cho con trai ta một người vợ nào trong bọn
con gái của dân Ca-na-an, là xứ ta đang trú ngụ;
38 nhưng hãy về nhà cha ta, trong vòng bà con
ta, mà cưới cho nó một người vợ tại đó.

39 Tôi nói cùng chủ tôi rằng: Có lẽ người con
gái không khứng theo tôi về.
40 Chủ đáp rằng: Đức Giê-hô-va là Đấng ta
phục sự sẽ sai thiên sứ theo ngươi, làm cho thành
công việc ngươi đi; và ngươi sẽ cưới cho con trai
ta một người vợ trong vòng bà con ta, tại nhà
cha ta.
41 Vậy, nếu khi ngươi đi về bà con ta, mà họ
không khứng gả cho, thì ngươi sẽ được gỡ lời
thề nặng của ngươi đã thề cùng ta đó.
42 Ngày nay, khi đi đến giếng kia, tôi có cầu
rằng: Lạy Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời của chủ
Aùp-ra-ham tôi! Xin đoái đến mà giúp công việc
của tôi đi đây cho được thành!
43 Nầy, tôi ngồi gần bên giếng nầy: cầu xin
hễ người gái trẻ nào sẽ ra xách nước mà tôi nói
cùng nàng rằng: Xin cho tôi uống một hớp nước
trong bình;
44 mà sẽ trả lời rằng: Hãy uống đi, rồi tôi sẽ
xách cho các lạc đà ngươi uống nữa, xin cho
người gái trẻ đó là vợ mà Đức Giê-hô-va đã định
cho con trai của chủ tôi!
45 Chưa dứt lời thầm nguyện, bỗng đâu nàng
Rê-be-ca vác bình trên vai đi ra, xuống giếng
xách nước. Tôi nói với nàng rằng: Xin cho tôi
uống hớp nước.
46 Nàng lật đật hạ bình trên vai xuống mà nói
rằng: Hãy uống đi, rồi tôi sẽ cho các lạc đà ngươi
uống nữa; vậy tôi có uống và nàng cũng có cho
các lạc đà uống nữa.
47 Tôi bèn hỏi nàng rằng: Nàng là con gái ai?
Nàng đáp: Tôi là con gái của Bê-tu-ên, cháu nội

của Na-cô và Minh-ca. Tôi liền đeo cái khoanh
nơi lỗ mũi và đôi xuyến vào tay nàng.
48 Đoạn, tôi cúi đầu và sấp mình xuống trước
mặt Đức Giê-hô-va, ngợi khen Giê-hô-va Đức
Chúa Trời của chủ Aùp-ra-ham tôi, mà đã dẫn
tôi vào đường chính đáng, để chọn được cho
con trai người con gái của em chủ tôi.
49 Vậy, bây giờ, nếu các ông muốn lấy lòng tử
tế và trung tín đối cùng chủ tôi, xin hãy tỏ điều
đó cho, dầu không, xin cũng nói cho biết, hầu
cho tôi sẽ xây về bên hữu hay là về bên tả.
50 La-ban và Bê-tu-ên đáp rằng: Điều đó do
nơi Đức Giê-hô-va mà ra, chúng tôi đâu nói được
cùng ngươi rằng quấy hay rằng phải.
51 Kìa, Rê-be-ca đang ở trước mặt ngươi, hãy
dẫn nó đi, để nó được làm vợ của con trai chủ
ngươi, theo như lời Đức Giê-hô-va phán định.
52 Đầy tớ của Aùp-ra-ham vừa nghe lời hai
người nói xong, liền sấp mình xuống đất trước
mặt Đức Giê-hô-va.
53 Người lấy đồ trang sức bằng bạc, vàng, và
áo xống trao cho Rê-be-ca; rồi cùng lấy các vật
quí dâng cho anh và mẹ nàng.
54 Đoạn người đầy tớ cùng các người đi theo
ngồi ăn uống; rồi ngủ tại đó. Qua ngày sau, khi
họ đã thức dậy, người đầy tớ nói rằng: Xin hãy
cho tôi trở về chủ.
55 Nhưng anh và mẹ nàng nói rằng: Hãy cho
người gái trẻ ở lại cùng chúng tôi ít ngày nữa,
độ chừng mười bữa, rồi nó sẽ đi.
56 Đầy tớ đáp rằng: Xin chớ cầm tôi trễ lại,

vì Đức Giê-hô-va có làm việc đi đường tôi được
thành. Hãy cho tôi đi, trở về nhà chủ tôi.
57 Họ đáp rằng: Chúng ta hãy gọi người gái trẻ
đó và hỏi ý nó ra sao;
58 bèn kêu Rê-be-ca và nói rằng: Con muốn đi
cùng người nầy chăng? Nàng rằng: Tôi muốn
đi.
59 Đoạn, họ cho Rê-be-ca, em gái mình, và
người vú của nàng, đi về theo người đầy tớ của
Aùp-ra-ham và các kẻ đi theo.
60 Họ chúc phước cho Rê-be-ca mà rằng: Hỡi
em gái chúng ta! Chúc cho em được trở nên mẹ
của ức triệu người, và cho dòng dõi em được
chiếm lấy cửa thành của quân nghịch.
61 Rê-be-ca và các đòi nàng đứng dậy, lên cỡi
lạc đà, đi theo người đầy tớ đó. Vậy, người đầy
tớ dẫn Rê-be-ca đi.
62 Bấy giờ Y-sác ở tại nam phương từ giếng La-
chai-Roi trở về;
63 lối chiều, người đi ra ngoài đồng đặng suy
ngẫm; nhướng mắt lên, kìa ngó thấy lạc đà đâu
đi đến.
64 Nàng Rê-be-ca cũng nhướng mắt lên, bèn
chợt thấy Y-sác; liền nhảy xuống lạc đà,
65 và hỏi đầy tớ rằng: Người ở đằng trước mặt
tôi đi lại trong đồng đó là ai: Đầy tớ thưa rằng:
Aáy là chủ tôi đó. Nàng bèn lấy lúp che mặt lại.
66 Rồi, đầy tớ thuật cho Y-sác nghe hết các việc
mà mình đã làm;
67 Y-sác bèn dẫn Rê-be-ca vào trại của Sa-ra,
mẹ mình, cưới làm vợ, và yêu mến nàng. Vậy,
Y-sác được giải phiền sau khi mẹ mình qua đời.

25

1 Aùp-ra-ham cưới một người vợ khác, tên là
Kê-tu-ra.
2 Người sanh cho Aùp-ra-ham Xim-ram, Giốc-
chan, Mê-đan, Ma-đi-an, Dích-bác và Su-ách.
3 Giốc-chan sanh Sê-ba và Đê-đan; con cháu
của Đê-đan là họ A-chu-rim, họ Lê-tu-chim và
họ Lê-um-mim.
4 Con trai của Ma-đi-an là Ê-pha, Ê-phe, Ha-
nóc, A-bi-đa và Eân-đa. Các người trên đây đều
là dòng dõi của Kê-tu-ra.
5 Aùp-ra-ham cho Y-sác hết thảy gia tài mình;
còn cho các con dòng thứ những tiền của;
6 rồi, khi còn sống, người sai họ qua đông
phương mà ở, cách xa con dòng chánh, là Y-sác.
7 Aùp-ra-ham hưởng thọ được một trăm bảy
mươi lăm tuổi;
8 người tuổi cao tác lớn và đã thỏa về đời mình,
tắt hơi, được qui về nơi tổ tông.
9 Hai con trai người, Y-sác và ỗch-ma-ên, chôn
người trong hang đá Mặc-bê-la tại nơi đồng của
Eùp-rôn, con trai Sô-ha, người Hê-tít, nằm ngang
Mam-rê.
10 Aáy là cái đồng mà lúc trước Aùp-ra-ham
mua lại của dân họ Hếch; nơi đó họ chôn Aùp-
ra-ham cùng Sa-ra, vợ người.
11 Sau khi Aùp-ra-ham qua đời, Đức Giê-hô-va
ban phước cho Y-sác con trai người. Y-sác ở gần
bên cái giếng La-chai-Roi.
12 Đây là dòng dõi của ỗch-ma-ên, con trai của
Aùp-ra-ham, do nơi nàng A-ga, người Ê-díp-tô,
con đòi của Sa-ra, đã sanh.

13 Và đây là tên các con trai của ỗch-ma-ên,
sắp thứ tự theo ngày ra đời: Con trưởng nam
của ỗch-ma-ên là Nê-ba-giốt; kế sau Kê-đa, Aùt-
bê-ên, Mi-bô-sam,
14 Mích-ma, Đu-ma, Ma-sa,
15 Ha-đa, Thê-ma, Giê-thu, Na-phích, và Kết-
ma.
16 Đó là các con trai của ỗch-ma-ên và tên của
họ tùy theo làng và nơi đóng trại mà đặt. Aáy là
mười hai vị công hầu trong dân tộc của họ.
17 ỗch-ma-ên hưởng thọ được một trăm ba
mươi bảy tuổi, rồi tắt hơi mà qua đời, được qui
về nơi tổ tông.
18 Dòng dõi người ở trước mặt anh em mình,
từ Ha-vi-la cho đến Xu-xơ, đối ngang Ê-díp-tô,
chạy qua A-si-ri.
19 Đây là dòng dõi của Y-sác, con trai Aùp-ra-
ham. Aùp-ra-ham sanh Y-sác.
20 Vả, khi Y-sác được bốn mươi tuổi, thì cưới
Rê-be-ca, con gái của Bê-tu-ên và em gái của La-
ban, đều là dân A-ram, ở tại xứ Pha-đan-A-ram.
21 Y-sác khẩn cầu Đức Giê-hô-va cho vợ mình,
vì nàng son sẻ. Đức Giê-hô-va cảm động lời khẩn
cầu đó, nên cho Rê-be-ca thọ thai.
22 Nhưng vì thai đôi làm cho đụng nhau trong
bụng, thì nàng nói rằng: Nếu quả thật vậy, cớ
sao đều nầy xảy đến làm chi? Đoạn nàng đi hỏi
Đức Giê-hô-va.
23 Đức Giê-hô-va phán rằng: Hai nước hiện
ở trong bụng ngươi, và hai thứ dân sẽ do lòng
ngươi mà ra; dân nầy mạnh hơn dân kia, và đứa
lớn phải phục đứa nhỏ.

24 Đến ngày nàng phải sanh nở, nầy hai đứa
sanh đôi trong bụng nàng ra.
25 Đứa ra trước đỏ hồng, lông cùng mình như
một áo tơi lông; đặt tên là Ê-sau.
26 Kế em nó lại ra sau, tay nắm lấy gót Ê-sau;
nên đặt tên là Gia-cốp. Khi sanh hai đứa con nầy
thì Y-sác đã được sáu mươi tuổi.
27 Khi hai đứa trai nầy lớn lên, thì Ê-sau trở
nên một thợ săn giỏi, thường giong ruổi nơi
đồng ruộng; còn Gia-cốp là người hiền lành cứ
ở lại trại.
28 Y-sác yêu Ê-sau, vì người có tánh ưa ăn thịt
rừng; nhưng Rê-be-ca lại yêu Gia-cốp.
29 Một ngày kia, Gia-cốp đang nấu canh, Ê-sau
ở ngoài đồng về lấy làm mệt mỏi lắm;
30 liền nói cùng Gia-cốp rằng: Em hãy cho anh
ăn canh gì đỏ đó với, vì anh mệt mỏi lắm. Bởi
cớ ấy, người ta gọi Ê-sau là Ê-đôm.
31 Gia-cốp đáp rằng: Nay anh hãy bán quyền
trưởng nam cho tôi đi.
32 Ê-sau đáp rằng: Nầy, anh gần thác, quyền
trưởng nam để cho anh dùng làm chi?
33 Gia-cốp đáp lại rằng: Anh hãy thề trước
đi. Người bèn thề; vậy, người bán quyền trưởng
nam cho Gia-cốp.
34 Rồi, Gia-cốp cho Ê-sau ăn bánh và canh phạn
đậu; ăn uống xong, người bèn đứng dậy đi. Vậy,
Ê-sau khinh quyền trưởng nam là thế.

26

1 Trừ cơn đói kém thứ nhất trong đời Aùp-ra-
ham, bấy giờ tại xứ lại có một lần nữa. Y-sác bèn
đi đến A-bi-mê-léc, vua Phi-li-tin, tại Ghê-ra.
2 Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người và phán
rằng: Chớ xuống xứ Ê-díp-tô; hãy ở lại xứ mà ta
sẽ chỉ cho.
3 Hãy ngụ trong xứ nầy, ta sẽ ở cùng ngươi và
ban phước cho ngươi; vì ta sẽ cho ngươi cùng
dòng dõi ngươi các xứ nầy và ta sẽ làm thành
lời ta đã thề cùng Aùp-ra-ham, cha ngươi.
4 Ta sẽ thêm dòng dõi ngươi nhiều như sao trên
trời, sẽ cho họ các xứ nầy; hết thảy dân thế gian
đều sẽ nhờ dòng dõi ngươi mà được phước;
5 vì Aùp-ra-ham đã vâng lời ta và đã giữ điều
ta phán dạy, lịnh, luật và lệ của ta.
6 Vậy, Y-sác ở tại Ghê-ra.
7 Bởi nàng Rê-be-ca sắc-sảo dung nhan, nên
khi dân xứ đó hỏi thăm vợ người, thì người đáp
rằng: “Aáy là em gái tôi,” e khi nói: “Aáy là vợ
tôi,” thì họ sẽ giết mình chăng.
8 Vả, người ngụ tại xứ đó cũng đã lâu; một ngày
kia A-bi-mê-léc, vua Phi-li-tin, ngó ngang qua cửa
sổ, thấy Y-sác đang giỡn chơi cùng Rê-be-ca, vợ
người,
9 bèn đòi Y-sác mà rằng: Quả thật là vợ ngươi
đó; sao có nói: Aáy là em gái tôi? Y-sác đáp rằng:
Vì tôi có thầm nói: Chớ khá vì nàng mà tôi phải
bỏ mình.
10 A-bi-mê-léc hỏi: Ngươi làm chi cho chúng ta
vậy? Ngộ có một người dân đến nằm cùng vợ

ngươi, ngươi làm cho chúng ta phải phạm tội!
11 A-bi-mê-léc bèn truyền lịnh cho cả dân
chúng rằng: Kẻ nào động đến người nầy, hay
là vợ người nầy, thì sẽ bị xử tử.
12 Y-sác gieo hột giống trong xứ đó; năm ấy
gặt được bội trăm phần; vì Đức Giê-hô-va đã ban
phước cho.
13 Người nên thạnh vượng, của cải càng ngày
càng thêm cho đến đỗi người trở nên rất lớn.
14 Người có nhiều bầy chiên, bầy bò và tôi tớ
rất đông; bởi cớ ấy, dân Phi-li-tin đem lòng ganh
ghẻ.
15 Mấy cái giếng lúc trước đầy tớ của Aùp-ra-
ham, cha người, đã đào, bây giờ đều bị dân Phi-
li-tin lấp đất lại hết.
16 A-bi-mê-léc nói cùng Y-sác rằng: Hãy ra
khỏi nơi ta, vì ngươi thạnh vượng hơn chúng
ta bội phần.
17 Vậy, Y-sác bỏ chốn nầy đi đến đóng trại tại
trũng Ghê-ra và ở đó.
18 Y-sác bèn đào lại mấy cái giếng người ta đã
đào trong đời Aùp-ra-ham, cha mình, mà bị dân
Phi-li-tin lấp đất lại khi Aùp-ra-ham qua đời, và
đặt tên mấy giếng đó như tên của cha mình đã
đặt.
19 Các đầy tớ của Y-sác còn đào thêm giếng nơi
trũng, gặp được một giếng nước mạch.
20 Nhưng bọn chăn chiên Ghê-ra tranh giành
cùng bọn chăn chiên của Y-sác, mà rằng: Nước
đó của chúng ta; nên người đặt tên giếng nầy là
Ê-sét. Vì bọn chăn chiên đó có tranh giành cùng

mình.
21 Kế ấy, các đầy tớ đào một giếng khác, thì bị
tranh giành nhau nữa; người đặt tên giếng nầy
là Sít-na.
22 Đoạn, người bỏ chỗ đó đi đào một giếng
khác; về giếng nầy, họ không tranh giành nhau,
nên người đặt tên là Rê-hô-bốt, mà rằng: Bây giờ
Đức Giê-hô-va đã để cho chúng ta được ở rộng
rãi, và ta sẽ đặng thịnh vượng trong xứ.
23 Y-sác ở đó đi, dời lên Bê-e-Sê-ba.
24 Đêm đó Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người
và phán rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Aùp-ra-
ham, cha ngươi; chớ sợ chi, ta ở cùng ngươi, sẽ
ban phước cho và thêm dòng dõi ngươi, vì cớ
Aùp-ra-ham là tôi tớ ta.
25 Y-sác lập một bàn thờ, cầu khẩn danh Đức
Giê-hô-va và đóng trại tại đó. Đoạn, các đầy tớ
người đào một cái giếng tại nơi ấy.
26 Vua A-bi-mê-léc ở Ghê-ra đi đến viếng Y-sác,
có A-hu-sát, bạn mình, và Phi-côn, quan tổng
binh mình, đi theo.
27 Y-sác bèn hỏi rằng: Các người ghét tôi, đã
đuổi tôi ra khỏi nơi mình, sao còn đi đến tôi mà
chi?
28 Chúng đáp rằng: Chúng tôi đã thấy rõ ràng
Đức Giê-hô-va phù hộ người, nên nói với nhau
rằng: Phải có một lời thề giữa chúng tôi và
người, để chúng ta kết giao ước với người.
29 Hãy thề rằng: Người chẳng bao giờ làm hại
chúng tôi, như chúng tôi đã không động đến
người, chỉ hậu đãi người và cho đi bình yên. Bây
giờ người được Đức Giê-hô-va ban phước cho.

30 Y-sác bày một bữa tiệc, các người đồng ăn
uống.
31 Qua ngày sau, chúng dậy sớm, lập lời thề
với nhau. Rồi, Y-sác đưa các người đó đi về bình
yên.
32 Cùng trong ngày đó, các đầy tớ của Y-sác
đến đem tin cho người hay về giếng họ đã đào,
rằng: Chúng tôi đã thấy có nước.
33 Người bèn đặt tên cái giếng đó là Si-ba. Vì cớ
đó nên tên thành ấy là Bê-e-Sê-ba cho đến ngày
nay.
34 Khi Ê-sau được bốn mươi tuổi, cưới Giu-đít,
con gái của Bê-ê-ri, người Hê-tít; và Bách-mát,
con gái của Ê-lôn, cũng người Hê-tít.
35 Hai dâu đó là một sự cay đắng lòng cho Y-
sác và Rê-be-ca.

27

1 Bởi Y-sác đã già, mắt làng chẳng thấy được
nữa, bèn gọi Ê-sau, con trưởng nam, mà rằng:
Hỡi con! Ê-sau thưa rằng: Có con đây.
2 Người bèn nói rằng: Nầy, cha đã già rồi,
chẳng biết ngày nào phải chết;
3 vậy bây giờ, cha xin con hãy lấy khí giới, ống
tên và cung con, ra đồng săn thịt rừng cho cha,
4 dọn một món ngon tùy theo cha sở thích; rồi
dâng lên cho cha ăn, đặng linh hồn cha chúc
phước cho con trước khi chết.
5 Vả, đang khi Y-sác nói cùng Ê-sau con trai
mình, thì Rê-be-ca có nghe. Ê-sau bèn ra đồng
săn thịt rừng đặng đem về cho cha.

6 Rê-be-ca nói cùng Gia-cốp, con trai mình,
rằng: Nầy, mẹ có nghe cha nói cùng Ê-sau, anh
con, và dặn rằng:
7 Hãy đem thịt rừng về cho cha, dọn một món
ngon cha ăn; đặng trước khi qua đời, cha sẽ chúc
phước cho con trước mặt Đức Giê-hô-va.
8 Vậy, con ơi! bây giờ, hãy nghe mẹ và làm
theo lời mẹ biểu:
9 Hãy ra ngoài bầy, bắt hai dê con tốt, rồi mẹ sẽ
dọn cho cha con một món ngon, tùy theo người
sở thích;
10 con sẽ đem cho cha ăn, đặng người chúc
phước con trước khi qua đời.
11 Gia-cốp thưa lại cùng mẹ rằng: Thưa mẹ,
Ê-sau, anh con, có lông, còn con lại không.
12 Có lẽ cha sẽ rờ mình chăng, coi con như kẻ
phỉnh gạt, thì con chắc lấy cho mình sự rủa sả,
chớ chẳng phải sự chúc phước đâu.
13 Mẹ đáp rằng: Con ơi! xin sự rủa sả đó để
cho mẹ chịu; hãy cứ nghe lời mẹ, ra bắt hai dê
con.
14 Vậy, Gia-cốp đi bắt hai dê con, đem lại cho
mẹ, làm món ngon, tùy theo cha sở thích.
15 Đoạn Rê-be-ca lấy quần áo tốt nhất của Ê-
sau, con trưởng nam, sẵn để trong nhà, mà mặc
vào cho Gia-cốp, con út mình;
16 rồi người lấy da dê con bao hai tay và cổ, vì
tay và cổ Gia-cốp không có lông.
17 Rê-be-ca bèn để món ngon và bánh của
mình đã dọn vào tay con út mình.
18 Gia-cốp bưng đến cha mình và nói rằng:

Thưa cha! Y-sác đáp: Có cha đây; con là đứa
nào đó?
19 Gia-cốp thưa: Tôi là Ê-sau, con trưởng nam
của cha; con đã làm theo lời cha dặn biểu; xin
cha dậy, ngồi ăn lấy thịt săn của con, đặng linh
hồn cha sẽ chúc phước cho con.
20 Y-sác hỏi rằng: Sao con đi săn được mau
thế? Thưa rằng: Aáy nhờ Giê-hô-va Đức Chúa
Trời của cha xui tôi gặp mau vậy.
21 Y-sác nói cùng Gia-cốp rằng: Hỡi con! hãy
lại gần đặng cha rờ thử xem có phải là Ê-sau,
con của cha chăng?
22 Gia-cốp bèn lại gần Y-sác; người rờ và nói
rằng: Tiếng nói thì của Gia-cốp, còn hai tay lại
của Ê-sau.
23 Người chẳng nhận biết đặng vì hai tay cũng
có lông như của anh, là Ê-sau. Vậy Y-sác chúc
phước cho.
24 Người lại hỏi rằng: Aáy con thật là Ê-sau,
con trai ta, phải chăng? Gia-cốp thưa: Phải, con
đây.
25 Y-sác bèn nói: Hãy dọn cho cha ăn lấy thịt
săn của con, đặng linh hồn cha chúc phước cho
con. Gia-cốp dọn cho người ăn, cũng có đem
rượu cho người uống nữa.
26 Rồi Y-sác cha người nói rằng: Hỡi con! hãy
lại gần và hôn cha.
27 Gia-cốp bèn lại gần và hôn người. Y-sác
đánh mùi thơm của áo con, liền chúc phước cho,
và nói rằng: Nầy, mùi hương của con ta Khác
nào mùi hương của cánh đồng mà Đức Giê-hô-

va đã ban phước cho.
28 Cầu xin Đức Chúa Trời cho con sương móc
trên trời xuống, Được màu mỡ của đất, Và dư
dật lúa mì cùng rượu.
29 Muôn dân phải phục con, Các nước phải quì
lạy trước mặt con! Hãy được quyền chủ các anh
em, Các con trai của mẹ con phải quì lạy trước
mặt con! Ai rủa sả con sẽ bị rủa sả lại, Ai cầu
phước cho con, sẽ được ban phước lại!
30 Vừa khi Y-sác chúc phước cho Gia-cốp xong,
và vừa khi Gia-cốp lùi ra khỏi nơi cha mình, thì
Ê-sau, anh người, đi săn trở về.
31 Người cũng dọn một món ngon, dâng lên
cho cha và thưa rằng: Xin dậy, ngồi ăn thịt săn
của con trai cha, đặng linh hồn cha chúc phước
cho con.
32 Y-sác, cha người, hỏi: Con là đứa nào? Thưa
rằng: Tôi là Ê-sau, con trưởng nam của cha.
33 Y-sác lấy làm cảm động quá đỗi mà nói rằng:
Vậy, còn đứa nào đã săn thịt rừng, và đã dâng
lên cho cha đó? Trước khi con về, cha đã ăn hết
rồi, và chúc phước cho nó; nó lại sẽ được ban
phước vậy.
34 Vừa nghe dứt lời cha, thì Ê-sau la lên một
tiếng rất lớn, và rất thảm thiết mà thưa cùng
cha rằng: Cha ơi! xin hãy chúc phước cho con
luôn nữa!
35 Nhưng Y-sác lại đáp: Em con đã dùng mưu
kế đến cướp sự chúc phước của con rồi.
36 Ê-sau liền nói rằng: Có phải vì người ta gọi
nó là Gia-cốp mà nó hai lần chiếm lấy vị tôi rồi

chăng? Nó đã chiếm quyền trưởng nam tôi, và
lại bây giờ còn chiếm sự phước lành của tôi nữa.
Tiếp rằng: Cha chẳng có dành sự chúc phước chi
cho tôi sao?
37 Y-sác đáp rằng: Nầy, cha đã lập nó lên làm
chủ con, và đã cho các anh em làm tôi nó; và đã
dự bị lúa mì và rượu cho nó. Vậy, cha sẽ làm chi
cho con đây?
38 Ê-sau thưa rằng: Cha ơi! cha chỉ có sự chúc
phước đó thôi sao? Hãy chúc phước cho con với,
cha! Rồi Ê-sau cất tiếng lên khóc.
39 Y-sác cha người, đáp rằng: Nầy, nơi con ở
sẽ thiếu màu mỡ của đất, Cùng sương-móc trên
trời sa xuống.
40 Con sẽ nhờ gươm mới được sống. Và làm tôi
tớ cho em con. Song khi con lưu lạc rày đó mai
đây, Sẽ bẻ cái ách của em trên cổ con vậy.
41 Ê-sau trở lòng ghét Gia-cốp vì cớ cha mình
chúc phước cho người, bèn nói thầm trong lòng
rằng: Ngày tang của cha đã hầu gần; vậy, ta sẽ
giết Gia-cốp, em ta, đi.
42 Họ đem lời Ê-sau, con lớn, thuật lại cùng
Rê-be-ca, thì người sai gọi Gia-cốp, con út mình,
mà nói rằng: Nầy, Ê-sau, anh con, toan giết con
để báo thù.
43 Vậy, bây giờ, hỡi con, hãy nghe lời mẹ, đứng
dậy, chạy trốn qua nhà La-ban, cậu con, tại Cha-
ran,
44 và hãy ở cùng người ít lâu, cho đến lúc nào
cơn giận của anh con qua hết.
45 Khi cơn giận anh con bỏ qua rồi, và nó quên

việc con đã gây nên với nó, thì mẹ sẽ biểu con
về. Có lẽ đâu mẹ phải chịu mất cả hai đứa trong
một ngày ư?
46 Rê-be-ca nói cùng Y-sác rằng: Tôi đã chán,
không muốn sống nữa, vì cớ mấy con gái họ
Hếch. Nếu Gia-cốp cưới một trong mấy con gái
họ Hếch mà làm vợ, tức một người con gái trong
xứ như các đứa đó; thôi, tôi còn sống mà chi?

28

1 Y-sác bèn gọi Gia-cốp, chúc phước cho và dặn
rằng: Con chớ chọn một người vợ nào hết trong
bọn con gái Ca-na-an.
2 Hãy đứng dậy, đi qua xứ Pha-đan-A-ram, tại
nhà Bê-tu-ên, ông ngoại con, và cưới ở đó một
người vợ trong các con gái của La-ban, là cậu
con.
3 Cầu xin Đức Chúa Trời toàn năng ban phước
cho con, làm con sanh sản, thêm nhiều và trở
nên một đám dân đông.
4 Cầu xin Ngài ban cho con và dòng dõi con
phước lành của Aùp-ra-ham, hầu cho xứ con đã
kiều ngụ sẽ làm sản nghiệp cho con, tức xứ Ngài
đã ban cho Aùp-ra-ham!
5 Rồi Y-sác sai Gia-cốp đi qua xứ Pha-đan-A-
ram, đến nhà La-ban, con trai Bê-tu-ên, vốn
người A-ram, lại là anh của Rê-bê-ca, mẹ của
Gia-cốp và Ê-sau.
6 Ê-sau thấy Y-sác đã chúc phước cho Gia-cốp,
và sai đi qua xứ Pha-đan-A-ram đặng cưới vợ;
và trong lúc đang chúc phước có dặn rằng: Chớ
cưới vợ trong bọn con gái Ca-na-an;

7 lại đã thấy Gia-cốp vâng lời cha mẹ đi qua xứ
Pha-đan-A-ram đó,
8 thì biết rằng bọn con gái Ca-na-an không vừa
ý Y-sác, cha mình;
9 nên người bèn đi đến nhà ỗch-ma-ên (ngoài
hai người vợ đã có rồi) cưới thêm nàng Ma-ha-
lát, con gái của ỗch-ma-ên, cháu nội của Aùp-
ra-ham và em của Nê-ba-giốt.
10 Gia-cốp từ Bê-e-Sê-ba đi đến Cha-ran,
11 tới một chỗ kia, mặt trời đã khuất, thì qua
đêm tại đó. Người lấy một hòn đá làm gối đầu,
và nằm ngủ tại đó;
12 bèn chiêm bao thấy một cái thang bắc từ
dưới đất, đầu đến tận trời, các thiên sứ của Đức
Chúa Trời đi lên xuống trên thang đó.
13 Nầy, Đức Giê-hô-va ngự trên đầu thang mà
phán rằng: Ta là Giê-hô-va Đức Chúa Trời của
Aùp-ra-ham, tổ phụ ngươi, cùng là Đức Chúa
Trời của Y-sác. Ta sẽ cho ngươi và dòng dõi
ngươi đất mà ngươi đang nằm ngủ đây.
14 Dòng dõi ngươi sẽ đông như cát bụi trên
mặt đất, tràn ra đến đông tây nam bắc, và các
chi họ thế gian sẽ nhờ ngươi và dòng dõi ngươi
mà được phước.
15 Nầy, ta ở cùng ngươi, ngươi đi đâu, sẽ theo
gìn giữ đó, và đem ngươi về xứ nầy; vì ta không
bao giờ bỏ ngươi cho đến khi ta làm xong những
điều ta đã hứa cùng ngươi.
16 Gia-cốp thức giấc, nói rằng: Thật Đức Giê-
hô-va hiện có trong nơi đây mà tôi không biết!
17 Người bắt sợ và nói rằng: Chốn nầy đáng

kinh khủng thay! Đây thật là đền Đức Chúa Trời,
thật là cửa của trời!
18 Người dậy sớm, lấy hòn đá của mình dùng
gối đầu, dựng đứng lên làm cây trụ, đổ dầu lên
trên chót trụ đó;
19 rồi đặt tên chốn nầy là Bê-tên; còn nguyên
khi trước tên thành là Lu-xơ.
20 Gia-cốp bèn khấn vái rằng: Nếu Đức Chúa
Trời ở cùng tôi, gìn giữ tôi trong lúc đi đường,
cho bánh ăn, áo mặc,
21 và nếu tôi trở về bình an đến nhà cha tôi,
thì Đức Giê-hô-va sẽ là Đức Chúa Trời tôi.
22 Hòn đá đã dựng làm trụ đây sẽ là đền Đức
Chúa Trời, Và tôi sẽ nộp lại cho Ngài một phần
mười mọi của cải mà Ngài sẽ cho tôi.

29

1 Đoạn, Gia-cốp lên đường, đi đến xứ của dân
Đông phương.
2 Người nhìn xem, thấy một cái giếng trong
đồng ruộng, gần đó có ba bầy chiên nằm nghỉ,
vì nơi nầy là chốn người ta cho các bầy chiên
uống nước. Hòn đá đậy trên miệng giếng rất
lớn.
3 Các bầy chiên đều hiệp lại đó, rồi họ lăn hòn
đá trên miệng giếng ra, cho các bầy uống nước;
đoạn, lăn đá lại chỗ cũ, đậy trên miệng giếng.
4 Gia-cốp hỏi mấy tay chăn chiên rằng: Hỡi
các anh! các anh ở đâu đây? Bọn đó đáp rằng:
Chúng tôi ở Cha-ran đến.
5 Người hỏi: Các anh có biết La-ban, con trai
Na-cô, chăng? Đáp rằng: Chúng tôi biết.

6 Lại hỏi: Người đó được mạnh giỏi chăng?
Đáp rằng: Người vẫn được mạnh giỏi, và nầy,
Ra-chên, con gái người, đang đi đến cùng bầy
chiên kia.
7 Người nói: Nầy, trời hãy còn sớm, chưa phải
là giờ nhóm hiệp các súc vật; vậy, các anh hãy
cho bầy chiên uống nước, rồi thả đi ăn lại đi.
8 Đáp rằng: Chúng tôi làm như vậy chẳng
được; phải đợi các bầy hiệp lại đủ hết rồi, bấy
giờ mới lăn hòn đá trên miệng giếng ra, cho bầy
uống nước được.
9 Vả, đang lúc người còn nói chuyện cùng bọn
đó, thì Ra-chên dắt bầy chiên của cha nàng đến,
vì nàng vốn là người chăn chiên.
10 Khi vừa thấy Ra-chên, con gái La-ban, cậu
mình, thì người liền lại gần lăn hòn đá ra khỏi
miệng giếng, cho bầy chiên của La-ban, cậu
mình, uống nước.
11 Gia-cốp hôn Ra-chên, cất tiếng lên khóc;
12 rồi nói cho nàng biết rằng mình là bà con
với cha nàng, tức con trai của Rê-be-ca. Nàng
bèn chạy về thuật lại cho cha hay.
13 Vừa khi nghe nói Gia-cốp, con trai của em
gái mình, thì La-ban chạy đến trước mặt người,
ôm choàng lấy mà hôn, rồi mời vào nhà. Gia-cốp
thuật lại cho La-ban nghe các việc đã xảy qua.
14 La-ban bèn đáp rằng: Thật vậy, cháu là cốt
nhục của cậu; rồi Gia-cốp ở một tháng cùng cậu.
15 Đoạn, La-ban nói cùng Gia-cốp rằng: vì cớ
cháu là bà con của cậu, cháu giúp công không
cho cậu thôi sao? Tiền công bao nhiêu hãy nói

cho cậu biết.
16 Vả, La-ban có hai con gái, con lớn tên là Lê-a;
con nhỏ tên là Ra-chên.
17 Mắt Lê-a yếu, còn Ra-chên hình dung đẹp
đẽ, vẻ mặt tốt tươi.
18 Gia-cốp yêu Ra-chên nên nói rằng: Vì nàng
Ra-chên, con út cậu, tôi sẽ giúp việc trong bảy
năm.
19 La-ban trả lời rằng: Thà cậu gả nó cho cháu
hơn là gả cho một người khác; hãy ở với cậu.
20 Vậy, Gia-cốp vì Ra-chên, phải giúp việc trong
bảy năm: nhưng bởi yêu nàng, nên coi bảy năm
bằng chừng đôi ba bữa.
21 Kế đó, Gia-cốp nói cùng La-ban rằng: Hạn
tôi đã mãn rồi; đâu! xin cậu hãy giao vợ tôi lại
đặng tôi đến gần cùng nàng.
22 La-ban bèn mời các người trong xóm, bày
một bữa tiệc;
23 đến chiều tối, bắt Lê-a, con gái mình, đưa
cho Gia-cốp, rồi chàng đến cùng nàng.
24 La-ban lại cắt con đòi Xinh-ba theo hầu Lê-a,
con gái mình.
25 Sáng bữa sau, mới biết là nàng Lê-a, thì Gia-
cốp hỏi La-ban rằng: Cậu đã đãi tôi cách chi vậy?
Có phải vì Ra-chên mà tôi mới giúp việc cho nhà
cậu chăng? Sao cậu lừa-gạt tôi?
26 La-ban đáp rằng: Phong tục ở đây chẳng
phải được gả em út trước, rồi chị cả sau.
27 Hãy ở với đứa nầy trọn một tuần đi, rồi ta sẽ
gả luôn đứa kia cho; về đứa kia cháu phải giúp
công cho cậu thêm bảy năm nữa.
28 Gia-cốp theo lời, ở cùng Lê-a trọn một tuần,

rồi La-ban gả Ra-chên con gái mình, cho chàng,
29 và cắt con đòi Bi-la theo hầu Ra-chên con gái
mình.
30 Gia-cốp đi lại cùng Ra-chên, thương yêu
nàng hơn Lê-a. Vậy, người ở giúp việc nhà La-
ban thêm bảy năm nữa.
31 Đức Giê-hô-va thấy Lê-a bị ghét, bèn cho
nàng sanh sản; còn Ra-chên lại son sẻ.
32 Lê-a thọ thai, sanh một con trai, đặt tên Ru-
bên; vì nói rằng: Đức Giê-hô-va đã thấy sự cực
khổ tôi; bây giờ chồng sẽ yêu mến tôi.
33 Nàng thọ thai nữa và sanh một con trai, đặt
tên Si-mê-ôn; vì nói rằng. Đức Giê-hô-va có nghe
biết tôi bị ghét, nên cho thêm đứa này.
34 Nàng thọ thai nữa và sanh một con trai;
nàng rằng: Lần nầy chồng sẽ dính díu cùng tôi,
vì tôi đã sanh cho người ba con trai; bởi cớ đó,
đặt tên là Lê-vi.
35 Nàng thọ thai nữa, sanh một con trai, và
nói rằng: Lần nầy tôi ngợi khen Đức Giê-hô-va;
vì cớ ấy, đặt tên là Giu-đa. Đoạn, nàng thôi thai
nghén.

30

1 Ra-chên thấy mình chẳng sanh con cho Gia-
cốp, thì đem lòng ghen ghét chị, nói cùng Gia-
cốp rằng: Hãy cho tôi có con, bằng không, tôi
chết.
2 Gia-cốp nổi giận cùng Ra-chên mà rằng: Há
ta được thay quyền Đức Giê-hô-va, mà không
cho ngươi sanh sản sao?

3 Ra-chên rằng: Nầy con đòi Bi-la của tôi, hãy
lại cùng nó, hầu cho nó sanh đẻ thay cho tôi,
đặng phần tôi bởi nó cũng có con nữa.
4 Vậy, Ra-chên đưa Bi-la làm hầu Gia-cốp, và
người đi lại cùng nàng.
5 Bi-la thọ thai, sanh một con trai cho Gia-cốp.
6 Ra-chên rằng: Đức Chúa Trời đã xét tôi công
bình, nhậm lời tôi, nên cho tôi một con trai; vì
cớ ấy, nàng đặt tên đứa trai đó là Đan.
7 Bi-la, con đòi của Ra-chên, thọ thai nữa, và
sanh một con trai thứ nhì cho Gia-cốp.
8 Ra-chên rằng: Tôi đã hết sức chống cự với
chị tôi, và tôi được thắng; vì cớ ấy, nàng đặt tên
đứa trai nầy là Nép-ta-li.
9 Lê-a thấy mình thôi sanh sản, bèn bắt Xinh-
ba, con đòi mình, làm hầu cho Gia-cốp.
10 Xinh-ba, con đòi của Lê-a, sanh một con trai
cho Gia-cốp.
11 Lê-a rằng: Phước biết dường bao! rồi đặt
tên đứa trai đó là Gát.
12 Xinh ba, con đòi của Lê-a, sanh một con trai
thứ nhì cho Gia-cốp;
13 thì Lê-a rằng: Tôi lấy làm vui mừng dường
bao! vì các con gái sẽ xưng ta được phước; nàng
bèn đặt tên đứa trai đó là A-se.
14 Nhằm mùa gặt lúa mì, Ru-bên đi ra đồng
gặp được những trái phong già, đem về dâng
cho Lê-a, mẹ mình. Ra-chên bèn nói cùng Lê-a
rằng: Xin chị hãy cho tôi những trái phong già
của con chị đó.
15 Đáp rằng: Cướp chồng tao há là một việc
nhỏ sao, nên mầy còn muốn lấy trái phong già

của con trai tao nữa? Ra-chên rằng: ã thôi!
chồng ta hãy ở cùng chị tối đêm nay, đổi cho
trái phong già của con chị đó.
16 Đến chiều, Gia-cốp ở ngoài đồng về, thì Lê-a
đến trước mặt người mà nói rằng: Chàng hãy lại
cùng tôi, vì tôi đã dùng trái phong già của con
tôi chịu thuê được chàng; vậy, đêm đó người lại
nằm cùng nàng.
17 Đức Chúa Trời nhậm lời Lê-a, nàng thọ thai
và sanh cho Gia-cốp một con trai thứ năm.
18 Nàng rằng: Đức Chúa Trời đã đền công tôi,
vì cớ tôi đã trao con đòi cho chồng; vậy, nàng
đặt tên đứa con trai đó là Y-sa-ca.
19 Lê-a thọ thai nữa, sanh một con trai thứ sáu
cho Gia-cốp,
20 bèn nói rằng: Đức Chúa Trời ban cho tôi
một vật quí báu; lần nầy chồng sẽ ở cùng tôi, vì
đã sanh cho người sáu con trai rồi. Nàng đặt tên
đứa con trai nầy là Sa-bu-lôn.
21 Kế đó, nàng sanh một con gái, đặt tên là
Đi-na.
22 Đức Chúa Trời nhớ lại Ra-chên, bèn nhậm
lời và cho nàng sanh sản.
23 Nàng thọ thai, sanh một con trai, mà rằng:
Đức Chúa Trời đã rửa sự xấu hổ cho tôi rồi;
24 bèn đặt tên đứa trai đó là Giô-sép; lại nói
rằng: Cầu xin Đức Giê-hô-va thêm cho một con
trai nữa!
25 Khi Ra-chên đã sanh Giô-sép thì Gia-cốp
thưa cùng La-ban rằng: Xin cậu cho tôi thôi,
đặng trở về quê hương tôi;
26 xin giao vợ và con lại cho tôi, mà tôi đã được

vì cớ giúp cậu, để tôi đi; bởi cậu cũng biết rằng
tôi đã giúp công việc cho cậu thể nào.
27 La-ban đáp rằng: Ước gì cậu được nhờ ơn
cháu! Cậu cũng đoán rõ ràng Đức Giê-hô-va đã
vì cháu mà ban phước cho cậu vậy.
28 Lại nói rằng: Cháu hãy định công giá cháu
đi, rồi cậu sẽ trả cho!
29 Gia-cốp đáp: Cậu biết tôi giúp đỡ cậu thể
nào, và về tay tôi bầy súc vật cậu được ra sao.
30 Trước khi tôi đến, súc vật của cậu thật ít,
nhưng từ khi tôi đến ở, thì thêm nhiều quá bội.
Đức Giê-hô-va đã ban phước cho cậu từ khi tôi
bước chân vào nhà nầy; bây giờ biết chừng nào
tôi sẽ được lo việc nhà tôi?
31 La-ban rằng: Cậu sẽ cho cháu cái gì bây giờ?
Đáp rằng: Sẽ chẳng cho tôi chi cả. Nếu thuận
theo lời nầy, thì tôi sẽ cho ăn và chăn bầy súc
vật cậu nữa:
32 Ngày nay tôi sẽ đi kiểm soát các bầy chiên
và bầy dê của cậu; trong bầy chiên bầy dê, hễ
con nào có rằn, có đốm, cùng chiên sắc đen, thì
tôi sẽ để riêng ra; ấy sẽ là phần công giá của tôi
đó.
33 Một mai cậu đi xem xét công giá tôi, thì lòng
ngay thẳng tôi sẽ làm chứng trước mặt cậu. Hễ
ở về phần bên tôi, các con dê nào không có rằn
và đốm, các chiên con nào không có sắc đen, thì
sẽ cho là ăn cắp.
34 La-ban đáp: ã thôi! được như lời cháu nói.
35 Chính ngày đó, La-ban liền để riêng các dê
đực có sọc, có đốm, các dê cái có rằn, có đốm,

các vật nào có đốm trắng và các chiên con có
sắc đen, giao cho mấy con trai mình;

36 rồi để Gia-cốp cùng mình ở cách xa nhau
chừng ba ngày đường; Gia-cốp bèn chăn bầy súc
vật của La-ban chỉ còn lại.

37 Đoạn, Gia-cốp lấy nhành bạch dương,
nhành bồ đào và nhành bá-tiên tươi, lột vỏ để
bày lằn da trắng ở trong ra.

38 Người để những nhành đã lột vỏ trong máng
trước mặt con chiên, là nơi các thú đó đến uống;
khi đến uống nước thì con chiên có giao hiệp
nhau.

39 Các con chiên ngó thấy những nhành đó mà
giao hiệp nhau thì sanh chiên con có sọc, có rằn
và có đốm.

40 Gia-cốp để riêng chiên con ra, rồi để chiên
cái trong bầy của La-ban trước mặt các con có
sọc và có sắc đen; nhưng bầy mình thì riêng ra,
không để gần bầy của La-ban.

41 Vả, mọi lần các con chiên mạnh mập giao
hiệp, thì Gia-cốp để các nhành đó dưới mắt trong
máng uống nước, đặng chúng nó đối nhành mà
giao hiệp cùng nhau.

42 Nhưng khi nào con chiên gầy ốm, thì người
không để nhành như vậy; thế thì, các chiên con
gầy ốm để về phần La-ban, còn chiên con mạnh
mập lại về phần Gia-cốp.

43 Vậy, người trở nên rất giàu, có nhiều bầy súc
vật, tôi trai, tớ gái, lạc đà và lừa.

31

1 Gia-cốp được nghe lời các con La-ban nói
rằng: Gia-cốp đã lấy hết gia tài cha ta, và vì nhờ
của cha ta, nên mới được giàu có dường ấy.
2 Gia-cốp cũng để ý coi nét mặt cậu, nhận biết
rằng người chẳng đối ở với mình như trước nữa.
3 Đức Giê-hô-va phán cùng Gia-cốp rằng: Hãy
trở về xứ của tổ phụ ngươi, chốn bà con ngươi,
ta sẽ phù hộ ngươi.
4 Gia-cốp bèn sai người gọi Ra-chên và Lê-a đến
nơi cầm bầy súc vật của mình ngoài đồng,
5 và nói cùng họ rằng: Ta thấy sắc mặt cha
hai ngươi đối cùng ta chẳng còn như trước nữa,
nhưng nhờ Đức Chúa Trời của cha ta phù hộ ta.
6 Chính hai ngươi cũng biết rằng ta đã giúp
cha hai ngươi hết sức,
7 còn cha hai ngươi lại khinh bạc và mười
lần thay đổi công giá ta; nhưng Đức Chúa Trời
không cho phép người làm hại ta chút nào.
8 Khi người dạy rằng: Các con chiên có đốm
dùng làm công giá ngươi, quả các con chiên đều
sanh con ra có đốm. Còn nếu dạy rằng: Các con
chiên có sọc dùng làm công giá ngươi, quả các
con chiên đều sanh ra có sọc.
9 Thế thì, Đức Chúa Trời đã bắt súc vật của cha
hai ngươi cho ta đó!
10 Đang trong lúc chiên giao hiệp nhau, ta
nhướng mắt lên, chiêm bao thấy các chiên đực
đang giao hiệp cùng chiên cái đều có sọc, có rằn
và có đốm.
11 Thiên sứ Đức Chúa Trời phán cùng ta trong

mộng rằng: Hãy Gia-cốp! Ta bèn thưa: Có tôi
đây.
12 Thiên sứ rằng: Hãy nhướng mắt lên mà
nhìn: hết thảy chiên đực đang giao hiệp cùng
chiên cái đều có sọc, có rằn và có đốm; vì ta đã
thấy cách La-ban ăn ở cùng ngươi rồi.
13 Ta đây là Đức Chúa Trời của Bê-tên, tức nơi
ngươi đã thoa dầu đầu cây trụ và đã khấn vái ta.
Bây giờ, hãy đứng dậy, ra khỏi xứ nầy và trở về
xứ của bà con ngươi.
14 Ra-chên và Lê-a đáp cùng người mà rằng:
Chúng tôi còn một phần chi hay là cơ nghiệp chi
nơi nhà cha chúng tôi chăng?
15 Vì người đã gả bán chúng tôi và ăn xài hết
tiền bạc bán nữa, há người chẳng đãi chúng tôi
như người dưng ư?
16 Các tài vật mà Đức Chúa Trời đoạt nơi tay
cha chúng tôi tức là của chúng tôi và của con cái
chúng tôi. Vậy bây giờ, chàng hãy làm theo mọi
lời Đức Chúa Trời đã phán dạy.
17 Gia-cốp bèn đứng dậy, đỡ vợ và con lên lưng
lạc đà,
18 dẫn hết thảy súc vật và của cải mình, tức súc
vật mình đã gây dựng ở Pha-đan-A-ram, đặng
trở về cùng Y-sác, cha mình, ở Ca-na-an.
19 Trong lúc La-ban mắc đi hớt lông chiên
người, thì Ra-chên ăn cắp các pho tượng thờ
trong nhà của cha mình.
20 Gia-cốp gạt La-ban, vì không nói rằng, mình
muốn đi trốn.
21 Vậy, người đứng dậy, đem theo hết thảy tài

vật mình, trốn đi ngang qua sông, thẳng tuốt về
núi Ga-la-át.
22 Đến ngày thứ ba, người ta học lại cùng La-
ban rằng Gia-cốp đã trốn đi rồi.
23 Người bèn đem các anh em mình đuổi theo
Gia-cốp trong bảy ngày đường, và theo kịp tại
núi Ga-la-át.
24 Nhưng trong cơn chiêm bao lúc ban đêm,
Đức Chúa Trời đến cùng La-ban, người A-ram,
mà phán rằng: Dầu lành dầu dữ, thế nào ngươi
khá giữ mình đừng nói chi cùng Gia-cốp hết.
25 Vậy, La-ban theo kịp Gia-cốp. Vả, Gia-cốp
đang đóng trại trên núi; La-ban và các anh em
người cũng đóng trại trên núi Ga-la-át.
26 La-ban nói cùng Gia-cốp rằng: Cháu đã làm
chi vậy? Cháu đã gạt cậu và dẫn mấy đứa gái
cậu như phu tù giặc.
27 Sao trốn nhẹm, gạt và không cho cậu hay
trước? Có lẽ cậu đưa đi rất vui vẻ, tiếng hát,
tiếng đàn và tiếng trống phụ đưa.
28 Cháu làm cách dại dột vậy, không để cho
cậu hôn con trai và con gái cậu.
29 Tay cậu có đủ quyền làm hại cháu; nhưng
Đức Chúa Trời của cha cháu đã mách bảo cùng
cậu tối hôm qua rằng: Dầu lành dầu dữ, ngươi
khá giữ mình đừng nói chi cùng Gia-cốp hết.
30 Bây giờ, vì lòng cháu mong mỏi về nhà cha
cháu, nên đã ra đi; nhưng cớ sao cháu lại ăn cắp
các pho tượng cậu?
31 Gia-cốp đáp rằng: Vì cớ tôi e cậu bắt hai
người con gái lại chăng.
32 Nhưng tìm nơi ai được các pho tượng của

cậu, thì ai đó sẽ bị chết đi! Tại trước mặt các anh
em chúng ta, cậu hãy kiểm soát các món nơi tôi
đi, và hãy lấy vật chi thuộc về cậu. Vả, Gia-cốp
vốn không hay rằng Ra-chên đã trộm mấy pho
tượng đó.
33 Vậy, La-ban vào trại Gia-cốp, trại Lê-a, trại
hai người đòi, chẳng tìm được chi cả. Đoạn, ở
trại Lê-a bước ra đi vào trại Ra-chên.
34 Vả, Ra-chên có lấy mấy pho tượng đó, giấu
dưới bành lạc đà, rồi ngồi lên trên. La-ban soát
lục khắp trại chẳng gặp pho tượng.
35 Nàng bèn thưa cùng cha rằng: Vì trong
mình con có việc riêng của đàn bà, nên đứng
dậy rước chẳng được; xin chúa chớ giận con chi
hết. Người kiếm, nhưng chẳng thấy pho tượng
đâu hết.
36 Gia-cốp bèn nổi giận rầy lộn cùng La-ban,
mà rằng: Tôi có án gì, tội gì, mà cậu hằm hằm
đuổi theo như vậy!
37 Cậu đã soát lục các đồ hành lý tôi, có kiếm
được món chi thuộc về nhà cậu chăng? Hãy đem
món đó ra trước mặt anh em tôi cùng anh em
cậu, đặng họ xét đoán đôi ta.
38 Kìa, đã hai mươi năm tôi ăn ở nơi nhà cậu,
chiên cùng dê cậu nào có sảo thai, và tôi chẳng
hề ăn thịt chiên đực của bầy cậu bao giờ;
39 cũng chẳng hề đem về cho cậu một con nào
bị xé; bằng có, chính tôi chịu đền đó thôi. Cậu
cớ đòi luôn những con bị ăn cắp ban ngày và ăn
trộm ban đêm.
40 Ban ngày tôi chịu nắng nồng, ban đêm chịu

lạnh lùng, ngủ nào có an giấc được đâu.
41 Đó trong hai mươi năm tôi ở tại nhà cậu là
thế; trong mười bốn năm giúp việc, để được hai
con gái cậu, và sáu năm đặng lãnh lấy bầy súc
vật của cậu, mà cậu lại còn thay đổi mười lần
công giá tôi.
42 Nếu Đức Chúa Trời của cha tôi, Đức Chúa
Trời của Aùp-ra-ham, là Đấng mà Y-sác kính sợ,
không phù hộ tôi, chắc bây giờ cậu đuổi tôi ra
tay không, Đức Chúa Trời đã xem thấy nỗi đau-
khổ tôi cùng công việc hai tay tôi làm, nên đêm
qua Ngài đã xét công bình rồi đó.
43 La-ban đáp cùng Gia-cốp mà rằng: Các đứa
gái nầy là con của cậu; các đứa trẻ nầy là trẻ
của cậu; các bầy súc vật tức là bầy của cậu, và
các vật chi cháu thấy được tức của cậu hết; ngày
nay cậu sẽ làm chi được cùng các con gái hai là
các cháu cậu đó?
44 Vậy bây giờ, hè! chúng ta kết-ước cùng
nhau, để dùng làm chứng cho cậu và cháu.
45 Gia-cốp lấy một hòn đá, dựng đứng lên làm
trụ;
46 và nói cùng các anh em mình rằng: Hãy
lượm góp đá lại. Chúng bèn góp đá lại, chất
thành một đống, rồi ngồi lên trên ăn bữa.
47 La-ban đặt trên đống đá đó là Y-ê-ga Sa-ha-
đu-ta; còn Gia-cốp kêu là Ga-lét.
48 La-ban nói rằng: Đống đá nầy ngày nay làm
chứng cho cậu và cháu đó. Cho nên chúng gọi
là Ga-lét.
49 Mà cũng gọi là Mích-ba, vì La-ban có nói
thêm rằng: Khi chúng ta phân cách nhau, cầu

xin Đức Giê-hô-va coi sóc cậu và cháu.
50 Nếu cháu hành hạ các con gái cậu, nếu cưới
vợ khác nữa, thì hãy giữ mình! Chẳng phải
người thường soi xét ta đâu, bèn là Đức Chúa
Trời làm chứng cho chúng ta vậy.
51 La-ban lại nói cùng Gia-cốp rằng: Nầy đống
đá, nầy cây trụ mà cậu đã dựng lên giữa cậu và
cháu đây.
52 Đống đá nầy và cây trụ nầy làm chứng rằng
cậu chẳng qua khỏi đây, đi đến nơi cháu, và cháu
cũng chẳng vượt khỏi đây, đi đến nơi cậu, trong
khi có ý muốn làm hại nhau.
53 Cầu xin Đức Chúa Trời của Aùp-ra-ham, Đức
Chúa Trời của Na-cô, Đức Chúa Trời của cha các
người đó đoán xét cho chúng ta! Gia-cốp chỉ
Đấng của Y-sác, cha mình, kính sợ mà thề.
54 Đoạn, người dâng một của lễ tại trên núi, và
mời các anh em mình dùng bánh. Vậy, chúng
dùng bánh, rồi ở ban đêm trên núi.
55 La-ban dậy sớm, hôn các con trai và các con
gái mình, và chúc phước cho, rồi đi trở về nhà
mình.

32

1 Gia-cốp cứ đi đường, có thiên sứ Đức Chúa
Trời gặp người.
2 Khi Gia-cốp thấy các vị nầy, nói rằng: Aáy là
trại quân của Đức Chúa Trời! Nên người đặt tên
chỗ đó là Ma-ha-na-im.
3 Gia-cốp sai sứ giả đến trước cùng Ê-sau, anh
mình, ở trong xứ Sê-i-rơ thuộc về địa-phận Ê-
đôm;

4 người bèn dặn rằng: Các ngươi hãy thưa
cùng Ê-sau, chúa ta như vầy: Gia-cốp, kẻ tôi tớ
chúa, có nói như vầy rằng: Tôi đã ngụ tại nhà
La-ban đến ngày nay;
5 có bò, lừa, chiên, tôi trai, tớ gái; vậy, xin sai
đi nói cho chúa hay trước, hầu cho nhờ được ơn
trước mặt chúa tôi.
6 Các sứ giả trở về nói cùng Gia-cốp rằng:
Chúng tôi đã đi đến Ê-sau, anh của chủ; nầy
người đang đem bốn trăm người đến để rước
chủ.
7 Gia-cốp rất sợ hãi và sầu não, bèn chia các
dân đi theo, cùng các bầy chiên, bò, lạc đà ra
làm hai đội, mà rằng:
8 Nếu Ê-sau đến hãm đánh một trong hai đội,
thì đội còn lại sẽ thoát được.
9 Đoạn, Gia-cốp cầu rằng: Hỡi Đức Chúa Trời
của tổ phụ Aùp-ra-ham tôi! Đức Chúa Trời của
cha Y-sác tôi, tức là Đức Giê-hô-va! Ngài có phán
dạy tôi rằng: Hãy trở về xứ ngươi và nơi bà con
ngươi, rồi ta sẽ làm ơn cho ngươi!
10 Tôi lấy làm hèn mọn không đáng chịu các
ân huệ và các điều thành thực mà Ngài đã làm
cho kẻ tôi tớ Ngài; vì lúc trước khi qua sông Giô-
đanh chỉ có cây gậy tôi, mà ngày nay tôi lại trở
nên hai đội quân nầy.
11 Vậy, cầu xin Đức Chúa Trời giải cứu tôi khỏi
tay Ê-sau, anh tôi, vì e người đến đánh tôi và
đánh luôn mẹ với con nữa.
12 Vả, Ngài có nói rằng: Quả thật vậy, ta sẽ làm
ơn cho ngươi, và làm cho dòng dõi ngươi đông

như cát bãi biển, người ta sẽ không biết sao đếm
được, vì đông đúc quá.
13 Người ở ban đêm tại đó, lấy các vật có hiện
trong tay để làm một của lễ dâng cho Ê-sau, anh
mình,
14 là hai trăm dê cái và hai chục dê đực; hai
trăm chiên cái và hai chục chiên đực;
15 ba chục lạc đà cái có con đang bú, bốn chục
bò cái và mười bò đực; hai chục con lừa cái và
mười lừa con.
16 Rồi, giao mỗi bầy riêng ra nơi tay đầy tớ
mình và dặn rằng: Các ngươi hãy đi trước ta và
dẫn bầy nầy cách một khoảng đến bầy kia.
17 Người dặn tên dẫn bầy đi trước hết như vầy:
Khi Ê-sau, anh ta, gặp và hỏi ngươi rằng: Ngươi
ở với ai, đi đâu, và bầy súc vật trước mặt ngươi
đó thuộc về ai?
18 thì hãy thưa rằng: Của Gia-cốp, kẻ tôi tớ
chúa; ấy là một lễ gởi dâng cho Ê-sau, chúa tôi;
và nầy, chính mình người đang theo sau.
19 Gia-cốp cũng dặn y lời cho tên dẫn bầy thứ
nhì, thứ ba và hết thảy người theo coi chừng các
bầy, và lại nói: Khi gặp Ê-sau, các ngươi hãy nhớ
lời đó,
20 và nói như vầy: Nầy, Gia-cốp, kẻ tôi tớ chúa,
đang theo sau chúng tôi. Vì người thầm nghĩ
rằng: Mình đem lễ nầy dâng trước cho Ê-sau
nguôi giận đã, rồi mình sẽ giáp mặt sau; có lẽ
người tiếp rước mình một cách thuận hiệp đó.
21 Vậy, lễ nầy đem đi trước, còn người, đêm đó
ở lại trại.

22 Ban đêm, người thức dậy, dẫn hai vợ, hai
tên đòi và mười một đứa con mình đi qua rạch
Gia-bốc.
23 Người đem họ qua rạch, và hết thảy của cải
mình qua nữa.
24 Vả, một mình Gia-cốp ở lại; thì có một người
vật lộn với mình đến rạng đông.
25 Khi người đó thấy mình không thắng nổi,
bèn đánh vào xương hông Gia-cốp; xương hông
liền trặt trong khi vật lộn.
26 Người đó bèn nói: Trời đã rạng đông rồi;
thôi để cho ta đi; nhưng Gia-cốp đáp rằng: Tôi
chẳng cho người đi đâu, nếu người không ban
phước cho tôi.
27 Người đó hỏi: Tên ngươi là chi? Đáp rằng:
Tên tôi là Gia-cốp.
28 Người lại nói: Tên ngươi sẽ chẳng làm Gia-
cốp nữa, nhưng tên là Y-sơ-ra-ên, vì ngươi đã có
vật lộn cùng Đức Chúa Trời và người ta; ngươi
đều được thắng.
29 Gia-cốp hỏi: Xin cho tôi biết tên người. Đáp
rằng: Làm sao ngươi hỏi tên ta? Rồi người nầy
ban phước cho Gia-cốp tại đó.
30 Gia-cốp đặt tên chỗ đó là Phê-ni-ên, và nói
rằng: Tôi đã thấy Đức Chúa Trời đối mặt cùng
tôi và linh hồn tôi được giải cứu.
31 Khi qua nơi Phê-ni-ên, thấy mặt trời mọc
rồi; và người đi giẹo cẳng.
32 Bởi cớ đó, cho đến ngày nay dân Y-sơ-ra-
ên chẳng bao giờ ăn gân bắp vế của lối xương
hông; vì người đó có đánh vào xương hông Gia-

cốp, nơi gân của bắp vế.

33

1 Gia-cốp nhướng mắt lên và nhìn, kìa, Ê-sau
dẫn bốn trăm người đi đến. Người bèn chia các
con cho Lê-a, Ra-chên, và cho hai tên đòi;
2 sắp hai tên đòi và con cái họ ở trước; kế đến
Lê-a và con cái nàng; Ra-chên cùng Giô-sép ở
sau chót.
3 Còn người, thì đi trước họ và sấp mình xuống
đất bảy lần cho đến khi tới gần anh mình.
4 Nhưng Ê-sau chạy đến trước mặt người, ôm
choàng cổ mà hôn, rồi hai anh em đều khóc.
5 Đoạn, Ê-sau nhướng mắt lên thấy mấy người
đàn bà và con cái, thì hỏi rằng: Các người mà
em có đó là ai? Đáp rằng: Aáy là con cái mà Đức
Chúa Trời đã cho kẻ tôi tớ anh.
6 Hai tên đòi và con cái họ lại gần người, sấp
mình xuống.
7 Lê-a và các con cái nàng cũng lại gần, sấp
mình xuống; đoạn, Ra-chên và Giô-sép lại gần,
và sấp mình xuống.
8 Ê-sau hỏi: Toán quân anh đã gặp đi trước đó,
em tính làm chi? Đáp rằng: Aáy để nhờ được ơn
trước mặt chúa tôi.
9 Ê-sau nói: Hỡi em! anh đã được đủ rồi; vậy,
hãy lấy lại vật chi của em đi.
10 Thưa rằng: Xin anh, không. Nếu em được
ơn trước mặt anh, hãy nhận lấy lễ vật bởi tay
em làm ra đi; vì em thấy được mặt anh khác

nào người ta thấy được mặt Đức Chúa Trời, và
anh đã đẹp lòng tiếp rước em.
11 Xin anh hãy nhận lấy lễ vật em đã dâng cho
anh, vì Đức Chúa Trời cho em đầy dẫy ân huệ,
và em có đủ hết. Người nài xin Ê-sau quá đến
đỗi phải chịu nhận lấy.
12 Ê-sau nói: Hè, ta hãy lên đường! Anh sẽ đi
trước em.
13 Gia-cốp đáp: Chúa biết rằng các đứa trả yếu
lắm, và em lại mắc coi chừng chiên và bò cái
đang có con bú; nếu ép đi mau chỉ trong một
ngày, chắc cả bầy phải chết hết.
14 Xin chúa hãy đi trước kẻ tôi tớ chúa, còn tôi
sẽ đi tới chậm chậm theo bước một của súc vật
đi trước và của các trẻ, cho đến chừng nào tới
nhà chúa tại xứ Sê-i-rơ.
15 Ê-sau nói: Vậy, anh xin để lại cùng em một
vài người tùy tùng của anh. Gia-cốp đáp rằng:
Chi vậy? miễn em được nhờ ơn trước mặt chúa
thôi!
16 Nội ngày đó, Ê-sau bắt đường trở về Sê-i-rơ.
17 Gia-cốp đi đến Su-cốt; bèn cất một nhà cho
mình ở, và mấy cái lều cho súc vật; cho nên họ
đặt tên chốn nầy là Su-cốt.
18 Gia-cốp ở xứ Pha-đan-A-ram đến thành Si-
chem thuộc về xứ Ca-na-an, được bình an. Người
đóng trại trước thành,
19 bèn mua miếng đất chỗ người đóng trại,
giá một trăm miếng bạc của con Hê-mô, cha Si-
chem.
20 Nơi đó người lập một bàn thờ, đặt tên là

Eân-Eân-ô-hê-Y-sơ-ra-ên.

34

1 Nàng Đi-na, con gái của Lê-a sanh cho Gia-
cốp, đi ra thăm bọn con gái của xứ đó.
2 Si-chem, con trai Hê-mô, người Hê-vít, hoàng
tử xứ đó, thấy nàng, thì cướp đi, nằm với nàng
và làm điếm nhục nàng.
3 Tâm hồn chàng vấn-vít cùng Đi-na, con gái
Gia-cốp, thương mến con gái tơ đó, lấy lời ngon
ngọt nói cùng nàng.
4 Si-chem nói cùng Hê-mô, cha mình, rằng:
Hãy cho tôi con gái nầy làm vợ.
5 Vả, Gia-cốp hay được rằng chàng làm hư
danh giá Đi-na, con gái mình, nhưng các con
trai mình mắc ở ngoài đồng cùng súc vật, nên
người làm thinh đến khi họ trở về.
6 Lúc đó, Hê-mô, cha Si-chem, đến cùng Gia-
cốp đặng nói chuyện cùng người.
7 Các con trai Gia-cốp ở ngoài đồng trở về, vừa
hay được việc ấy, bèn nổi nóng và giận lắm, vì
việc ô danh mà Si-chem đã xui cho họ Y-sơ-ra-
ên, nằm cùng con gái của Gia-cốp, là việc chẳng
bao giờ nên làm.
8 Hê-mô nói cùng họ rằng: Tâm hồn Si-chem,
con trai tôi, đã dan-díu cùng con gái các ông; xin
hãy gả nàng cho nó làm vợ.
9 Hãy kết sui-gia cùng nhau; các ông gả con
gái cho chúng tôi, rồi cưới các con gái chúng tôi
lại.
10 Hãy ở cùng chúng tôi; xứ sẵn dành cho các
ông; hãy ở, buôn bán và dựng cơ nghiệp tại đó.

11 Si-chem thưa cùng cha và các anh em của
người con gái rằng: Xin cho tôi được ơn trước
mặt các ông, và điều chi các ông nói, tôi xin nạp
cho.
12 Xin hãy đòi một lễ cưới cho lớn, sính nghi
cho cao, tôi xin nạp theo y lời các ông nói; nhưng
hãy gả con gái đó cho tôi làm vợ.
13 Các con trai Gia-cốp đáp lại cùng Si-chem và
Hê-mô, cha chàng, cùng dùng mưu nói chuyện
với họ, vì Si-chem đã làm mất danh giá của Đi-
na, em gái mình.
14 Các người ấy nói rằng: Gả em gái chúng
tôi cho ai chẳng chịu phép cắt bì, ấy là một
việc chúng tôi làm không được, vì sẽ là một nỗi
nhuốc nhơ cho chúng tôi vậy.
15 Chúng tôi sẽ nhận lời các ông được, là khi
nào các ông trở nên giống như chúng tôi, tức là
mọi người nam chịu phép cắt bì;
16 vậy, chúng tôi sẽ gả con gái chúng tôi cho
các ông, và sẽ cưới con gái các ông lại; đoạn ta
sẽ ở chung nhau, thành ra một dân mà thôi.
17 Còn nếu không khứng nghe theo lời, và
không chịu phép cắt bì, thì chúng tôi bắt con
gái lại và đi ở nơi khác.
18 Bao nhiêu lời họ nói làm cho đẹp dạ Hê-mô
và Si-chem, con trai người.
19 Chàng trẻ tuổi đó không ngần ngại các việc
họ đã định, vì con gái của Gia-cốp đẹp lòng
chàng. Vả, chàng đây là một người quí trọng
hơn mọi người trong nhà cha mình.
20 Vậy, Hê-mô và Si-chem, con trai người, đi

đến cửa thành mình, nói cùng dân trong thành
như vầy:
21 Các người đó ăn ở hòa thuận giữa vòng
chúng ta; vậy cho họ ở trong xứ đặng buôn bán.
Nầy, xứ cũng rộng cho họ ở; chúng ta sẽ cưới
con gái họ làm vợ, và gả các con gái chúng ta
lại.
22 Nhưng họ bằng lòng ở cùng chúng ta đặng
thành một dân, miễn khi nào các người nam
trong bọn mình phải chịu phép cắt bì chính như
mọi người nam của họ vậy.
23 Thế thì, há rằng các súc vật, các tài sản và
các bầy của họ sẽ chẳng thuộc về chúng ta sao?
thôi, ta hãy nhận theo họ điều đó đi, để họ ở
chung cùng chúng ta.
24 Mọi người đi ra cửa thành mình đều nghe
theo lời Hê-mô và Si-chem, con trai người, và hết
thảy người nam đi ra cửa thành mình đều chịu
phép cắt bì.
25 Đến ngày thứ ba, khi mọi người đang đau
đớn, thì hai con trai Gia-cốp, là Si-mê-ôn và Lê-
vi, anh nàng Đi-na, cầm mỗi người một thanh
gươm, thừa khi ai nấy yên ổn, xông vào thành
giết hết thảy người nam.
26 Hai người lại lấy gươm giết Hê-mô và Si-
chem, con trai người, đem nàng Đi-na ra khỏi
nhà Si-chem, rồi đi.
27 Vì cớ họ làm mất danh giá em gái mình, nên
các con trai Gia-cốp xông vào những xác chết và
phá cướp thành;
28 bắt các bầy chiên, bò, lừa, cùng vật chi

trong thành và ngoài đồng;
29 cướp đem đi hết tài vật, các con trẻ và đàn
bà, cùng mọi vật chi ở trong nhà vậy.
30 Gia-cốp bèn nói cùng Si-mê-ôn và Lê-vi rằng:
Bay xui cho tao bối rối, làm cho dân xứ nầy, là
người Ca-na-an và người Phê-rê-sít, oán ghét tao
vậy. Tao đây, chỉ có ít người; nếu họ hiệp lại
đánh tao, thì chắc tao và nội nhà đều bị tàn hại.
31 Đáp rằng: Chúng tôi nỡ chịu người ta đãi
em gái chúng tôi như con đĩ sao?

35

1 Đức Chúa Trời phán cùng Gia-cốp rằng: Hãy
chổi dậy, đi lên Bê-tên mà ở, và hãy lập nơi đó
một bàn thờ cho Đức Chúa Trời, là Đấng hiện ra
cùng ngươi đang lúc chạy trốn khỏi Ê-sau, anh
ngươi.
2 Gia-cốp bèn nói cùng vợ con và mọi kẻ đi theo
mình rằng: Hãy dẹp các tượng thần ngoại bang
khỏi giữa các ngươi, làm cho mình được thanh
sạch và thay áo xống đi.
3 Đoạn, chúng ta hãy chổi dậy, đi đến Bê-tên,
nơi đó ta sẽ lập một bàn thờ cho Đức Chúa Trời,
là Đấng đã trả lời ta trong lúc nguy hiểm, và đã
phù hộ ta trong khi đi đường.
4 Họ bèn đưa cho Gia-cốp các tượng thần ngoại
bang của mình, và các vòng đeo nơi tai; rồi
người chôn mấy vật đó dưới gốc cây dẻ bộp, gần
thành Si-chem.
5 Đoạn, chúng khởi hành. Đức Chúa Trời bèn
giáng sự kinh hãi cho các thành ở chung quanh

đó, nên họ chẳng dám đuổi theo các con trai của
Gia-cốp.
6 Gia-cốp cùng mọi kẻ đi theo đến tại Lu-xơ (là
thành Bê-tên), thuộc về xứ Ca-na-an.
7 Người lập tại đó một bàn thờ, đặt tên chốn
nầy Eân-Bê-tên, vì là nơi Đức Chúa Trời đã hiện
ra cùng người trong lúc chạy trốn khỏi anh
mình.
8 Khi đó Đê-bô-ra, mụ vú của Rê-be-ca, qua
đời, được chôn thân dưới thành Bê-tên tại gốc
dẻ bộp; nhân đó người ta gọi là cây A-lôn-Ba-
cút.
9 Khi ở xứ Pha-đan-A-ram đến, Đức Chúa Trời
lại hiện ra cùng Gia-cốp nữa, ban phước cho
người,
10 và phán rằng: Tên ngươi là Gia-cốp, sau nầy
sẽ chẳng gọi Gia-cốp nữa, nhưng sẽ đặt là Y-sơ-
ra-ên. Rồi Ngài đặt tên người là Y-sơ-ra-ên.
11 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Ta là Đức Chúa
Trời toàn năng; ngươi hãy sanh sản và thêm
nhiều; một dân cho đến nhiều dân đều sẽ do
nơi ngươi mà sanh, cùng các vua sẽ do nơi mình
ngươi mà ra.
12 Xứ ta đã cho Aùp-ra-ham và Y-sác thì ta sẽ
cho ngươi cùng dòng dõi ngươi.
13 Đức Chúa Trời bèn ngự lên khỏi nơi Ngài đã
phán cùng Gia-cốp.
14 Người dựng một cây trụ đá tại nơi Đức Chúa
Trời đã phán cùng mình, dâng lễ quán và tưới
dầu vào.
15 Đoạn, Gia-cốp đặt tên nơi Đức Chúa Trời đã
phán cùng mình là Bê-tên.

16 ỳ từ Bê-tên đi, họ còn cách Ê-phơ-rát chừng
vài thôi đường, thì Ra-chên sanh nở. Việc sanh
nở của người thật đau đớn.
17 Trong khi khó sanh, bà mụ nói rằng: Đừng
sợ chi, vì nàng còn một con trai nữa.
18 Vả, bởi Ra-chên gần trút linh hồn, vì đang
cơn hấp hối, nên người đặt đứa con trai đó tên là
Bê-nô-ni; còn cha nó lại đặt tên là Bên-gia-min.
19 Vậy, Ra-chên qua đời, được chôn bên con
đường đi về Ê-phơ-rát, tức là Bết-lê-hem.
20 Gia-cốp dựng một mộ-bia; ấy là mộ-bia của
Ra-chên đến ngày nay hãy còn di tích.
21 Kế đó, Y-sơ-ra-ên đi, đóng trại ở ngoài nơi
tháp Ê-đe.
22 Vả, nhầm khi Y-sơ-ra-ên ngụ tại xứ nầy, thì
Ru-bên có đến nằm cùng Bi-la, vợ lẽ của cha
mình; Y-sơ-ra-ên hay được việc đó.
23 Vả, Gia-cốp có được mười hai con trai. Con
của Lê-a là Ru-bên, trưởng nam của Gia-cốp; kế
nữa là Si-mê-ôn, Lê-vi, Giu-đa, Y-sa-ca và Sa-bu-
lôn.
24 Con của Ra-chên là Giô-sép và Bên-gia-min.
25 Con của Bi-la, đòi của Ra-chên là Đan và Nép-
ta-li;
26 và con của Xinh-ba, đòi của Lê-a, là Gát và
A-se. Aáy đó là các con trai của Gia-cốp sanh tại
xứ Pha-đan-A-ram.
27 Gia-cốp đến cùng Y-sác, cha mình, ở Mam-
rê, tại thành Ki-ri-át-A-ra-ba, tức là Hếp-rôn, nơi
Aùp-ra-ham và Y-sác đã kiều ngụ.
28 Y-sác hưởng thọ được một trăm tám mươi
tuổi.

29 Người tuổi cao tác lớn, thỏa mãn về đời
mình, tắt hơi, được về cùng tổ phụ. Ê-sau và
Gia-cốp, hai con trai, chôn người.

36

1 Đây là dòng dõi của Ê-sau, tức là Ê-đôm vậy.
2 Ê-sau cưới các vợ trong bọn con gái xứ Ca-
na-an, là A-đa, con gái Ê-lôn, người Hê-tít; Ô-hô-
li-ba-ma, con gái A-na, cháu ngoại của Xi-bê-ôn,
người Hê-vít,
3 cùng Bách-mát, con gái ỗch-ma-ên, và là em
gái của Nê-ba-giốt.
4 A-đa sanh Ê-li-pha cho Ê-sau; Bách-mát sanh
Rê-u-ên;
5 còn Ô-hô-li-ba-ma sanh Giê-úc, Gia-lam và
Cô-ra. Aáy đó là các con trai của Ê-sau sanh tại
xứ Ca-na-an.
6 Ê-sau dẫn các vợ, con trai, con gái mình, mọi
người nhà, các bầy chiên, lục-súc, và tài vật
mình đã gây dựng tại xứ Ca-na-an, dời qua xứ
khác, cách xa Gia-cốp, em mình.
7 Vả, vì cớ hai anh em của cải nhiều, bầy súc
vật đông, xứ đang kiều ngụ không đủ đất dùng
nữa, nên ở chung nhau chẳng được.
8 Vậy, Ê-sau, tức là Ê-đôm, ở trên núi Sê-i-rơ.
9 Đây là dòng dõi Ê-sau, tổ phụ dân Ê-đôm, ở
trên núi Sê-i-rơ.
10 Đây là tên các con trai Ê-sau: A-đa-vợ người,
sanh Ê-li-pha; Bách-mát, cũng vợ người, sanh
Rê-u-ên.

11 Con trai của Ê-li-pha là Thê-ma, Ô-ma, Xê-
phô, Ga-tham và Kê-na.
12 Thim-na, vợ lẽ Ê-li-pha, con trai của Ê-sau,
sanh A-ma-léc cho người. Đó là cháu của A-đa,
vợ Ê-sau.
13 Còn đây là con trai của Rê-u-ên: Na-hát, Xê-
rách, Sam-ma và Mích-xa. Aáy là các cháu của
Bách-mát, cũng vợ Ê-sau.
14 Và mấy người nầy là con trai của Ô-hô-li-
ba-ma, vợ của Ê-sau, con gái A-na, cháu ngoại
Xi-bê-ôn. Nàng sanh cho Ê-sau Giê-úc, Gia-lam,
và Cô-ra.
15 Đây là các trưởng tộc trong vòng con cháu
Ê-sau: Các con trai Ê-li-pha con trưởng nam của
Ê-sau, là trưởng tộc Thê-man, trưởng tộc Ô-ma,
trưởng tộc Xê-phô, trưởng tộc Kê-na,
16 trưởng tộc Cô-ra, trưởng tộc Ga-tham, và
trưởng tộc A-ma-léc. Đó là các trưởng tộc do
nơi Ê-li-pha sanh tại xứ Ê-đôm, và là các cháu
của A-đa.
17 Đây là các con trai của Rê-u-ên, con Ê-sau:
trưởng tộc Na-hát, trưởng tộc Xê-rách, trưởng
tộc Sam-ma, và trưởng tộc Mích-xa. Đó là các
trưởng tộc do nơi Rê-u-ên sanh ra tại xứ Ê-đôm,
và là các cháu của Bách-mát.
18 Đây là các con trai của Ô-hô-li-ba-ma, vợ Ê-
sau: trưởng tộc Giê-úc, trưởng tộc Gia-lam, và
trưởng tộc Cô-ra. Đó là mấy trưởng tộc do Ô-hô-
li-ba-ma, vợ Ê-sau, con gái của A-na, sanh ra.
19 Aáy là các con trai của Ê-sau, tức là Ê-đôm,
và đó là mấy trưởng tộc của họ.

20 Đây là các con trai của Sê-i-rơ, người Hô-rít,
thuở xưa ở tại xứ đó: Lô-than, Sô-banh, Xi-bê-
ôn, A-na,
21 Đi-sôn, Eùt-xe, và Đi-san. Đó là mấy con
trai của Sê-i-rơ, trưởng tộc dân Hô-rít, ở tại xứ
Ê-đôm.
22 Các con trai của Lô-than là Hô-ri và Hê-man;
còn Thim-na là em gái Lô-than.
23 Đây là các con trai của Sô-banh: Anh-van,
Ma-na-hát, Ê-banh, Sê-phô, và Ô-nam.
24 Đây là các con trai của Xi-bê-ôn: Ai-gia và
A-na. Aáy là A-na có tìm đặng suối nước sôi nơi
đồng vắng, trong khi chăn lừa cho Xi-bê-ôn, cha
nàng.
25 Đây là con cái của A-na: Đi-sôn và Ô-hô-li-
ba-ma, con gái người.
26 Đây là con trai của Đi-sôn: Hem-đan, Eách-
ban, Dít-ran và Kê-ran.
27 Đây là con trai của Eùt-xe: Binh-han, Xa-van
và A-can.
28 Đây là con trai của Đi-san: Uùt-sơ và A-ran.
29 Còn đây là các trưởng tộc dân Hô-rít:
trưởng tộc Lô-than, trưởng tộc Sô-banh, trưởng
tộc Xi-bê-ôn, trưởng tộc A-na,
30 trưởng tộc Đi-sôn, trưởng tộc Eùt-xe, và
trưởng tộc Đi-san. Đó là các trưởng tộc của dân
Hô-rít, ở tại xứ Sê-i-rơ.
31 Trước khi dân Y-sơ-ra-ên chưa có một vua
nào cai trị, thì đây là các vua trị vì xứ Ê-đôm;
32 Bê-la, con trai Bê-ô, trì vì xứ Ê-đôm; tên
thành người là Đin-ha-ba.
33 Vua Bê-la băng, Giô-báp, con trai Xê-rách,

người Bốt-ra, lên kế vị.
34 Vua Giô-báp băng, Hu-sam, người xứ Thê-
man, lên kế vị.
35 Vua Hu-sam băng, Ha-đát, con trai Bê-đát,
lên kế vị. Aáy là vua nầy đánh thắng dân Ma-đi-
an tại đồng Mô-áp; và tên thành người là A-vít.
36 Vua Ha-đát băng, Sam-la, người Ma-rê-ca
lên kế vị.
37 Vua Sam-la băng, Sau-lơ, người Rê-hô-bốt ở
trên mé sông, lên kế vị.
38 Vua Sau-lơ băng, Ba-anh-Ha-nan, con trai
Aïc-bồ, lên kế vị.
39 vua Ba-anh-Ha-nan băng, Ha-đa lên kế vị.
Tên thành người là Ba-u; vợ người là Mê-hê-ta-
bê-ên, con gái của Mát-rết, cháu ngoại Mê-xa-
háp.
40 Đây là các trưởng tộc do nơi Ê-sau sanh ra,
kể theo chi tộc, địa hạt và tên mình: trưởng tộc
Thim-na, trưởng tộc Anh-va, trưởng tộc Giê-hết,
41 trưởng tộc Ô-hô-li-ba-ma, trưởng tộc Ê-la,
trưởng tộc Phi-nôn,
42 trưởng tộc Kê-na, trưởng tộc Thê-man,
trưởng tộc Mép-xa,
43 trưởng tộc Mác-đi-ên và trưởng tộc Y-ram.
Đó là các trưởng tộc của Ê-đôm, tùy theo nhà ở
trong xứ của họ. Tổ phụ của dân Ê-đôm là Ê-sau.

37

1 Gia-cốp, tại xứ của cha mình đã kiều ngụ, là
xứ Ca-na-an.
2 Đây là chuyện dòng dõi của Gia-cốp. Giô-
sép, tuổi mười bảy, chăn chiên với các anh mình;

người đi kết bạn cùng con của Bi-la và con của
Xinh-ba, hai vợ cha mình. Giô-sép thuật lại với
cha các chuyện xấu của họ nói.
3 Vả, Y-sơ-ra-ên thương yêu Giô-sép hơn
những con trai khác, vì là con muộn mình, nên
may cho chàng một cái áo dài có nhiều sắc.
4 Các anh thấy cha thương Giô-sép hơn bọn
mình, bèn sanh lòng ganh ghét, chẳng có thể
lấy lời tử tế nói cùng chàng được.
5 Giô-sép có nằm chiêm bao, thuật lại cho các
anh mình nghe; họ càng thêm ganh ghét nữa.
6 Người nói rằng: Tôi có điềm chiêm bao, xin
các anh hãy nghe tôi thuật:
7 Chúng ta đang ở ngoài đồng bó lúa, nầy bó
lúa tôi đứng dựng lên, còn bó lúa của các anh
đều đến ở chung quanh, sấp mình xuống trước
bó lúa tôi.
8 Các anh người bèn đáp rằng: Vậy, mầy sẽ
cai trị chúng ta sao? mầy sẽ hành-quyền trên
chúng ta sao? Họ càng ganh ghét hơn nữa, vì
điềm chiêm bao và lời nói của chàng.
9 Giô-sép lại nằm chiêm bao nữa, thuật cùng
các anh mình rằng: Tôi còn một điềm chiêm bao
nữa: Nầy mặt trời, mặt trăng, và mười một ngôi
sao đều sấp mình xuống trước mặt tôi!
10 Chàng thuật chiêm bao đó lại cho cha và
các anh mình nghe; nhưng cha chàng quở mà
hỏi rằng: Điềm chiêm bao của mầy đó có nghĩa
chi? Có phải tao, mẹ, và các anh mầy đều phải
đến sấp mình xuống đất trước mặt mầy chăng?
11 Các anh lấy làm ganh ghét chàng; còn cha
lại ghi nhớ lấy điều đó.

12 Các anh chàng đi chăn chiên của cha tại Si-
chem.
13 Y-sơ-ra-ên nói cùng Giô-sép rằng: Các anh
con có chăn bầy chiên tại Si-chem chăng? Lại
đây, đặng cha sai con đi đến chúng nó. Giô-sép
đáp rằng: Có con đây.
14 Y-sơ-ra-ên biểu rằng: Con hãy đi, xem thử
các anh con ra sao, và các bầy chiên thể nào; rồi
đem tin về cho cha hay. Vậy, từ trũng Hếp-rôn,
người sai Giô-sép đi đến Si-chem.
15 Có một người gặp chàng đi lạc trong đồng
ruộng, liền hỏi và nói cùng chàng rằng: Ngươi
tìm chi?
16 Đáp rằng: Tôi tìm các anh tôi. Xin hãy chỉ
giùm tôi họ chăn bầy chiên nơi nào.
17 Người nói: Các anh ngươi ở đây đi rồi, vì
tôi có nghe họ nói rằng: Ta hãy đi đến Đô-ta-in.
Vậy, Giô-sép, đi tìm các anh mình, gặp được tại
Đô-ta-in.
18 Các anh thấy chàng đi ở đàng xa, chưa đến
gần, thì đã lập mưu để giết chàng.
19 Chúng bèn nói nhau rằng: Kìa, thằng nằm
mộng đến kia!
20 Bây giờ, nào! chúng ta hãy giết nó đi, quăng
xuống một cái hố nước nào đó; đoạn ta sẽ nói
rằng nó đã bị thú rừng xé ăn, rồi sẽ xem các
điềm chiêm bao của nó ra sao.
21 Ru-bên nghe qua lời đó, liền giải cứu chàng
ra khỏi tay các anh mà rằng: Chúng ta đừng giết
chết nó;
22 lại tiếp: Chúng ta chớ nên làm đổ máu ra;
hãy liệng nó trong cái hố nước nơi đồng vắng

kia, và đừng tra tay vào mình nó. Người nói vậy,
có ý muốn giải cứu chàng khỏi tay họ, để trả
chàng về cùng cha mình.
23 Vừa khi Giô-sép đến gần các anh, họ bèn
lột áo chàng, là áo có nhiều sắc đang mặc trong
mình;
24 rồi, bắt chàng đem quăng trong hố nước.
Vả, hố khô cạn, chẳng có nước.
25 Đoạn, họ ngồi lại ăn. Nhướng mắt lên chợt
thấy một đoàn dân ỗch-ma-ên ở phía Ga-la-át đi
đến, trên lưng lạc đà họ chở đầy thuốc thơm,
nhũ hương và một dược đang đem đi đến xứ
Ê-díp-tô.
26 Giu-đa bèn nói cùng các anh em rằng: Giết
em ta mà giấu máu nó, có dùng cho ta được việc
chi?
27 Hè! hãy đem bán nó cho dân ỗch-ma-ên và
đừng tra tay vào mình nó; vì nó là em, là cốt
nhục của chúng ta. Các anh em đều nghe theo
lời người nói.
28 Vả, khi những lái-buôn Ma-đi-an đi ngang
qua, các anh kéo Giô-sép lên khỏi hố nước, rồi
bán chàng giá hai mươi miếng bạc cho dân ỗch-
ma-ên đem qua xứ Ê-díp-tô.
29 Ru-bên trở lại hố; nầy Giô-sép đâu mất rồi;
bèn xé áo mình,
30 trở lại nơi các em mình mà rằng: Oâi! đứa
trẻ đâu mất rồi! còn tôi, sẽ đi đâu.
31 Các anh giết một con dê đực, rồi lấy áo Giô-
sép nhúng vào trong máu;
32 đoạn, gởi cái áo nhiều sắc đó đem về cho

cha mình và dặn nói rằng: Đây là vật chúng tôi
đã kiếm được. Vậy, xin hãy nhìn coi, có phải áo
của con trai cha chăng.
33 Gia-cốp nhìn và nói rằng: Aáy là áo của con
trai ta đó; một thú dữ đã xé cấu nó! Quả thật
Giô-sép đã bị phân thây rồi!
34 Người xé quần áo mình ra, lấy bao quấn
ngang hông, và để tang lâu ngày cho con trai
mình.
35 Hết thảy con trai, con gái hiệp lại an ủi
người, nhưng không chịu; bèn nói rằng: Ta để
tang luôn xuống chốn âm phủ cùng con ta! Aáy
đó, cha Giô-sép khóc than chàng như vậy.
36 Các lái buôn Ma-đi-an đem Giô-sép đến xứ
Ê-díp-tô, bán cho Phô-ti-pha, quan thị vệ của
Pha-ra-ôn.

38

1 Trong lúc đó, Giu-đa, lìa xa các anh em mình,
đến ở cùng một người A-đu-lam, tên là Hi-ra.
2 Tại đó, Giu-đa thấy con gái của một người Ca-
na-an, tên là Su-a, bèn cưới làm vợ, và ăn ở cùng
nàng.
3 Nàng thọ thai, sanh được một con trai, đặt
tên là Ê-rơ.
4 Nàng thọ thai nữa, sanh được một con trai
đặt tên là Ô-nan;
5 lại sanh thêm một con trai, đặt tên là Sê-la.
Vả, lúc vợ sanh sản, thì Giu-đa ngụ tại Kê-xíp.
6 Giu-đa cưới cho Ê-rơ, con trưởng nam, một
người vợ tên là Ta-ma.

7 Nhưng Ê-rơ độc ác trước mặt Đức Giê-hô-va,
nên Ngài giết người đi.
8 Giu-đa bèn biểu Ô-nan rằng: Con hãy lại gần
vợ anh con, kết bạn cùng nàng như em chồng,
đặng nối dòng dõi cho anh.
9 Ô-nan biết rằng dòng dõi nầy sẽ chẳng thuộc
về mình, nên đang khi đến cùng nàng, thì làm
rơi rớt xuống đất, để đừng sanh dòng dõi cho
anh.
10 Nhưng điều người làm vậy không đẹp lòng
Đức Giê-hô-va, nên Ngài cũng giết người luôn đi.
11 Đoạn, Giu-đa biểu Ta-ma, dâu mình, rằng:
Hãy về ở góa bên nhà cha con, cho đến chừng
nào Sê-la, con trai cha, sẽ trở nên khôn lớn. Vì
người nói rằng: Chúng ta hãy coi chừng, e khi
nó cũng chết như hai anh nó chăng. Ta-ma bèn
đi về ở nhà cha mình.
12 Ngày qua tháng lại, con gái của Su-a, vợ Giu-
đa, qua đời. Khi đã nguôi lòng, thì Giu-đa đi
cùng bạn là Hi-ra, người A-đu-lam, lên đến nơi
mấy thợ hớt lông chiên mình, tại Thim-na.
13 Người ta cho nàng Ta-ma hay điều đó mà
rằng: Nầy, ông gia ngươi đi lên Thim-na đặng
hớt lông chiên.
14 Nàng bèn cổi áo góa bụa mình ra lấy lúp che
mặt, và bao phủ mình lại, rồi ngồi trước cửa
thành Ê-na-im, bên con đường đi về Thim-na;
làm vậy là vì nàng đã thấy Sê-la khôn lớn rồi,
nhưng họ không gả mình cho chàng làm vợ.
15 Giu-đa thấy nàng, cho là một kỵ nữ, vì nàng
che mặt,

16 bèn lại gần mà nói rằng: Hãy cho ta đến
cùng nàng; vì cớ ngươi không biết nàng là dâu
mình. Nàng đáp rằng: Ngươi sẽ cho tôi món chi
đặng đi đến cùng tôi?
17 Đáp rằng: Ta sẽ gởi cho nàng một con dê
con của bầy ta. Nàng hỏi: Người sẽ cho tôi một
của chi làm tin, cho đến chừng nào sẽ gởi con
dê?
18 Đáp rằng: Ta sẽ cho nàng của chi làm tin
bây giờ? Nàng đáp: Con dấu, dây và cây gậy
của người đang cầm nơi tay. Người liền cho, đi
lại cùng nàng; nàng thọ thai vì người vậy. Đoạn,
nàng đứng dậy mà đi,
19 cổi lúp ra và mặc quần áo góa bụa lại.
20 Giu-đa cậy bạn A-đu-lam mình đem cho con
dê con đặng chuộc mấy vật tin nơi tay người đàn
bà nầy; nhưng tìm nàng chẳng thấy.
21 Bạn bèn hỏi dân tại nơi nàng ở rằng: Người
kỵ nữ khi trước ở ngoài đường nơi cửa thành
Ê-na-im đâu rồi? Họ đáp rằng: ỳ đây chẳng có
một kỵ nữ nào hết.
22 Bạn bèn trở về Giu-đa mà rằng: Tôi kiếm
nàng không đặng; và dân nơi đó có nói: ở đây
chẳng có một kỵ nữ nào.
23 Giu-đa rằng: Nầy, tôi đã gởi dê con đến, mà
bạn tìm chẳng thấy nàng; vậy, để cho nàng giữ
lấy của tin đó, chẳng nên gây điều nhơ nhuốc
cho chúng ta.
24 Cách chừng ba tháng sau, người ta có học
lại cùng Giu-đa rằng: Ta-ma, dâu ngươi, đã làm
kỵ nữ, và vì nông nổi đó, nàng đã hoang-thai.

Giu-đa đáp: Hãy đem nó ra thiêu đi.
25 Đang khi người ta đem nàng ra, thì nàng sai
đến nói cùng ông gia rằng: Xin cha hãy nhìn lại
con dấu, dây và gậy nầy là của ai. Tôi thọ thai
do nơi người mà có các vật nầy.
26 Giu-đa nhìn biết mấy món đó, bèn nói rằng:
Nàng phải hơn ta, vì ta không đưa Sê-la, con
trai ta, cho nàng. Đoạn, người không ăn ở cùng
nàng nữa.
27 Đến kỳ sanh nở, nầy trong bụng nàng có
thai đôi.
28 Đang lúc sanh nở, một trong hai đứa đưa
tay ra trước; bà mụ bắt lấy tay buộc một sợi chỉ
điều, và nói rằng: Đứa nầy ra trước.
29 Nhưng nó rút tay vào, thì đây, anh nó lại ra.
Bà mụ nói rằng: Mầy, tông rách dường nầy! Họ
đặt tên là Phê-rết.
30 Kế em nó ra sau, là đứa nơi tay có sợi chỉ
điều, và họ đặt tên là Sê-rách.

39

1 Vả, Giô-sép bị đem qua xứ Ê-díp-tô, thì Phô-
ti-pha, người bản xứ, làm quan thị vệ của Pha-
ra-ôn, mua chàng nơi tay dân ỗch-ma-ên đã dẫn
đến.
2 Giô-sép ở trong nhà chủ mình, là người Ê-
díp-tô, được Đức Giê-hô-va phù hộ, nên thạnh
lợi luôn.
3 Chủ thấy Đức Giê-hô-va phù hộ chàng và xui
cho mọi việc chi chàng lãnh làm nơi tay đều
được thạnh vượng.

4 Vậy, Giô-sép được ơn trước mặt chủ mình;
chủ cắt chàng hầu việc, đặt cai quản cửa nhà,
và phó của cải mình cho chàng hết.
5 Từ khi người đặt Giô-sép cai quản cửa nhà
cùng hết thảy của cải mình rồi, thì Đức Giê-
hô-va vì Giô-sép ban phước cho nhà người; sự
ban phước của Đức Giê-hô-va bủa khắp mọi vật
của người làm chủ, hoặc trong nhà, hoặc ngoài
đồng.
6 Người giao hết của cải mình cho Giô-sép coi
sóc, chẳng lo đến việc nào nữa, trừ ra các phần
vật thực của mình ăn mà thôi. Vả, Giô-sép hình
dung đẹp đẽ, mặt mày tốt tươi.
7 Sau các việc nầy, vợ chủ đưa mắt cùng Giô-
sép, mà nói rằng: Hãy lại nằm cùng ta.
8 Chàng từ chối và đáp rằng: Chủ đã giao nơi
tay tôi mọi vật của người, và nầy, chủ chẳng lo
biết đến việc chi trong nhà nữa;
9 trong nhà nầy chẳng ai lớn hơn tôi, và chủ
cùng không cấm chi tôi, trừ ra một mình ngươi,
vì là vợ của chủ tôi. Thế nào tôi dám làm điều
đại ác dường ấy, mà phạm tội cùng Đức Chúa
Trời sao?
10 Thường ngày người dỗ dành mặc dầu, thì
Giô-sép chẳng khứng nghe lời dụ dỗ nằm cùng
hay là ở cùng người chút nào.
11 Một ngày kia, Giô-sép vào nhà đặng làm
công việc; vả, chẳng có người nhà nào ở đó,
12 thì người bèn nắm áo chàng mà rằng: Hãy
nằm cùng ta! Nhưng chàng liền tuột áo để lại
trong tay người mà chạy trốn ra ngoài.

13 Khi người thấy áo còn lại nơi tay mình, và
chàng đã chạy trốn ra ngoài như vậy,
14 bèn gọi người nhà mà nói rằng: Bay coi! Họ
khéo đem vào nhà một thằng Hê-bơ-rơ để chọc
ghẹo ta. Nó lại gần toan nằm cùng ta, nhưng ta
la lớn lên.
15 Vừa khi nó nghe ta cất tiếng la, thì tuột áo
lại bên ta, chạy trốn ra ngoài.
16 Người bèn để áo của Giô-sép bên mình đợi
khi chủ về nhà,
17 học lại cùng chủ y như lời trước, rằng:
Thằng nô lệ Hê-bơ-rơ mà ông khéo đem về nhà
đã đến gần đặng chọc ghẹo tôi;
18 nhưng khi tôi cất tiếng la lên, nó tuột áo lại
bên tôi, rồi chạy trốn ra ngoài.
19 Vừa khi chủ của Giô-sép nghe lời vợ nói
rằng: Đó, kẻ nô lệ ông làm điều như vậy, thì
nổi giận phừng phừng,
20 bèn bắt chàng đem bỏ vào tù, là nơi cầm
các kẻ phạm tội của vua. Vậy, chàng ở tù tại đó.
21 Đức Giê-hô-va phù hộ Giô-sép và tỏ lòng
nhân từ cùng chàng, làm cho được ơn trước mặt
chủ ngục.
22 Chủ ngục giao hết các kẻ tù trong tay Giô-
sép, chẳng việc chi làm qua khỏi được chàng.
23 Chủ ngục chẳng soát lại những việc đã ở nơi
tay Giô-sép, vì có Đức Giê-hô-va phù hộ chàng,
xui cho việc chi chàng làm cũng được thạnh
vượng.

40

1 Mấy việc nầy qua rồi, xảy có quan tửu chánh

và quan thượng thiện của vua Ê-díp-tô phạm
đến chúa mình.
2 Pha-ra-ôn nổi giận cùng hai quan mình, là
tửu chánh và thượng thiện,
3 bèn đem họ cần ngục tại dinh quan thị vệ, là
nơi đang cầm Giô-sép.
4 Quan thị vệ cắt phần Giô-sép hầu việc hai
quan đó; họ bị ngồi ngục một ít lâu.
5 Cùng trong một đêm, quan tửu chánh và
quan thượng thiện của vua Ê-díp-tô đang bị cầm
ngục, thấy một điềm chiêm bao, mỗi người một
chiêm bao, và mỗi chiêm bao có ý nghĩa rõ ràng.
6 Sáng mai, Giô-sép đến cùng họ, nhìn thấy
sắc buồn bực,
7 bèn hỏi rằng: Ngày nay sao hai quan có sắc
mặt âu sầu vậy?
8 Đáp rằng: Chúng tôi có thấy một điềm chiêm
bao mà không ai bàn giùm. Giô-sép rằng: Sự
bàn chiêm bao há chẳng do nơi Đức Chúa Trời
ư? Xin hãy thuật lại điềm chiêm bao của hai
quan cho tôi nghe đi.
9 Quan tửu chánh thuật điềm chiêm bao mình
lại cho Giô-sép mà rằng: Trong chiêm bao, tôi
thấy một gốc nho ở trước mặt tôi;
10 gốc nho đó lại có ba nhành. Dường như thấy
nhành nảy chồi, trổ bông, chùm có trái chín thì
phải.
11 Tay tôi đang cầm cái chén của Pha-ra-ôn; tôi
hái nho đó, ép nước nho vào, rồi dâng tửu bôi
vào tay Pha-ra-ôn.
12 Giô-sép nói: -nghiÞa chiêm bao ðoì laÌ thêÒ

nâÌy: Ba nhaÌnh nho týìc laÌ ba ngaÌy.
13 Trong ba ngày nữa, Pha-ra-ôn sẽ tha quan
ra khỏi ngục, phục chức lại, quan sẽ dâng cái
chén của Pha-ra-ôn vào tay người như cũ, như
khi còn làm chức tửu chánh.
14 Song khi quan được hưởng lạc lại rồi, xin
nhớ đến tôi, làm ơn tâu cùng Pha-ra-ôn về nỗi
tôi, và đem tôi ra khỏi chốn nầy.
15 Vì tôi bị người ta bắt đem ra khỏi xứ của
người Hê-bơ-rơ, và tại đây tôi cũng chẳng có làm
tội gì mà bị cầm nơi lao lung nầy.
16 Quan thượng thiện thấy Giô-sép bàn mộng
được tốt, bèn nói: Còn trong điềm chiêm bao của
tôi đây, tôi đội ba giỏ bánh trắng trên đầu;
17 trong giỏ cao hơn hết, có đủ món thực vật
của thợ làm bánh hấp cho Pha-ra-ôn; chim đáp
vào giỏ trên đầu tôi ăn các món đó.
18 Giô-sép đáp rằng: -nghiÞa chiêm bao nâÌy
laÌ, ba gioÒ, týìc laÌ ba ngaÌy.
19 Trong ba ngày nữa, Pha-ra-ôn sẽ xử trảm
quan, sai đem treo lên cây cho chim chóc ăn thịt
quan vậy.
20 Đến ngày thứ ba, là ngày sanh-nhựt của Pha-
ra-ôn, người bèn bày tiệc đãi cả quần thần, và
tha quan tửu chánh cùng quan thượng thiện ra
khỏi ngục.
21 Pha-ra-ôn phục chức quan tửu chánh lại như
xưa, đặng quan nầy dân tửu bôi vào tay mình;
22 nhưng lại hạ lịnh đem treo quan thượng
thiện, y như lời Giô-sép đã bàn ra.
23 Đoạn, quan tửu chánh chẳng còn nhớ đến

Giô-sép nữa; quên người đi.

41

1 Cách hai năm sau, Pha-ra-ôn nằm chiêm bao
thấy mình đứng bên bờ sông.
2 Nầy đâu dưới sông đi lên bảy con bò mập và
tốt, ăn cỏ trong bưng.
3 Rồi nầy, bảy con bò khác, xấu dạng, gầy guộc,
ở dưới sông đi theo lên sau, đến đứng gần các
con bò trước trên bờ sông.
4 Bảy con bò xấu dạng, gầy guộc nuốt bảy con
bò mập tốt. Pha-ra-ôn bèn thức giấc.
5 Vua nằm ngủ lại, chiêm bao lần thứ nhì, thấy
bảy gié lúa chắc, tốt tươi, mọc chung trên một
cộng rạ.
6 Kế đó, bảy gié lúa khác lép và bị gió đông
thổi háp, mọc theo bảy gié lúa kia.
7 Bảy gié lúa lép nuốt bảy gié lúa chắc. Pha-
ra-ôn bèn thức giấc; và nầy, thành ra một điềm
chiêm bao.
8 Sáng mai, tâm thần người bất định, truyền
đòi các pháp-sư và các tay bác sĩ xứ Ê-díp-tô
đến, thuật lại điềm chiêm bao mình cho họ nghe;
nhưng chẳng có ai bàn được điềm chiêm bao đó
cho vua hết.
9 Quan tửu chánh bèn tâu cùng Pha-ra-ôn
rằng: Bây giờ, tôi nhớ đến lỗi của tôi.
10 Ngày trước, bệ hạ nổi giận cùng quần thần,
có cầm ngục quan thượng thiện và tôi nơi dinh
quan thị vệ.

11 Trong lúc đó, cùng một đêm kia, chúng tôi
có thấy điềm chiêm bao, chiêm bao mỗi người
đều có ý nghĩa riêng rõ ràng.
12 Tại đó, cùng chung ngục, có một người
Hê-bơ-rơ, còn trẻ, kẻ gia-đình của quan thị vệ;
chúng tôi thuật lại cho chàng nghe điềm chiêm
bao của mình; chàng bàn rõ ra cho ai mỗi chiêm
bao nấy.
13 Rồi ra, công việc xảy đến y như lời chàng
bàn: bệ hạ phục chức tôi lại, và xử treo quan
kia.
14 Pha-ra-ôn bèn sai đi đòi Giô-sép; họ lập tức
tha người ra khỏi ngục, cạo mặt mày cho, biểu
thay đổi áo xống, rồi vào chầu Pha-ra-ôn.
15 Pha-ra-ôn phán cùng Giô-sép rằng: Trẫm
có thấy một điềm chiêm bao mà chẳng ai bàn
ra. Vậy, trẫm nghe rằng khi người ta thuật điềm
chiêm bao lại cho, thì ngươi bàn được.
16 Giô-sép tâu rằng: Đó chẳng phải tôi, nhưng
ấy là Đức Chúa Trời đem sự bình an đáp cho bệ
hạ vậy.
17 Pha-ra-ôn phán rằng: Nầy, trong điềm chiêm
bao trẫm đang đứng bên bờ sông.
18 Nầy đâu bảy con bò mập và tốt dưới sông đi
lên, đến ăn cỏ trong bưng.
19 Rồi bảy con bò khác xấu dạng gầy guộc đi
theo lên sau; thật trẫm chẳng thấy trong xứ Ê-
díp-tô nầy có bò xấu dạng như vậy bao giờ.
20 Bảy con bò xấu dạng gầy guộc đó nuốt bảy
con bò mập tốt trước kia,
21 nuốt vào bụng, mà dường như không có

nuốt, vì các con bò đó vẫn xấu dạng như xưa.
22 Trẫm bèn thức giấc; rồi lại thấy điềm chiêm
bao khác, là bảy gié lúa chắc tốt tươi mọc chung
trên một cộng rạ.
23 Kế đó, bảy gié lúa khác, khô, lép, bị gió đông
thổi háp, mọc theo bảy gié lúa kia;
24 và bảy gié lúa lép đó lại nuốt bảy gié lúa
chắc. Trẫm đã thuật điềm chiêm bao nầy cho
các pháp-sư, nhưng không ai giải nghĩa ra được.
25 Giô-sép tâu cùng Pha-ra-ôn rằng: Hai điềm
chiêm bao của bệ hạ thấy đó đồng một nghĩa mà
thôi; Đức Chúa Trời mách cho bệ hạ biết trước
những việc Ngài sẽ làm.
26 Bảy con bò mập tốt đó, tức là bảy năm; bảy
gié lúa chắc đó cũng là bảy năm. Aáy chỉ đồng
một điềm chiêm bao vậy.
27 Bảy con bò xấu dạng gầy guộc lên theo sau
bảy con bò kia, tức là bảy năm; và bảy gié lúa
lép bị gió đông thổi háp đó, tức là bảy năm đói
kém.
28 Aáy là điều tôi đã tâu cùng bệ hạ rồi: Đức
Chúa Trời có cho bệ hạ thấy những việc Ngài sẽ
làm.
29 Nầy, trong khắp xứ Ê-díp-tô sẽ có bảy năm
được mùa dư dật.
30 Nhưng bảy năm đó lại liền tiếp bảy năm đói
kém; dân bản xứ đều sẽ quên sự dư dật đó, và
ách đói kém sẽ làm cho toàn xứ hao mòn.
31 Và vì sự đói kém liên tiếp nầy lớn quá, nên
thiên hạ chẳng còn thấy chi về sự dư dật đó nữa.
32 Nếu điềm chiêm bao đến hai lần cho bệ hạ,
ấy bởi Đức Chúa Trời đã quyết định điều đó rồi,

và Ngài mau mau lo làm cho thành vậy.
33 Bây giờ bệ hạ khá chọn một người thông
minh trí-huệ, lập người lên làm đầu trong xứ Ê-
díp-tô,
34 cùng lập các ủy viên trong xứ, để góp một
phần năm của số thâu vào trong bảy năm được
mùa dư dật đó.
35 Họ hãy thâu góp hết thảy mùa màng trong
bảy năm được mùa dư dật sẽ đến sau nầy, cùng
thâu nhập lúa mì sẵn dành cho Pha-ra-ôn, dùng
làm lương để dành trong các thành, và họ hãy
giữ gìn lấy.
36 Các lương thực nầy phải để dành cho bảy
năm đói kém sẽ đến trong xứ Ê-díp-tô, hầu cho
xứ nầy khỏi bị diệt bởi sự đói kém đó.
37 Các lời nầy đẹp ý Pha-ra-ôn và quần thần.
38 Pha-ra-ôn phán cùng quần thần rằng:
Chúng ta há dễ tìm một người như người nầy,
có thần minh của Đức Chúa Trời được sao?
39 Pha-ra-ôn phán cùng Giô-sép rằng: Vì Đức
Chúa Trời xui cho ngươi biết mọi việc nầy, thì
chẳng còn ai được thông minh trí-huệ như ngươi
nữa.
40 Vậy, ngươi sẽ lên cai trị nhà trẫm; hết thảy
dân sự của trẫm đều sẽ vâng theo lời ngươi.
Trẫm lớn hơn ngươi chỉ vì ngự ngôi vua mà thôi.
41 Pha-ra-ôn lại phán cùng Giô-sép rằng: Hãy
xem! trẫm lập ngươi cầm quyền trên cả xứ Ê-
díp-tô.
42 Vua liền cổi chiếc nhẫn trong tay mình, đeo
vào tay Giô-sép, truyền mặc áo vải gai mịn, và

đeo vòng vàng vào cổ người;
43 rồi, truyền cho lên ngồi xe sau xe vua, có
người đi trước hô rằng: Hãy quì xuống! Aáy,
Giô-sép được lập lên cầm quyền cả xứ Ê-díp-tô
là vậy.
44 Pha-ra-ôn lại phán cùng Giô-sép: Ta là Pha-
ra-ôn, nhưng nếu chẳng có ngươi, thì trong cả xứ
Ê-díp-tô không có ai giơ tay đưa chân lên được.
45 Pha-ra-ôn đặt tên Giô-sép là Xa-phơ-nát-
Pha-nê-ách, đưa nàng Aùch-nát, con gái Phô-
ti-phê-ra, thầy cả thành Oân, cho người làm vợ.
Người thường tuần hành trong xứ Ê-díp-tô.
46 Vả, khi Giô-sép ra mắt Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-
tô, thì người đã ba mươi tuổi. Vậy, người từ tạ
Pha-ra-ôn mà đi tuần khắp xứ Ê-díp-tô.
47 Trong bảy năm được mùa dư dật, đất sanh
sản ra đầy dẫy.
48 Giô-sép bèn thâu góp hết thảy lương thực
của bảy năm đó trong xứ Ê-díp-tô, và chứa lương
thực nầy khắp các thành; trong mỗi thành, đều
dành chứa hoa lợi của các ruộng ở chung quanh
thành đó.
49 Vậy, Giô-sép thâu góp lúa mì rất nhiều, như
cát nơi bờ biển, cho đến đỗi người ta đếm không
được, vì đầy dẫy vô số.
50 Trước khi đến năm đói kém, thì Aùch-nát,
con gái Phô-ti-phê-ra, thầy cả thành Oân, sanh
cho Giô-sép hai con trai.
51 Giô-sép đặt tên đứa đầu lòng là Ma-na-se,
vì nói rằng: Đức Chúa Trời đã làm cho ta quên
điều cực nhọc, và cả nhà cha ta.

52 Người đặt tên đứa thứ nhì là Eùp-ra-im, vì
nói rằng: Đức Chúa Trời làm cho ta được hưng
vượng trong xứ mà ta bị khốn khổ.
53 Bảy năm được mùa dư dật trong xứ Ê-díp-tô
bèn qua,
54 thì bảy năm đói kém khởi đến, y như lời Giô-
sép đã bàn trước. Khắp các xứ khác cũng đều
bị đói, nhưng trong cả xứ Ê-díp-tô lại có bánh.
55 Đoạn, cả xứ Ê-díp-tô đều bị đói, dân chúng
đến kêu cầu Pha-ra-ôn xin lương. Pha-ra-ôn
phán cùng bản dân rằng: Hãy đi đến Giô-sép,
rồi làm theo lời người sẽ chỉ bảo cho.
56 Khi khắp xứ bị đói kém, thì Giô-sép mở mọi
kho lúa mà bán cho dân Ê-díp-tô.
57 Xứ càng đói nhiều nữa; vả, vì khắp thế gian
đều bị đói quá, nên đâu đâu cũng đổ đến Ê-díp-
tô mua lúa nơi Giô-sép bán.

42

1 Gia-cốp thấy xứ Ê-díp-tô có lúa bán ra, bèn
nói cùng các con trai mình rằng: Sao bay ngơ
ngẩn nhìn nhau vậy?
2 Lại rằng: Nầy, cha nghe dưới xứ Ê-díp-tô có
lúa bán; bay hãy xuống đó mua lúa cho chúng
ta, hầu cho chúng ta sống và khỏi chết, chớ!
3 Mười người anh của Giô-sép bèn xuống Ê-
díp-tô đặng mua lúa.
4 Nhưng Gia-cốp không cho Bên-gia-min, em
Giô-sép, đi cùng các anh; vì nghĩ rằng: Ta nên
giữ chừng, kẻo xảy ra điều rủi ro cho nó.

5 Xứ Ca-na-an bấy giờ cũng đói, nên các con
trai của Y-sơ-ra-ên cũng đổ xuống Ê-díp-tô mua
lúa như các người khác.
6 Vả, lúc nầy, chính Giô-sép cai trị trong nước,
và bán lúa cho cả dân bản xứ. Các anh Giô-sép
bèn đến, sấp mình xuống trước mặt người.
7 Giô-sép thấy, nhìn biết các anh mình; nhưng
giả làm mặt lạ cùng họ, nói một cách xẳng rằng:
Các ngươi ở đâu đến? Đáp rằng: ỳ xứ Ca-na-an
đến đặng mua lúa.
8 Vậy, Giô-sép nhìn biết các anh mình; nhưng
họ nhìn lại chẳng ra.
9 Giô-sép nhớ lại điềm chiêm bao mình đã thấy
về anh em mình, liền thét rằng: Các ngươi là
thám tử, đến đây đặng dòm hành những nơi
yếu óp của xứ ta.
10 Đáp rằng: Thưa chúa, chẳng phải vậy; các
tôi tớ chúa đến đặng mua lúa mà thôi.
11 Chúng tôi đây đều là con một cha, vốn nhà
lương thiện, chẳng phải là thám tử đâu.
12 Người đáp lại rằng: Chẳng phải; các ngươi
đến đặng dòm hành những nơi yếu óp của xứ
nầy.
13 Đáp rằng: Kẻ tôi tớ chúa có mười hai anh
em, con của một cha, nguyên xứ Ca-na-an; nầy
một người đã đi mất biệt, còn người út hiện bây
giờ hãy ở lại nhà cùng cha chúng tôi.
14 Giô-sép nói: Aáy quả thật như ta đã nói, các
ngươi là thám tử.
15 Đây là điều ta thử các ngươi: Ta chỉ mạng
Pha-ra-ôn mà thề rằng, hễ em út các ngươi

không đến đây thì chẳng bao giờ các ngươi ra
khỏi chốn nầy được.
16 Hãy sai một người nào trong bọn các ngươi
về dẫn em út xuống; còn bao nhiêu thì phải ở
tù lại đây. Lời các ngươi phải thử đã, rồi ta sẽ
biết các ngươi nói đó có quả thật chăng. Nếu
chẳng thật, thì ta chỉ mạng Pha-ra-ôn thề rằng,
các ngươi là thám tử đó.
17 Đoạn, Giô-sép truyền đem giam họ chung
trong ngục ba ngày.
18 Ngày thứ ba, Giô-sép nói cùng họ rằng: Ta
kính sợ Đức Chúa Trời; hãy làm như điều nầy,
thì được sống.
19 Nếu các ngươi vốn nhà lương thiện, thì hãy
để một người nào ở tù lại đây, còn bao nhiêu
đem lương thực về nuôi đói cho nhà các ngươi.
20 Đoạn, hãy dẫn em út xuống đây, thì lời các
ngươi sẽ cho là thật, và các ngươi chẳng phải
chết. Vậy, họ nghe theo.
21 Họ bèn nói với nhau rằng: Quả thật chúng
ta cam tội cùng em ta rồi; vì lúc trước ta thấy tâm
hồn nó buồn thảm khi nó xin nhờ ơn, nhưng ta
không khứng cho; vậy nên tai vạ nầy mới xảy
đến cho chúng ta.
22 Ru-bên đáp rằng: Anh há không có nói cùng
các em rằng: Chớ phạm tội nầy cùng đứa trẻ đó
sao? Nhưng các em không nghe; nên bây giờ
huyết nó đòi chúng ta thường lại.
23 Vả, Giô-sép vẫn dùng người thông ngôn nói
chuyện lại cùng các anh, nên họ tưởng Giô-sép
chẳng nghe hiểu.

24 Giô-sép xây mặt qua chỗ khác mà khóc.
Đoạn xây mặt lại nói chuyện cùng họ; bèn bắt Si-
mê-ôn trong vòng anh em, truyền trói lại trước
mặt họ.
25 Giô-sép truyền đầy tớ xúc lúa đổ đầy bao và
để bạc lại trong đó cho mỗi người anh em, cũng
để thêm lương thực dùng dọc đường. Đầy tớ
làm y như lời.
26 Đoạn, anh em chất mấy bao lúa lên lưng
lừa, rồi đi.
27 Đến quán, một người trong bọn mở bao ra
cho lừa ăn thóc, thấy bạc mình ở tại miệng bao;
28 bèn nói cùng anh em rằng: Bạc của tôi trả
lại, hiện trong bao tôi đây! Các anh em nhát gan,
vừa nói với nhau, vừa run, mà rằng: Đức Chúa
Trời đã làm chi cho chúng ta đây?
29 Các anh em trở về cùng Gia-cốp, cha mình,
tại xứ Ca-na-an, thuật lại cho người nghe mọi nỗi
đã xảy đến, rằng:
30 người đang làm chúa tại xứ Ê-díp-tô nói với
chúng tôi cách xẳng xớm, cho chúng tôi là thám
tử.
31 Song chúng tôi có thưa cùng người rằng:
Chúng tôi vốn nhà lương thiện, nào có phải là
thám tử đâu.
32 Chúng tôi được mười hai anh em, con một
cha; một người đã đi mất biệt, còn người út hiện
bây giờ ở nhà cùng cha, tại xứ Ca-na-an.
33 Người làm chúa xứ đó dạy rằng: Làm như
vầy, ta mới cho các ngươi là lương thiện: Hãy để
lại cùng ta một người nào trong bọn các ngươi,

còn bao nhiêu sẽ đem lương thực về nuôi đói
cho nhà các ngươi;
34 đoạn, hãy dẫn em út đến cho ta. Vậy, ta
mới biết rằng các ngươi chẳng phải là thám tử,
nhưng là người lương thiện; ta sẽ giao em lại
cho, và các ngươi sẽ được buôn bán trong xứ
nầy.
35 Vả, đang khi các anh em trút lúa mì ra bao,
nầy đâu, trong mỗi bao có gói bạc của mỗi người;
cha và các anh em thấy những gói bạc mình, đều
lấy làm sợ hãi.
36 Gia-cốp, cha họ bèn nói rằng: Bay làm mất
các con tao; Giô-sép đã mất biệt, Si-mê-ôn cũng
mất biệt; mà bây giờ, lại muốn dẫn Bên-gia-min
đi nữa sao! Các nông nỗi nầy đều đổ lại cho tao
hết!
37 Ru-bên thưa lại cùng cha rằng: Cha hãy giao
em nơi tôi, tôi sẽ dẫn về cho. Ví bằng chẳng dẫn
em về, thì cha hãy giết hai đứa con trai tôi đi.
38 Nhưng Gia-cốp đáp rằng: Con út tao sẽ
chẳng đi xuống với bay đâu; vì anh nó đã chết
rồi, chỉ còn một mình nó mà thôi. Nếu điều rủi
ro chi xảy đến cho nó nơi dọc đường bay đi, tức
nhiên bay làm cho kẻ tóc bạc nầy đau lòng xót
dạ xuống âm phủ.

43

1 Vả, sự đói kém trong xứ lớn lắm.
2 Khi nội nhà đã ăn hết lương thực ở xứ Ê-díp-
tô đem về rồi, thì cha các người ấy dạy rằng:

Bay hãy trở xuống mua một ít lương thực cho
chúng ta.
3 Giu-đa thưa: Người đó có nói quyết cùng các
con rằng: Ví em út không theo xuống với các
ngươi, thì sẽ không bao giờ thấy mặt ta.
4 Nếu cha cho em đi với, thì chúng tôi mới
xuống Ê-díp-tô mua lương thực cho cha được.
5 Bằng không, thì chúng tôi chẳng trở xuống
đâu, vì người đó đã nói rằng: Ví em út không
theo xuống với các ngươi, thì sẽ không bao giờ
thấy mặt ta.
6 Y-sơ-ra-ên quở rằng: Sao bay khéo tệ cùng
tao, mà tỏ cho người ấy rằng bay còn một em
nữa?
7 Thưa rằng: Người đó hỏi kỹ càng về chúng
tôi, và về bà con chúng tôi rằng: Thân-phụ các
ngươi còn sống chăng? còn có một người anh
em nào nữa chăng? Chúng tôi có đáp các lời hỏi
đó. Há dễ biết người đó sẽ dặn chúng tôi rằng:
Hãy đem em út xuống đây, sao?
8 Giu-đa lại thưa cùng Y-sơ-ra-ên cha mình,
rằng: Hãy cho đứa trẻ theo con, thì chúng tôi
sẽ đứng dậy đi, hầu cho chúng ta, nào các con,
nào cha, nào các cháu của cha đây đều được
sống và khỏi chết.
9 Con sẽ bảo lãnh em cho; cha sẽ cứ nơi con
mà đòi em. Nếu không dẫn em về không để em
trước mặt cha, thì con đây sẽ cam tội cùng cha
mãi mãi.
10 Vả, nếu không có điều dùng dằng, thì chúng
tôi đã đi và về được hai lần rồi.
11 Đoạn, Y-sơ-ra-ên, cha các anh em, nói rằng:

Nếu việc đã thể kia, thì bay phải làm thể nầy:
Hãy lấy trong đồ hành lý những thổ sản quí nhất
của xứ ta: một ít nhũ hương và mật ong, các
hương hoa và một dược, phi tử và hạnh nhân,
đem dâng cho người đó làm của lễ.
12 Hãy đem theo một số tiền bằng hai, đặng
thối hồi tiền mà họ đã để lại nơi miệng bao của
bay: có lẽ là một sự lộn chăng.
13 Bay hãy đứng dậy đi, dẫn em út theo và trở
xuống đến người đó.
14 Cầu xin Đức Chúa Trời toàn năng xui cho
bay được ơn trước mặt người, và tha đứa em
kia và Bên-gia-min cho bay. Còn phần cha, nếu
phải mất con, thì cha chịu phận vậy!
15 Vậy, các anh em đem theo của lễ và một số
tiền bằng hai, cùng dẫn Bên-gia-min đồng đứng
dậy đi xuống Ê-díp-tô, mà ra mắt Giô-sép.
16 Vừa khi Giô-sép thấy Bên-gia-min đi theo
xuống với, bèn truyền cho quản gia rằng: Hãy
đưa các người nầy vào nhà trong, bắt con gì làm
thịt và nấu dọn đi; vì trưa nầy họ sẽ dùng bữa
cùng ta.
17 Quản gia làm theo y như lời dặn, đưa họ vào
nhà Giô-sép.
18 Anh em thấy mình phải đưa vào nhà Giô-
sép, thì sợ hãi, và nói với nhau rằng: Aáy cũng
vì số tiền đã để lại vào bao chúng ta lần trước,
nên họ mới đem chúng ta vào chốn nầy, đặng
tìm cớ xông vào đánh chúng ta, bắt chúng ta làm
tôi mọi, và chiếm đoạt mấy con lừa của chúng
ta.

19 Mấy anh em bèn đến gần quản gia của Giô-
sép, thưa cùng người tại ngoài cửa
20 mà rằng: Xin chúa tha lỗi cho! anh em
chúng tôi đã đến đây một lần rồi, đặng mua
lương thực;
21 và khi trở về đến nhà quán, mở các bao ra,
nầy số bạc của mỗi người đều ở tại miệng bao
mình; cân nặng bao nhiêu đều y như bấy nhiêu.
Nầy, chúng tôi có đem lại số bạc đó,
22 và cũng có đem thêm số bạc nữa đặng mua
lương thực. Chẳng biết ai để bạc lại trong bao
chúng tôi.
23 Quản gia đáp rằng: Mọi việc đều bình yên!
đừng sợ chi cả! Aáy là Đức Chúa Trời của các
ngươi, tức Đức Chúa Trời của cha các ngươi, đã
ban vật quí vào bao. Còn bạc các ngươi thì đã có
giao cho ta. Đoạn, người dẫn Si-mê-ôn đến cùng
anh em;
24 rồi đưa anh em vào nhà Giô-sép, đem nước
ra cho rửa chân, và cũng cho những lừa ăn cỏ
nữa.
25 Các anh em bèn sửa soạn của lễ, đợi trưa
Giô-sép về; vì có hay rằng mình sẽ ăn bữa tại
nhà nầy.
26 Khi Giô-sép trở về, các anh em bèn lấy của lễ
đã đem theo, dâng cho Giô-sép tại nhà; rồi cùng
sấp mình xuống đất trước mặt người.
27 Người liền hỏi thăm họ mạnh giỏi thể nào,
và nói rằng: Người cha già mà các ngươi đã nói
cùng ta đó được mạnh khỏe chăng? còn sống
chăng?

28 Đáp rằng: Kẻ tôi tớ chúa, là cha chúng tôi,
vẫn mạnh khỏe và còn sống. Đoạn, họ cúi đầu
và lạy.
29 Giô-sép nhướng mắt thấy Bên-gia-min, em
ruột, con trai của mẹ mình, thì hỏi rằng: Đó có
phải em út mà các ngươi đã nói cùng ta chăng?
Và tiếp rằng: Con út ơi! cầu xin Đức Chúa Trời
làm ơn cho ngươi!
30 Vì thấy em mình, nên Giô-sép tất lòng cảm
động, lật đật bước ra ngoài, tìm nơi nào đặng
khóc. Người vào phòng nhà trong và khóc.
31 Đoạn, rửa mặt, bước ra, làm bộ chắc gan
mà nói rằng: Hãy dọn bữa ăn đi.
32 Người ta dọn cho Giô-sép ăn riêng, và cho
các anh em ăn riêng. Người Ê-díp-tô ăn chung
cùng người cũng dọn cho ngồi riêng nữa; vì
người Ê-díp-tô có tánh gớm người Hê-bơ-rơ, nên
không ăn chung được.
33 Vậy, các anh em bèn ngồi lại trước mặt Giô-
sép, lớn nhỏ tùy theo thứ tự mình, ngơ ngẩn mà
nhìn nhau.
34 Giô-sép sai đem mấy món đồ ăn trước mặt
mình cho các anh em; nhưng phần Bên-gia-min
lại nhiều gấp năm của các người khác. Họ uống
và ăn ngon vui cùng Giô-sép.

44

1 Giô-sép bèn truyền lịnh cho quản gia rằng:
Hễ các người đó chở nổi bao nhiêu, thì hãy đổ
lương thực cho họ đầy bao bấy nhiêu, rồi để bạc
của mỗi người lại nơi miệng bao họ.

2 Lại hãy để cái chén bằng bạc ta tại miệng
bao chung với bạc mua lúa của người út nữa.
Quản gia bèn làm y như lời Giô-sép dặn mình.
3 Ngày mai, trời vừa sáng, người ta cho các
người đó và lừa về.
4 Khi đi ra khỏi thành chưa xa, Giô-sép nói
cùng quản gia rằng: Ngươi hãy đứng dậy, đuổi
theo mấy người đó; khi theo kịp rồi, hãy nói
rằng: Sao các ngươi lấy oán trả ơn như vậy?
5 Có phải cái chén nầy là của chúa ta thường
dùng uống rượu và bói chăng? Các ngươi đã
làm một việc chẳng thiện đó.
6 Quản gia theo kịp, lặp lại mấy lời ấy;
7 các anh em bèn đáp rằng: Sao chúa nói như
vậy? Chẳng bao giờ kẻ tôi tớ chúa có tưởng làm
đến việc thế nầy!
8 Đây, từ xứ Ca-na-an chúng tôi có đem bạc đã
được nơi miệng bao xuống giao lại cho người
thay; dễ nào lại có ý mong ăn cắp bạc hay vàng
của dinh chủ người sao?
9 Xin cho kẻ tôi tớ nào mà người tìm được cái
chén đó phải chết đi, và chính chúng tôi sẽ làm
tôi mọi cho chúa.
10 Quản gia đáp: ã thôi! hãy làm như lời các
ngươi đã nói: ta tìm được chén nơi ai thì người
đó sẽ làm tôi mọi cho ta đó; còn các người thì vô
tội.
11 Tức thì, mỗi người lật đật hạ bao mình
xuống đất và mở ra.
12 Quản gia lục soát, bắt từ bao anh cả lần đến
bao em út. Cái chén bèn tìm đặng trong bao

Bên-gia-min.

13 Mỗi người xé áo mình ra, chất bao lúa lên
lưng lừa, rồi cùng trở lại thành.

14 Giu-đa cùng anh em đồng vào đến nhà Giô-
sép, người hãy còn ở nơi đó; họ bèn sấp mình
xuống đất trước mặt người.

15 Giô-sép hỏi: Các ngươi gây nên nông nỗi chi
vậy? Há chẳng biết một kẻ như ta đây có tài bói
sao?

16 Giu-đa đáp: Chúng tôi sẽ nói cùng chúa làm
sao? sẽ phân lại làm sao? sẽ chữa mình chúng
tôi làm sao? Đức Chúa Trời đã thấu rõ điều gian
ác của tôi tớ chúa rồi. Nầy, chúng tôi cùng kẻ đã
bị bắt được chén nơi tay đều làm kẻ tôi tớ cho
chúa.

17 Nhưng Giô-sép đáp rằng: Ta chẳng hề có ý
làm như vậy đâu! Người mà đã bị bắt được chén
nơi tay sẽ làm tôi mọi ta; còn các ngươi hãy trở
về nhà cha mình bình yên.

18 Giu-đa bèn lại gần Giô-sép mà thưa rằng: Vì
chúa ngang vai Pha-ra-ôn, xin lỗi chúa, chớ nổi
giận cùng kẻ tôi tớ, để tôi nói một lời cho chúa
nghe.

19 Chúa có hỏi kẻ tôi tớ rằng: Các ngươi còn
cha hay là anh em nào chăng?

20 Có thưa lại cùng chúa rằng: Chúng tôi còn
một cha già, cùng một con trai đã sanh muộn cho
người. Anh ruột đứa nầy đã chết rồi, nên trong
vòng các con của mẹ nó, nó còn một mình, và
cha thương nó lắm.

21 Vả, chúa có dặn rằng: Hãy dẫn nó xuống

đến ta, hầu cho ta thấy nó được tận mắt.
22 Và chúng tôi có thưa lại cùng chúa rằng:
Đứa trẻ chẳng lìa cha được; nếu lìa ra thì cha sẽ
chết.
23 Nhưng chúa lại dạy: Nếu em út không theo
các ngươi xuống đây, thì các ngươi chẳng còn
thấy mặt ta nữa.
24 Nên khi chúng tôi trở về nhà kẻ tôi tớ chúa,
là cha tôi, thì chúng tôi có thuật lại cho người
nghe những lời của chúa.
25 Kế ấy, cha lại biểu chúng tôi rằng: Hãy trở
xuống đặng mua một ít lương thực.
26 Chúng tôi thưa lại rằng: Không được;
nhưng nếu em út đi theo cùng, thì mới trở xuống
được; bằng không, thì chúng tôi không thế ra
mắt người đó.
27 Kẻ tôi tớ chúa, là cha tôi, đáp rằng: Bây biết
rằng vợ ta sanh cho ta hai đứa con trai;
28 một đứa đã từ ta đi mất-biệt; ta cũng đã
nói: Chắc đã bị thú dữ xé rồi, vì đến bây giờ
chưa thấy lại.
29 Nếu bây còn dắt đứa nầy đi khỏi mặt ta nữa,
rủi có điều tai hại chi xảy đến cho nó, tức nhiên
bây sẽ làm cho kẻ tóc bạc nầy đau lòng xót dạ
mà xuống âm phủ.
30 Cha thương em út tôi lắm đến đỗi hai linh
hồn khắng khít nhau; nếu bây giờ, khi tôi trở về
nơi kẻ tôi tớ chúa, là cha tôi, mà không có em út
đó,
31 thì khi vừa thấy con út không còn nữa, chắc
người sẽ chết. Nếu vậy, các tôi tớ chúa sẽ làm cho

cha già tóc bạc của chúng tôi, cũng là kẻ tôi tớ
chúa, đau lòng xót dạ xuống âm phủ.
32 Vì kẻ tôi tớ nầy có chịu bảo lãnh đứa con
út đó mà thưa rằng: Nếu con không đem em về
cho cha, thì sẽ cam tội cùng cha mãi mãi.
33 Vậy bây giờ, xin cho kẻ tôi tớ chúa ở tôi mọi
thế cho đứa trẻ, đặng nó theo trở lên cùng các
anh mình.
34 Vì, nếu đứa trẻ không theo về, làm sao tôi
dám về cùng cha tôi? Oâi, tôi nỡ nào thấy điều
tai họa của cha tôi ư!

45

1 Bây giờ, Giô-sép không còn thể nào cầm lòng
cho đậu được trước mặt các người hầu chung
quanh, bèn la lên rằng: Hãy đuổi họ ra hết thảy!
Khi Giô-sép tỏ thật cùng các anh em mình, thì
không có một người nào khác ở tại đó hết.
2 Người cất tiếng lên khóc; dân Ê-díp-tô nghe
và nhà Pha-ra-ôn nghe nữa.
3 Giô-sép nói cùng anh em rằng: Tôi là Giô-
sép. Cha tôi còn sống chăng? Nhưng trước mặt
người các anh em bối rối, chẳng đáp lời được.
4 Người lại nói rằng: Các anh em hãy lại gần
tôi. Họ bèn lại gần. Người nói: Tôi là Giô-sép, em
mà các anh đã bán đặng bị dẫn qua xứ Ê-díp-tô.
5 Bây giờ, đừng sầu não, và cũng đừng tiếc chi
về điều các anh đã bán tôi đặng bị dẫn đến xứ
nầy; vì để giữ gìn sự sống các anh, nên Đức Chúa
Trời đã sai tôi đến đây trước các anh.

6 Kìa, hai năm rồi trong xứ đã bị đói kém, và
còn năm năm nữa sẽ không còn cày cấy chi, gặt
hái chi được hết.
7 Đức Chúa Trời sai tôi đến đây trước, đặng
làm cho các anh còn nối dòng trên mặt đất, và
nương một sự giải cứu lớn đặng giữ gìn sự sống
cho anh em.
8 Không, chẳng phải các anh sai tôi đến đây
đâu, ấy là Đức Chúa Trời; Ngài dường đặt tôi
làm cha Pha-ra-ôn, cai quản cả nhà người, và trị
khắp xứ Ê-díp-tô.
9 Các anh hãy mau mau trở về cha tôi đi, và nói
với người rằng: Giô-sép, con của cha, có nói như
vầy: Đức Chúa Trời đã đặt tôi làm chúa cả xứ Ê-
díp-tô, cha hãy xuống với tôi; xin đừng chậm
trễ,
10 cha, các con, các cháu, các chiên, bò cùng
tài vật của cha sẽ ở tại xứ Gô-sen gần tôi đây.
11 ỳ đó tôi sẽ nuôi cha, (vì còn năm năm đói
kém nữa), e khi cha, người nhà cha, và hết thảy
loài vật của cha phải bị ách mà hao mòn.
12 Này, các anh và Bên-gia-min, em tôi, đã thấy
tận mắt rằng, chính miệng tôi đã nói chuyện
cùng các anh em đó.
13 Vậy, hãy thuật lại các điều vinh hiển của
tôi tại xứ Ê-díp-tô, cùng mọi việc mà anh em
đã thấy cho cha nghe, và hãy mau mau dời cha
xuống đây.
14 Đoạn, người ôm lấy cổ Bên-gia-min, em
mình, mà khóc; Bên-gia-min cũng ôm cổ người
mà khóc.

15 Người cũng ôm các anh mình mà khóc.
Đoạn, anh em nói chuyện cùng người.
16 Lập tức, tiếng đồn đến nhà Pha-ra-ôn rằng:
Anh em Giô-sép đã đến. Pha-ra-ôn và quần thần
nghe lấy làm đẹp dạ.
17 Pha-ra-ôn bèn phán cùng Giô-sép rằng: Hãy
dặn các anh em ngươi rằng: Hãy chở đồ lên lừa,
đi trở về xứ Ca-na-an,
18 rước cha và người nhà của các ngươi xuống
ở cùng ta. Ta sẽ nhượng cho vật tốt nhất trong
xứ Ê-díp-tô, và các ngươi sẽ hưởng màu mỡ của
đất.
19 Còn ta dặn ngươi hãy nói lại cùng họ như
vậy: Hãy đem xe cộ từ xứ Ê-díp-tô về cho con
nhỏ và vợ mình, cùng dời cha các ngươi xuống
đây.
20 Đừng tiếc tài vật mình, vì vật tốt nhất của
xứ Ê-díp-tô sẽ về phần các ngươi.
21 Các con trai của Y-sơ-ra-ên làm y như lời;
Giô-sép vâng mạng Pha-ra-ôn, đưa những xe cộ
cho anh em mình và lương thực dùng trong lúc
đi đường.
22 Người cũng đưa áo xống mặc đổi thay cho
mỗi người, còn Bên-gia-min, người cho trăm
miếng bạc cùng năm bộ áo xống.
23 Người cũng sai đem về cho cha mình mười
con lừa chở các vật quí nhất trong xứ Ê-díp-tô,
mười con lừa cái chở lúa, bánh, và lương thực
để dành dùng trong khi cha đi đường.
24 Vậy, Giô-sép đưa anh em mình lên đường.
Lại dặn họ rằng: Xin anh em đừng cải lẫy nhau

dọc đường.
25 Các anh em ở Ê-díp-tô trở lên và đến xứ Ca-
na-an, nơi Gia-cốp, cha mình,
26 thuật lại lời nầy mà rằng: Giô-sép hãy còn
sống; lại ấy là người đang cai trị cả xứ Ê-díp-tô.
Nhưng lòng Gia-cốp vẫn vô tình vì người không
tin lời họ nói.
27 Anh em thuật lại cho người nghe hết mọi
lời Giô-sép đã nói; Gia-cốp vừa thấy các xe cộ
của Giô-sép sai đem về đặng rước mình, thì tâm
thần người tỉnh lại,
28 bèn nói rằng: Thôi, biết rồi; Giô-sép, con
trai ta, hãy còn sống; ta sẽ đi thăm nó trước khi
ta qua đời.

46

1 Y-sơ-ra-ên ra đi, đem theo các tài vật mình.
Đến Bê-e-Sê-ba, người bày của lễ dâng cho Đức
Chúa Trời của Y-sác, cha mình.
2 Trong một sự hiện thấy ban đêm kia, Đức
Chúa Trời có phán cùng Y-sơ-ra-ên rằng: Hỡi
Gia-cốp, Gia-cốp! Y-sơ-ra-ên đáp rằng: Có tôi
đây.
3 Đức Chúa Trời phán: Ta là Đức Chúa Trời,
Đức Chúa Trời của cha ngươi. Hãy xuống Ê-díp-
tô, đừng sợ chi, vì tại đó ta sẽ làm cho ngươi
thành một nước lớn.
4 Chính ta sẽ xuống đến đó với ngươi, và chính
ta cũng sẽ dẫn ngươi về chẳng sai. Giô-sép sẽ
vuốt mắt ngươi nhắm lại.

5 Từ Bê-e-Sê-ba, Gia-cốp khởi đi; các con trai
Y-sơ-ra-ên để Gia-cốp, cha mình, cùng các vợ và
con mình lên xe cộ của Pha-ra-ôn đã sai đến rước
những người đó.
6 Chúng cũng đem theo các súc vật và của cải
mình đã gây dựng tại xứ Ca-na-an, mà đi đến xứ
Ê-díp-tô.
7 Vậy, Gia-cốp cùng cả nhà người, nào các con
trai, nào các cháu trai, nào các con gái, nào các
cháu gái, thảy đều xuống xứ Ê-díp-tô.
8 Đây là tên các con trai của Y-sơ-ra-ên, tức là
Gia-cốp, đến xứ Ê-díp-tô: Con trưởng nam của
Gia-cốp là Ru-bên.
9 Các con trai của Ru-bên là Hê-nóc, Pha-lu,
Hết-rôn, và Cạt-mi.
10 Các con trai của Si-mê-ôn là Giê-mu-ên, Gia-
min, Ô-hát, Gia-kin, Xô-ha, và Sau-lơ, tức con
của người vợ xứ Ca-na-an.
11 Các con trai của Lê-vi là Ghẹt-sôn, Kê-hát,
và Mê-ra-ri.
12 Các con trai của Giu-đa là Ê-rơ, O-nan, Sê-
la, Phê-rết và Sê-rách. Nhưng Ê-rơ và O-nan đã
thác tại xứ Ca-na-an; con của Phê-rết là Hết-rôn,
và Ha-mun.
13 Các con trai của Y-sa-ca là Thô-la, Phu-va,
Gióp và Sim-rôn.
14 Các con trai của Sa-bu-lôn là Sê-rết, Ê-lôn,
và Gia-lê-ên.
15 Vả, các con trai, và một con gái tên là Đi-na,
mà Lê-a sanh cho Gia-cốp khi ở tại Pha-đan-A-
ram, cùng các cháu đó, hết thảy là ba mươi ba
người.

16 Các con trai của Gát là Xi-phi-ôn, Ha-ghi, Su-
ni, Eùt-bôn, Ê-ri, A-rô-đi và A-rê-li.
17 Các con trai của A-se là Dim-na, Dích-và,
Dích-vi, và Bê-ri-a, cùng Sê-rách, em gái các
người đó. Con của Bê-ri-a là Hê-be, và Manh-
ki-ên.
18 Vả, các con trai của nàng Xinh-ba sanh cho
Gia-cốp, cùng các cháu đó, hết thảy là mười sáu
người. Nàng là con đòi của La-ban đã cho theo
hầu Lê-a, con gái mình.
19 Các con trai của Ra-chên, vợ Gia-cốp, là Giô-
sép, và Bên-gia-min.
20 Giô-sép đã có con tại xứ Ê-díp-tô, là Ma-na-
se, và Eùp-ra-im, mà Aùch-nát, con gái của Phô-
ti-phê-ra, thầy cả thành Oân, đã sanh cho người.
21 Các con trai của Bên-gia-min là Bê-la, Bê-kê,
Aùch-bên, Giê-ra, Na-a-man, Ê-hi, Rô-sơ, Mốp-
bim, Hốp-bim, và A-rết.
22 Vả, các con trai của Ra-chên sanh cho Gia-
cốp, cùng các cháu đó, hết thảy là mười bốn
người.
23 Con trai của Đan là Hu-sim.
24 Các con trai của Nép-ta-li là Giát-sê-ên, Gu-
ni, Dít-se, và Si-lem.
25 Vả, các con trai của nàng Bi-la sanh cho Gia-
cốp, cùng các cháu đó, hết thảy là bảy người.
Nàng là con đòi của La-ban đã cho theo hầu Ra-
chên, con gái mình.
26 Các người đi đến xứ Ê-díp-tô với Gia-cốp,
tức là các người do nơi Gia-cốp sanh, nếu không
kể các nàng dâu, thì hết thảy là sáu mươi sáu
người.

27 Con của Giô-sép đã sanh tại Ê-díp-tô được
hai. Vậy, các người thuộc về nhà Gia-cốp đi đến
Ê-díp-tô, cọng hết thảy là bảy mươi người.
28 Gia-cốp sai Giu-đa đi đến trước đặng xin
Giô-sép đưa mình vào bờ cõi Gô-sen. Vậy, họ
đều vào xứ Gô-sen.
29 Giô-sép thắng xe đi lên Gô-sen, đón Y-sơ-ra-
ên, cha mình. Người ra mắt cha, ôm choàng lấy
người và khóc một hồi lâu.
30 Y-sơ-ra-ên nói cùng Giô-sép rằng: Chớ chi
cho cha chết bây giờ đi! vì cha đã thấy được
mặt con, và biết con vẫn còn sống.
31 Đoạn Giô-sép nói cùng anh em và người nhà
cha mình rằng: Tôi sẽ lên trước tâu cho Pha-ra-
ôn hay rằng: Anh em và cả nhà cha tôi, ở xứ
Ca-na-an đã đến cùng tôi.
32 Họ vốn làm nghề chăn chiên, nuôi bầy súc
vật; có dẫn theo hết bầy chiên, bò và các tài vật
của mình.
33 Và khi Pha-ra-ôn truyền gọi anh em mà hỏi
rằng: Các ngươi làm nghề chi?
34 Thì hãy tâu rằng: Kẻ tôi tớ chúa cùng tổ phụ
chúng tôi vẫn làm nghề nuôi súc vật từ thuở còn
nhỏ cho đến giờ. Aáy hầu cho anh em đặng ở lại
xứ Gô-sen, vì dân Ê-díp-tô có tánh gớm ghê hết
thảy kẻ chăn chiên lắm.

47

1 Giô-sép đến tâu mọi điều đó cho Pha-ra-ôn
hay, và nói rằng: Cha và anh em tôi đã ở xứ
Ca-na-an đến, có đem theo chiên, bò, cùng các

tài vật của mình. Hiện bây giờ đang ở trong xứ
Gô-sen.
2 Người bèn đưa năm người trong bọn anh em
mình vào yết kiến Pha-ra-ôn.
3 Pha-ra-ôn hỏi: Các ngươi làm nghề chi? Tâu
rằng: Kẻ tôi tớ bệ hạ là kẻ chăn chiên, như tổ
phụ chúng tôi khi trước.
4 Rồi lại tâu rằng: Aáy đặng kiều ngụ trong
xứ mà kẻ tôi tớ bệ hạ đã đến; vì xứ Ca-na-an đói
kém lớn lắm, không còn đồng cỏ chi hết cho bầy
súc vật ăn. Vậy, xin phép cho kẻ tôi tớ bệ hạ ngụ
tại xứ Gô-sen.
5 Pha-ra-ôn phán cùng Giô-sép như vầy: Cha
và anh em ngươi đã đến cùng ngươi;
6 vậy, xứ Ê-díp-tô sẵn dành cho ngươi; hãy cho
cha và anh em ở chốn nào tốt hơn hết trong xứ;
hãy cho ở tại xứ Gô-sen vậy. Và nếu trong các
người đó, ngươi biết ai giỏi, hãy đặt họ chăn các
bầy súc vật của ta.
7 Đoạn, Giô-sép dẫn Gia-cốp, cha mình, đến
yết-kiến Pha-ra-ôn. Gia-cốp chúc phước cho Pha-
ra-ôn.
8 Pha-ra-ôn hỏi Gia-cốp rằng: Ngươi hưởng thọ
được bao nhiêu tuổi?
9 Gia-cốp tâu rằng: Những năm tôi sống ở đời
phiêu lưu hết thảy là một trăm ba mươi năm; các
năm của đời tôi lấy làm ngắn-ngủi và lại nhọc
nhằn, chẳng bằng những năm bình sanh của tổ
phụ tôi khi người ở phiêu lưu đó.
10 Gia-cốp chúc phước cho Pha-ra-ôn một lần
nữa, rồi lui ra khỏi mặt người.

11 Vậy, Giô-sép vâng mạng Pha-ra-ôn, định chỗ
ở cho cha và anh em mình, cho họ một sở đất tốt
nhất trong xứ Ê-díp-tô làm sản nghiệp, tại miền
Ram-se.
12 Giô-sép, tùy theo số người, cấp lương thực
cho cha, anh em và cả nhà cha mình.
13 Vả, sự đói kém lớn lắm, nên trong khắp xứ
chẳng còn lương thực nữa; xứ Ê-díp-tô và xứ
Ca-na-an đều bị hao mòn vì ách đói kém đó.
14 Giô-sép thâu hết bạc tiền trong xứ Ê-díp-tô
và xứ Ca-na-an, tức giá tiền của muôn dân mua
lúa; rồi chứa bạc đó vào kho Pha-ra-ôn.
15 Khi bạc tiền trong xứ Ê-díp-tô và xứ Ca-na-
an đã hết, thì tất cả dân Ê-díp-tô đều đến cùng
Giô-sép mà kêu rằng: Xin cho chúng tôi lương
thực; lẽ nào vì cớ hết tiền mà chúng tôi phải chết
trước mặt chúa sao?
16 Giô-sép đáp rằng: Nếu hết bạc tiền rồi, hãy
giao súc vật các ngươi cho ta, ta sẽ phát lương
thực đổi lại.
17 Đoạn, dân chúng bèn dẫn súc vật lại cho
Giô-sép; Giô-sép phát lương thực đổi lấy ngựa,
bầy chiên, bầy bò, và lừa. Năm đó, người thâu
các bầy súc vật của họ mà đổi thế lương thực
cho.
18 Mãn năm rồi, năm sau dân chúng lại đến
kêu cùng người rằng: Chúng tôi không dấu chi
chúa: tiền bạc sạch trơn, bầy súc vật đã giao cho
chúa; bây giờ chỉ sẵn dành cho chúa bản thân và
đất ruộng.
19 Lẽ nào chúng tôi và đất ruộng phải hao mòn

trước mặt chúa sao? Hãy mua đổi lấy lương thực
chúng tôi và đất ruộng luôn đi. Vậy, chúng tôi
cùng đất ruộng sẽ làm tôi mọi cho Pha-ra-ôn.
Hãy cho giống chi đặng gieo, hầu cho chúng tôi
sống khỏi chết, và đất không phải bỏ hoang.
20 Giô-sép bèn mua hết thảy ruộng đất trong
xứ Ê-díp-tô cho Pha-ra-ôn; vì sự đói kém thúc
giục nên mọi người Ê-díp-tô đều đem bán ruộng
mình; vậy, ruộng đất đều thuộc về Pha-ra-ôn.
21 Còn dân chúng, từ đầu nầy đến đầu kia,
người đều dời về ở trong các thành.
22 Song ruộng đất của những thầy cả thì Giô-
sép không mua đến, vì những thầy cả có lãnh
một phần lương của Pha-ra-ôn đã định; vậy, họ
ăn phần lương thực của Pha-ra-ôn đã cấp cho.
Thế cho nên những thầy cả chẳng đem bán đất
của mình.
23 Giô-sép nói cùng dân chúng rằng: Nầy, ta
đã mua các ngươi và ruộng đất cho Pha-ra-ôn;
đây, hột giống cho các ngươi đặng gieo mạ trong
ruộng đó.
24 Đến mùa gặt, phải nộp cho Pha-ra-ôn một
phần năm, còn bốn phần kia để cho các ngươi
làm giống gieo mạ, dùng lương thực cho mình,
cho người nhà cùng cho các con nhỏ mình.
25 Dân chúng nói rằng: Chúa đã cứu mạng
chúng tôi! Cầu xin cho chúng tôi được nhờ ơn
trước mặt chúa, thì sẽ làm tôi mọi cho Pha-ra-ôn.
26 Về việc đó, Giô-sép bèn định một luật, cho
đến ngày nay hãy còn, buộc đất Ê-díp-tô phải
nộp thuế cho Pha-ra-ôn một phần năm hoa lợi

mình. Chỉ đất ruộng của những thầy cả chẳng
thuộc về Pha-ra-ôn.
27 Vậy, Y-sơ-ra-ên trú ngụ tại miền Gô-sen
thuộc về xứ Ê-díp-tô, gây được cơ nghiệp tại đó,
sanh sản và thêm lên bội phần.
28 Gia-cốp kiều ngụ trong xứ Ê-díp-tô được
mười bảy năm, hưởng thọ được một trăm bốn
mươi bảy tuổi.
29 Khi ngày gần chết, Y-sơ-ra-ên gọi Giô-sép,
con trai mình, mà nói rằng: Nếu cha được nhờ
ơn trước mặt con, xin hãy để tay lên đùi cha cậy
hết lòng nhân từ và thành thực ở cùng cha, xin
con đừng chôn cha tại đất Ê-díp-tô.
30 Khi cha an-giấc cùng tổ phụ rồi, hãy đem
cha ra khỏi Ê-díp-tô; chôn chung cùng mồ mả
của người. Giô-sép thưa rằng: Con sẽ làm y theo
lời cha dặn.
31 Giô-sép nói: Con hãy thề đi. Giô-sép bèn thề.
Đoạn, Y-sơ-ra-ên quì lạy nơi đầu giường mình.

48

1 Vả, khi các việc đó qua rồi, có người nói cùng
Giô-sép rằng: Nầy cha người đau; Giô-sép bèn
đem Ma-na-se và Eùp-ra-im, hai đứa con trai
mình, cùng đi đến.
2 Họ cho Gia-cốp hay và nói rằng: Nầy Giô-
sép, con trai ông, đến thăm ông đó; Y-sơ-ra-ên
cố gượng ngồi dậy trên giường.
3 Gia-cốp nói cùng Giô-sép rằng: Đức Chúa
Trời toàn năng đã hiện ra, bà ban phước cho
cha tại Lu-xơ, trong xứ Ca-na-an,

4 mà phán rằng: Nầy ta sẽ làm cho ngươi sanh
sản và thêm nhiều, làm thành một hội dân; ta
sẽ cho dòng dõi ngươi xứ nầy làm cơ nghiệp đời
đời.
5 Bây giờ, hai đứa con trai đã sanh cho con tại
xứ Ê-díp-tô trước khi cha đến, là Eùp-ra-im và
Ma-na-se, cũng sẽ thuộc về cha như Ru-bên và
Si-mê-ôn vậy.
6 Còn mấy đứa mà con sanh kế đó, thì sẽ thuộc
về con; về phần hưởng cơ nghiệp, chúng nó sẽ
đồng một thể cùng anh em mình.
7 Khi cha ở Pha-đan trở về xứ Ca-na-an, thì Ra-
chên chết dọc đường có mặt cha, gần Ê-phơ-rát;
cha chôn người ở bên con đường đi về Ê-phơ-rát
(tức là Bết-lê-hem).
8 Y-sơ-ra-ên thấy các con trai Giô-sép, bèn hỏi
rằng: Những đứa nầy là ai?
9 Giô-sép thưa rằng: Aáy là những con trai của
con mà Đức Chúa Trời đã cho tại xứ nầy. Y-sơ-
ra-ên lại nói: Xin hãy đem đến đây, đặng cha
chúc phước cho chúng nó.
10 Vả, mắt của Y-sơ-ra-ên già nên làng, chẳng
thấy chi nữa, bèn biểu chúng nó lại gần, ôm
choàng và hôn.
11 Y-sơ-ra-ên nói cùng Giô-sép rằng: Trước cha
tưởng chẳng còn thấy được mặt con, nhưng bây
giờ Đức Chúa Trời lại làm cho cha thấy được đến
dòng dõi con nữa.
12 Giô-sép dẫn hai đứa con trai ra khỏi hai đầu
gối cha mình, rồi sấp mình xuống đất.
13 Đoạn, người dẫn hai đứa trẻ lại gần cha; tay

hữu thì dẫn Eùp-ra-im sang qua phía tả của cha,
còn tay tả dắt Ma-na-se sang qua phía hữu.
14 Y-sơ-ra-ên đưa tay mặt ra, để trên đầu Eùp-
ra-im, là đứa nhỏ, còn tay trái lại để trên đầu
Ma-na-se. Người có ý riêng để tay như vậy, vì
Ma-na-se là đứa lớn.
15 Rồi người chúc phước cho Giô-sép rằng: Cầu
xin Đức Chúa Trời mà tổ phụ tôi là Aùp-ra-ham
và Y-sác đã thờ phượng; là Đức Chúa Trời đã
chăn nuôi tôi từ khi mới lọt lòng cho đến ngày
nay,
16 thiên sứ đã cứu tôi ra ngoài vòng hoạn nạn,
hãy ban phước cho hai đứa trẻ nầy; nối danh
tôi và tổ phụ tôi là Aùp-ra-ham và Y-sác, và cho
chúng nó thêm lên nhiều vô số trên mặt đất!
17 Nhưng Giô-sép thấy cha mình để tay hữu
trên đầu Eùp-ra-im, thì có ý bất bình, liền nắm
lấy tay cha đã để lên đầu Eùp-ra-im mà tráo đổi
qua đầu Ma-na-se,
18 rồi thưa rằng: Chẳng phải vậy, cha. Đứa
nầy đầu lòng, để tay hữu cha trên đầu nó mới
phải chớ.
19 Nhưng cha người không chịu và cãi rằng:
Cha biết, con, cha biết. Nó sẽ trở nên một dân;
nó cũng sẽ lớn vậy, con; song thể nào em nó cũng
sẽ lớn hơn và dòng dõi nó sẽ thành ra vô số nước.
20 Trong ngày đó, người chúc phước cho hai
đứa con trai nầy mà nói rằng: Aáy vì ngươi mà
dân Y-sơ-ra-ên sẽ chúc phước nhau rằng: Cầu
xin Đức Chúa Trời làm cho ngươi được giống
như Eùp-ra-im và Ma-na-se. Vậy, Gia-cốp đặt

Eùp-ra-im trước Ma-na-se.
21 Y-sơ-ra-ên lại nói cùng Giô-sép rằng: Nầy,
cha sẽ thác, nhưng Đức Chúa Trời sẽ phù hộ và
đem các con trở về xứ tổ phụ.
22 Còn cha sẽ cho con một phần đất trổi hơn
các anh em, là phần đất của cha đã dùng cung-
kiếm đoạt lấy của dân A-mô-rít đó.

49

1 Gia-cốp gọi các con trai mình lại và nói rằng:
Hãy hội lại đây, cha sẽ nói những điều phải xảy
đến cho các con ngày sau.
2 Hỡi các con trai Gia-cốp, hãy hội lại mà nghe;
Nghe lời Y-sơ-ra-ên, cha của các con.
3 Hỡi Ru-bên! con là trưởng nam của cha, Sức
lực cha, và đầu tiên sự mạnh mẽ cha; Vốn có sự
tôn trọng và quyền năng tột đỉnh.
4 Con sôi trào như nước, nên sẽ chẳng phần
hơn ai! Vì con đã lên giường cha. Con lên giường
cha bèn làm ô làm dơ đó!
5 Si-mê-ôn và Lê-vi là anh em ruột. Thanh
gươm chúng nó thật khí giới hung tàn.
6 Cầu cho tâm hồn cha chớ có đồng mưu, Vinh
hiển cha chớ hiệp cùng hội họ; Vì họ đã giết
người trong cơn giận dữ, Cắt nhượng bò đực vì
ý riêng mình.
7 Đáng rủa sả thay cơn giận dữ họ, vì thật là
hung mạnh! Đáng rủa sả thay khí giận họ, vì
dữ dằn thay! Ta sẽ phân chia họ ra trong nhà
Gia-cốp, Tan lạc họ trong dân Y-sơ-ra-ên.

8 Hỡi Giu-đa! các anh em sẽ khen ngợi con, Tay
con sẽ chận cổ quân nghịch, Các con trai cha sẽ
quì lạy trước mặt con.
9 Giu-đa là một sư tử tơ; Hỡi con! Con bắt được
mồi rồi tha về. Nó sụm gối, nằm khác nào sư tử
đực, Như sư tử cái; há ai dám khiến ngồi lên?
10 Cây phủ việt chẳng hề dời khỏi Giu-đa, Kẻ
lập pháp không dứt khỏi giữa chân nó, Cho đến
chừng Đấng Si-lô hiện tới, Và các dân vâng phục
Đấng đó.
11 Người buộc lừa tơ mình vào gốc nho, Lừa
con mình vào nhành nho tốt nhất. Người giặt
áo xống mình vào rượu nho, Cùng lấy huyết nho
lau áo tơi mình.
12 Mắt người đỏ vì cớ rượu, Răng người trắng
vì cớ sữa.
13 Sa-bu-lôn sẽ ở nơi gành biển, Tức là nơi có
tàu đậu; Bờ cõi người chạy về hướng Si-đôn.
14 Y-sa-ca là một con lừa mạnh mẽ, Nằm nghỉ
giữa chuồng;
15 Thấy rằng sự yên ổn là tốt lành, Và đất-đai
đẹp lắm thay. Người đã rùn vai vác gánh nặng,
Phải vâng phục những điều sưu-dịch.
16 Đan sẽ xử đoán dân chúng mình, Như một
trong các chi phái Y-sơ-ra-ên.
17 Đan sẽ là một con rắn trên đường, Một con
rắn lục trong chốn nẻo cùng, Cắn vó ngựa, Làm
cho kẻ cỡi phải té nhào.
18 Hỡi Giê-hô-va! tôi trông ơn chửng cứu của
Ngài!
19 Còn Gát sẽ bị một đạo binh xông đánh,
Nhưng người xông đánh lại và đuổi theo.

20 Do nơi A-se có thực vật ngon, Người sẽ cung
cấp mỹ vị cho các vua.
21 Nép-ta-li là nai cái thả chuồng Nói bày nhiều
lời văn hoa.
22 Giô-sép là chồi của cây tươi tốt, Mọc gần
bên suối nước; Nhành nhánh phủ bao trên ngọn
tường.
23 Kẻ cầm cung đã ghẹo chọc người, Bắn tên
vào, và hãm đánh;
24 Nhờ tay Đấng toàn năng của Gia-cốp, Nên
cung người vẫn bền-chắc; Nhờ Đấng Chăn chiên,
là Đá của Y-sơ-ra-ên, Nên hai tay người thêm
mạnh.
25 Đức Chúa Trời của Cha sẽ giúp đỡ con; Đấng
toàn năng sẽ ban phước cho con, Tức là phước
lành ở chốn trời cao xuống, Cùng phước lành ở
nơi vực rộng thẳm lên, Phước lành của vú, và
của lòng mẹ.
26 Phước lành cha chúc cho con vượt lần lên
Cao hơn các phước lành của tổ phụ cha, Cho đến
các chót núi đời đời: Các phước nầy sẽ ở nơi đầu
Giô-sép, Nơi trán của chúa các anh em mình.
27 Bên-gia-min là một con chó sói hay cấu xé;
Ban mai đi đánh chết mồi, Chiều phân chia mồi
đã được.
28 Các người đó là đầu trưởng của mười hai
chi phái Y-sơ-ra-ên; và đó là lời của cha họ nói
đang khi chúc phước cho, chúc một lời phước
riêng cho mỗi người vậy.
29 Đoạn, người ra lịnh cho các con trai mà
rằng: Cha sẽ về nơi tổ tông, các con hãy chôn
cha chung cùng tổ phụ, nơi hang đá tại đồng

ruộng Eùp-rôn, người Hê-tít,
30 tức là hang đá ở trong đồng Mặc-bê-la,
ngang Mam-rê, thuộc về xứ Ca-na-an, mà Aùp-
ra-ham đã mua làm mộ địa luôn với đồng ruộng
của Eùp-rôn
31 Aáy nơi đó, người ta đã chôn Aùp-ra-ham và
Sa-ra, vợ người; Y-sác và Rê-be-ca, vợ người; mà
lại nơi đó cha cũng đã chôn Lê-a nữa.
32 Cái đồng ruộng cùng hang đá ở tại đó đã
mua của dân họ Hếch vậy.
33 Khi trối mấy lời nầy cho các con mình xong,
thì Gia-cốp để chân vào giường lại, rồi tắt hơi,
được về cùng tổ tông mình.

50

1 Giô-sép bèn cúi đầu xuống mặt cha mình,
hôn người và khóc.
2 Đoạn, Giô-sép biểu mấy thầy thuốc hầu việc
mình, dùng thuốc thơm xông cho xác cha; thầy
thuốc bèn xông cho Y-sơ-ra-ên.
3 Bốn mươi ngày xông thuốc hầu qua, vì ấy là
hạn ngày dùng xông thuốc; dân Ê-díp-tô khóc
người trong bảy mươi ngày.
4 Khi mãn tang rồi, Giô-sép bèn nói cùng quần
thần Pha-ra-ôn rằng: Nếu tôi được ơn trước mặt
các ngươi, xin hãy thuật lại lời nầy cho Pha-ra-ôn
nghe:
5 Cha tôi có biểu tôi thề mà rằng: Nầy, cha sẽ
chết, con hãy chôn cha nơi mộ địa ta đã mua sẵn
rồi trong xứ Ca-na-an. Vậy bây giờ, tôi phải lên
đó chôn cha tôi, rồi sẽ trở xuống.

6 Pha-ra-ôn bèn phán rằng: Hãy trở lên chôn
cha ngươi, y như lời người đã bắt thề đó.
7 Giô-sép dời xác cha mình trở lên chôn; quần
thần Pha-ra-ôn, các bực trưởng lão trong đền,
các bực trưởng lão trong xứ Ê-díp-tô,
8 hết thảy nội nhà Giô-sép, các anh em và nội
nhà cha mình đều đi lên theo đưa với người;
trong Gô-sen chỉ còn những đứa trẻ và chiên,
cùng bò của họ mà thôi.
9 Lại cũng có đem ngựa và xe theo lên nữa:
thật là một đám xác rất đông thay!
10 Khi đến sân đạp lúa của A-tát, ở bên kia
sông Giô-đanh, thì họ làm lễ khóc than rất nên
trọng thể tại đó; đoạn, Giô-sép để tang cha trong
bảy ngày.
11 Dân Ca-na-an, tức là dân xứ ấy, thấy khóc
than nơi sân đạp lúa A-tát, thì nói rằng: Aáy là
một đám khóc than trọng thể của dân Ê-díp-tô
đó! Bởi cớ ấy người ta gọi cái sân nầy tên là
A-bên-Mích-ra-im ở bên kia sông Giô-đanh.
12 Vậy, các con trai Gia-cốp làm theo lời cha trối
lại,
13 dời xác người về xứ Ca-na-an, chôn trong
hang đá của đồng Mặc-bê-la ngang Mam-rê, mà
Aùp-ra-ham đã mua luôn với đồng ruộng Eùp-
rôn, người Hê-tít, để dùng làm mộ địa.
14 Chôn cha xong rồi, Giô-sép cùng các anh
em và các người đi lên theo đưa xác cha, đều
trở xuống xứ Ê-díp-tô.
15 Các anh Giô-sép thấy cha mình chết rồi, thì
nói với nhau rằng: Có lẽ Giô-sép sẽ ganh ghét

chúng ta, và trả thù việc ác chúng ta đã làm cho
người chăng.
16 Các anh bèn sai người đến nói cùng Giô-sép
rằng: Trước khi qua đời, cha em có trối rằng:
17 Hãy nói lại cho Giô-sép như vầy: Oâi! xin
hãy tha điều ác, tội phạm của các anh con đi, vì
chúng nó đã lỗi cùng con đó; nhưng bây giờ cha
xin con hãy tha tội kẻ tôi tớ của Đức Chúa Trời
cha. Nghe qua mấy lời nầy, Giô-sép bèn khóc.
18 Chính các anh người đến sấp mình xuống
dưới chân mà nói rằng: Các anh đây thật là kẻ
tôi tớ của em đó.
19 Giô-sép đáp rằng: Các anh đừng sợ chi, vì
tôi há thay mặt Đức Chúa Trời sao?
20 Các anh toan hại tôi, nhưng Đức Chúa Trời
lại toan làm điều ích cho tôi, hầu cho cứu sự
sống cho nhiều người, y như đã xảy đến ngày
nay, và giữ gìn sự sống của dân sự đông đảo.
21 Vậy, đừng sợ, tôi sẽ cấp dưỡng các anh và
con cái các anh. Đoạn, Giô-sép an ủi các anh, và
lấy lời êm dịu mà nói cùng họ.
22 Giô-sép cùng nhà cha mình kiều ngụ tại xứ
Ê-díp-tô; người hưởng thọ được một trăm mười
tuổi.
23 Người thấy được các con cháu Eùp-ra-im
đến đời thứ ba, và cũng có được nâng niu trên
gối mình các con của Ma-ki, tức con trai của Ma-
na-se, nữa.
24 Kế, Giô-sép nói cùng các anh em rằng: Em
sẽ chết, nhưng Đức Chúa Trời sẽ đến viếng các
anh em thật; đem các anh em về xứ mà Ngài đã
thề hứa cùng Aùp-ra-ham, Y-sác, và Gia-cốp.

25 Giô-sép biểu các con trai của Y-sơ-ra-ên thề
mà rằng: Quả thật, Đức Chúa Trời sẽ đến viếng
các anh em; xin anh em hãy dời hài cốt tôi khỏi
xứ nầy.
26 Đoạn, Giô-sép qua đời, hưởng thọ được một
trăm mười tuổi. Người ta xông thuốc thơm cho
xác Giô-sép, và liệm trong một cái quan tài tại
xứ Ê-díp-tô.

clv

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e